

Thái Tử Phi

Contents

Thái Tử Phi	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	15
4. Chương 4	22
5. Chương 5	28
6. Chương 6	35
7. Chương 7	41
8. Chương 8	49
9. Chương 9	55
10. Chương 10	60
11. Chương 11	65
12. Chương 12: Ngoại Truyện	66

Thái Tử Phi

Giới thiệu

“Lấy ai cũng được, nhưng không lấy Nguyên Gia Ninh!” Người vong ân phụ nghĩa này, dựa vào cái gì

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thai-tu-phi>

1. Chương 1

Cảnh quốc, Kim Lăng.

Nguyên phủ.

Lúc này đang là tháng chạp, trời lạnh rét, tuyết bay tán loạn.

Sắc trời tối xuống, trên dưới Nguyên phủ đều im lặng giống như đường phố Kim Lăng, trừ tờ tờ đang làm nhiệm vụ, mọi người có thể nghỉ ngơi đều chui vào chăn từ sớm, vừa run rẩy chui vào ổ chăn lạnh, vừa thở dài mùa đông thật là khổ sở, mong mỗi mùa xuân sớm tới.

Phía đông Nguyên phủ, có một Ẩn Thanh cư tinh xảo, lúc này trong gian nhà chính lại thấp đèn dầu sáng rõ, trưởng tiểu thư Nguyên phủ Nguyên Gia Ninh đang ngồi bất an nhìn chằm chằm cửa sổ, lúc này hai cửa sổ dán giấy thật dày chỉ phản ánh bóng dáng chập chờn của đèn dầu, không thấy được phong cảnh bên ngoài.

Đại Nha hoàn Cẩm Tâm đứng hầu ở Nguyên Gia Ninh bên cạnh nhẹ nhàng thả một lò sưởi nhỏ vào trong tay của nàng, cẩn thận thử độ ấm trong tay nàng trước, mới nhẹ giọng nói: “Tiểu thư, sắc trời không còn sớm, tuyết bên ngoài lại lớn, trong nhà tuy có chậu than, cũng thực lạnh, không bằng người lên giường nghỉ ngơi trước đi?”

Trên giường có chăn mềm nhẹ thật dày, bên trong sớm bỏ vào vài cái lò làm ấm chăn, lúc này nằm vào thật thoải mái.

Nguyên Gia Ninh lại lắc đầu một cái, ánh mắt lại nhìn qua màn cửa dày rũ xuống, thở dài nói: “Sao Cẩm Anh còn chưa có trở lại?”

Cẩm Tâm biết tiểu thư nhà mình luôn thích quan tâm, nàng mà có tâm sự, vô luận như thế nào cũng sẽ không ngoan ngoãn đi ngủ, cũng đành phải bắt đắc dĩ làm bạn tiểu thư, ngẩng đầu chờ đợi tin tức của Cẩm Anh - một Đại Nha hoàn khác.

Nguyên Gia Ninh thân là người cháu đầu tiên đời thứ ba của Nguyên phủ, là đại tỷ tỷ chính cống đời thứ ba, dưới nàng có đông đảo đệ đệ muội muội và đường đệ đường muội, từ nhỏ đã quen chăm sóc người nhỏ, đã quen quan tâm, có lúc mọi người thường cười nói nàng, còn nhỏ tuổi đã cảm rằm, còn thích la hơi cả mẫu thân, Nguyên Gia Ninh cũng không để ý, nên quan tâm vẫn quan tâm.

Mẫu thân của Nguyên Gia Ninh - Vân Thanh La, tính tình vừa phải lạnh lạnh, mà lại là dâu trưởng của Nguyên phủ, bình thường uy nghiêm nhiều hơn từ ái. Mọi người đều nói con cái thường thường có tính ngược với cha mẹ, Vân Thanh La thanh ngạo, Nguyên Gia Ninh lại dịu dàng, mặc dù đệ đệ muội muội chọc nàng nháo nàng, kì thực cũng càng thích nàng, luôn quán nàng không thả, thật lòng yêu thích nàng.

Lúc này hai chủ tớ đang âm thầm nóng nảy, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân dồn dập, Nguyên Gia Ninh lập tức đứng lên, Cẩm Tâm vượt lên trước vén màn cửa, thấy Cẩm Anh cầm một cây dù giấy trong tay, nhưng nửa người vẫn dính đầy bông tuyết, đang từ từ đi vào, vội nói: “Ai yêu, mau phủi hết tuyết vào cửa, chớ đem khí lạnh vào, cẩn thận làm tiểu thư lạnh.”

Nguyên Gia Ninh cũng không quan tâm những chi tiết này, chỉ lo nhìn chằm chằm Cẩm Anh lo lắng hỏi: “Không sao. Cẩm Anh, hần như thế nào? Đi chưa?”

Cẩm Anh để cái ô xuống, được Cẩm Tâm giúp đỡ phủi tuyết đọng trên người, đứng ở cửa hỏi đáp: “Tiểu thư, thái tử điện hạ đã ăn thức ăn tiểu thư đưa qua, nhưng vẫn không muốn hồi cung, bảo là muốn ở chỗ này cả đêm, tận tâm vì Diệp di nương.”

Nguyên Gia Ninh nhíu chặt lông mày, hỏi: “Trời lạnh như thế, hần muốn đợi cả đêm trong linh đường? Không sợ lạnh bệnh? Cha ta không phải người đi qua?”

Cẩm Anh lắc đầu một cái, nói: “Nô tỳ không có gặp những người khác. Có lẽ bởi vì thái tử điện hạ vì phục vào phủ, cũng không muốn gặp những người khác.”

Nguyên Gia Ninh lại thở dài, tay nhỏ bé nắm lại, vòng vo hai vòng ở trong phòng, đi tới cửa sổ, nghe được tiếng gió phía ngoài càng mạnh, mang theo tiếng huýt sáo bén nhọn vang dội, có thể nghĩ, sau nửa đêm gió tuyết càng lớn sẽ càng lạnh.

Nàng không nhịn được, nói: “Không được, ta muốn đi qua xem một chút. Hần bị lạnh bệnh là chuyện nhỏ, làm liên lụy tới phụ thân và Nguyên phủ thì phiền toái.”

Cẩm Tâm và Cẩm Anh liếc mắt nhìn nhau, âm thầm buồn cười, tiểu thư quan tâm thái tử điện hạ, còn muốn tìm cơ, thiệt là.

Nguyên Gia Ninh mặc dù tính tình dịu dàng, nhưng lại không mềm yếu, chỉ cần nàng quyết định chuyện gì, người ta khuyên như thế nào cũng khuyên không được. Cho nên nghe nàng nói như thế, Cẩm Tâm và Cẩm Anh liền vội vàng mang áo khoác dây để đi ra ngoài và áo lông cừu mới may năm nay ra mặc vào cho nàng, lại mang theo lò sưởi ấm tay, lúc này mới tự mình cầm đèn cho nàng đi ra ngoài viện.

Viện của Diệp di nương không ở trong Ẩn Thanh cư, mà là ở góc đông bắc phía đông Nguyên phủ, một viện riêng, rất là rộng rãi, có mấy vườn hoa nhỏ và núi giả độc lập tự nhiên, hành lang, quy cách thật ra thì vượt qua xa đài ngọ của di nương bình thường, nhưng bởi vì nam chủ nhân chưa từng đến đây, cho nên mười mấy năm qua vẫn lạnh lạnh.

Diệp di nương là sáng sớm hôm nay bị nha hoàn phát hiện không bệnh mà mất, bởi vì danh phận của nàng chỉ là một di nương bình thường, cho nên chỉ thờ một ngày cả đêm, ngày mai sẽ đưa nàng đi chôn cất rồi.

Sáng nay Nguyên Gia Ninh nghe được tin tức thì thất kinh, trong đáy lòng mơ hồ có chút bất an, cảm thấy Diệp di nương chết hơi đột ngột, kết quả lúc gần tối nàng liền nhận được tin tức, nói thái tử điện hạ Huyền Uyên vì phục vào phủ tế bái Diệp di nương rồi.

Hôm nay Nguyên Gia Ninh đã biết, mặc dù Diệp di nương có danh nghĩa là thiếp của phụ thân Nguyên Tu Chi, kì thực là mẹ đẻ của đương kim thái tử điện hạ Huyền Uyên, nàng trên thực tế là nữ nhân của Đường Kim Hoàng Đế Huyền Dục, không có quan hệ gì với Nguyên Tu Chi, chỉ là năm đó quỷ thần khiến xui, Hoàng đế tới Nguyên phủ trốn tránh đám cưới có tình một đêm với Diệp di nương khi đó còn là nha hoàn Nguyên phủ, mới tạo thành cục diện khó xử bây giờ.

Huyền Uyên vốn là gọi Nguyên Lang, được nuôi dưỡng như con thứ đời thứ ba của Nguyên phủ, hẳn chỉ ra đời kém Nguyên Gia Ninh nửa tháng, vẫn được Nguyên Gia Ninh đối đãi như đệ đệ, quan hệ của hai người cũng không tệ lắm.

Năm năm trước, Hoàng đế phái Nguyên Lang đi theo Tứ thúc của Nguyên Gia Ninh đến Yên kinh xây dựng kinh thành mới, hai năm trước lại gọi Nguyên Lang trở về Kim Lăng, cho hắn vào cung, nhận tước quy tông, cũng chính thức công bố hắn là hoàng trưởng tử, đổi tên Huyền Uyên.

Nhưng Hoàng đế chỉ nhận con trai của mình, lại không nhận mẹ đẻ của nhi tử, Huyền Dục nói với bên ngoài mẹ đẻ Huyền Uyên là dân nữ Lưu thị, đã mất sớm, cũng không đón Diệp di nương vào cung, lại gửi Huyền Uyên cho hoàng hậu Tiết Trân nuôi, nuôi dạy như con trai trưởng.

Đây đối với tương lai của Huyền Uyên đương nhiên là có chỗ tốt, nhưng cũng không ai biết mẹ đẻ Diệp di nương của Huyền Uyên nghĩ gì, dù sao nhi tử mình nuôi dưỡng cả chục năm đột nhiên liền thay đổi thành con của người khác, mẹ đẻ là nàng đến chết cũng không được công khai thừa nhận. Nàng sẽ cao hứng vì nhi tử đột nhiên một bước lên mây, hay là sẽ bất bình vì sự cô đơn ẩn nhẫn của mình?

Nhưng trên thực tế cũng không có bao nhiêu người để ý một nữ nhân nhỏ nhỏ như vậy, càng ít người quan tâm nàng vui hay buồn, mà khi tất cả mọi người trong Nguyên phủ cho là Diệp di nương sẽ yên lặng sống quãng đời cuối cùng ở Nguyên phủ thì nàng lại đột nhiên qua đời.

Trước một ngày Diệp di nương qua đời, Huyền Uyên thân là hoàng trưởng tử mới vừa được lập làm thái tử, nhắc tới thật có gì kỳ hoặc, ngay cả một thiên kim tiểu thư không hỏi việc đời như Nguyên Gia Ninh cũng khó mà tin tưởng.

Sáng nay Nguyên Gia Ninh nhìn thấy cha mẹ thì sắc mặt phụ thân nghiêm trang, thần sắc lại không cảm thấy ngoài ý muốn, tựa hồ đã sớm dự liệu được sẽ có kết cục này, cho nên làm tang sự cho Diệp di nương cũng ngay ngắn trật tự, không chút nào hốt hoảng.

Diệp di nương sẽ không được chôn ở nghĩa địa Nguyên gia, mà sẽ được chôn riêng ở một phần đất phong thủy tốt sau chùa Tê Huyền.

Nguyên Gia Ninh thấy cha mẹ như thế, tâm tình lại trầm xuống.

Càng lớn, càng hiểu nhiều, nàng càng thấy khổ sở.

Trong thế giới người lớn có quá nhiều ích lợi rồi rắm và lạnh khốc vô tình.

Năm đó Diệp di nương vốn muốn trộm leo lên giường của nam chủ nhân Nguyên Tu Chi, đại khái nằm mơ cũng không ngờ mình sẽ trở thành nữ nhân của Hoàng đế, càng thêm sẽ không vọng tưởng bao nhiêu năm sau, con trai của mình lại có thể trở thành thái tử?

Nàng có thể sống tạm nhiều năm như vậy, có lẽ đã vô cùng may mắn. Hôm nay chết, cũng chỉ là kết cục đã sớm định?

Bất kỳ một hoàng đế nào đều sẽ không cho phép vết dơ của hân vĩnh viễn tồn tại trên đời, ngại mắt của hân, hơn nữa khi vết dơ này có liên quan với người thừa kế ngôi vị hoàng đế mà hân chọn thì lại càng không còn lý do gì để cho nàng tiếp tục sống.

Trừ mẫu lập thái tử, trong lịch sử cũng không thiếu Hoàng đế làm như vậy, Huyền Dục không phải thứ nhất, tin tưởng cũng sẽ không phải người cuối cùng.

Chủ tớ ba người Nguyên Gia Ninh mạo hiểm gió tuyết một đường đi tới chỗ ở của Diệp di nương, cửa viện treo hai ngọn đèn lồng dán giấy trắng.

Tâm tình Nguyên Gia Ninh phức tạp nhìn hai ngọn đèn lồng, nghĩ thầm đây là chỗ duy nhất trong Nguyên phủ có thể thấy hai ngọn đèn lồng trắng rồi?

Thân là mẹ đẻ của thái tử, sau khi chết lại thế lương như thế, Nguyên Gia Ninh cũng không biết có nên than một tiếng tạo hóa trêu ngươi hay không.

Linh cữu Diệp di nương đặt ở giữa nhà chính, là linh đường tạm thời, vài vật phạm trong phòng đều được dán giấy trắng, cửa rèm cũng đổi thành vải trắng, lúc này hai thị vệ thân hình cao lớn cường tráng chờ đợi ở cửa, nhìn thấy chủ ba người Nguyên Gia Ninh đi tới, cũng rất là kinh ngạc.

Một thị vệ lớn tiếng bẩm báo vào trong: “Thái tử điện hạ, đại tiểu thư Nguyên gia tới.”

Bên trong phòng yên lặng chốc lát, mới truyền đến thanh âm trầm thấp: “Mời nàng đi vào.”

Lúc này thị vệ mới đưa tay vén rèm cho Nguyên Gia Ninh, cung kính nói: “Nguyên tiểu thư, mời vào.”

Cầm Tâm và Cầm Anh cũng muốn đi vào theo, lại bị thị vệ đưa tay ngăn cản.

Cầm Tâm lo lắng kêu: “Tiểu thư?”

Nguyên Gia Ninh quay đầu lại hai người bọn họ, lắc đầu một cái, nói: “Ta không sao, các người ở đây chờ đi.”

Nguyên Gia Ninh hiểu, hôm nay thái tử điện hạ xưa đâu bằng nay, thân phận tôn quý, những người phẩm cấp thấp không thể ở chung phòng với hân.

Nguyên Gia Ninh bước vào trong phòng rồi, thị vệ lập tức buông rèm xuống lại, trong phòng ngoài phòng nhất thời ngăn cách thành hai thế giới.

Bên trong nhà tĩnh lặng không tiếng động, chỉ tràn đầy màu trắng bạch, ngay giữa nhà chính đặt một quan tài gỗ, trên chiếu cạnh quan tài có một thiếu niên đang quỳ.

Thái tử điện hạ năm nay mới vừa mười lăm tuổi, bằng tuổi với Nguyên Gia Ninh, vẫn chỉ là thiếu niên thân hình mảnh mai, sự trẻ trung trên mặt hân còn chưa hoàn toàn rút đi, trong mặt mày ửng đỏ vẫn có sự đau đớn thiếu niên không che giấu được.

Huyền Uyên mặc áo dài sa tanh màu xanh, sa tanh mộc mạc tự nhiên, không có bất kỳ hoa văn, đây có lẽ là xiêm áo đơn giản nhất mà hân có thể tìm được.

Thân phận có hạn, hân cũng không thể công khai cúng mẹ, càng không thể đốt giấy để tang tống táng cho nàng, lặng lẽ tới tế bái mẹ, đại khái đã là cực hạn mà hân có thể làm, nhiều hơn nữa sẽ bị Huyền Dục can thiệp.

Lúc Nguyên Gia Ninh đi vào, Huyền Uyên ngẩng đầu lên, tầm mắt hai người giao nhau, thiếu niên trầm ổn khiêm tốn ở trong ẩn tượng của Nguyên Gia Ninh đã không còn, nàng kinh dị nhìn thiếu niên mặt mũi lạnh như băng, ánh mắt lạnh khốc, thậm chí mang theo ánh sáng như dã thú bị thương ở trước mắt, điều này làm cho lòng của nàng không khỏi khẽ run lên.

Hoàng cung quả nhiên là địa phương vận vẹo nhân tính, sao đệ đệ Nguyên Lang nho nhả của nàng, trong hai năm gần gũi đã bị vận vẹo thành bộ dáng này?

Nhưng nhìn sắc mặt bị đông cứng đến mức hơi xanh của Huyền Uyên, Nguyên Gia Ninh vẫn không đành lòng tiến lên, choàng áo khoác ngoài đang cầm trong tay lên người hắn, dịu dàng nói: “Điện hạ, đêm đã khuya, ngài nên trở về đi thôi.”

Không nói Huyền Uyên tự mình xuất cung tế bái mẹ đẻ có hợp lễ nghi hay không, theo quy củ, thái tử không được vô cớ ở bên ngoài. Mặc dù lý do tế mẹ của Huyền Uyên rất hợp lý, nhưng không cách nào công khai giải thích với người ngoài, huống chi Đông Cung mà thái tử ở còn có quan viên Đông cung, thời khắc nhìn chăm chăm mỗi tiếng nói cử động của thái tử, không cho phép hắn có chút sai sót.

Huyền Uyên vẫn cúi đầu, cũng không có bất kỳ trả lời, khi Nguyên Gia Ninh muốn tiếp tục khuyên thì tay của nàng chợt bị người níu lại, ở trong tiếng kinh hô của nàng, nàng bị người ta ôm chặt lấy, lảo đảo quỵ rạp xuống trước người của Huyền Uyên, tay Huyền Uyên ghì chặt sau lưng của nàng.

“Tiểu thư? Tiểu thư?” Nghe được nàng kêu lên, Cẩm Tâm giữ ở ngoài cửa vội vàng muốn đi vào, lại bị thị vệ ngăn cản.

“Nguyên Lang.” Thiếu niên chôn ở bả vai Nguyên Gia Ninh trầm muộn nói.

“Cái gì?” Nguyên Gia Ninh không hiểu.

“Gọi ta Nguyên Lang.”

“À?” Nguyên Gia Ninh hơi mơ hồ, nói: “Bây giờ ngài là thái tử rồi, sao còn có thể gọi ngài Nguyên Lang? Như vậy quá bất kính rồi, cũng sẽ gây ra phiền toái.”

“Gọi ta Nguyên Lang!” Thanh âm thiếu niên khàn khàn cầu xin: “Cầu xin tỳ, Ninh tỳ.”

Nguyên Gia Ninh cảm nhận được cô độc và bi thương không cách nào nói ra của hắn, cùng với cái đè nén và tuyệt vọng mà thân phận lúng túng mang tới, nàng không nhịn được đưa tay sờ sờ đầu của hắn, tựa như khi còn bé, nói: “Đại Ca Nhi, hôm nay thân phận đệ đã tôn quý, không nên cố chấp nữa, phải nghĩ thoáng.”

Nguyên Gia Ninh vốn có ba đệ đệ, Nguyên Lang, Nguyên Gia Diễn, Nguyên Gia Hoàn, bình thường nàng thích học theo trưởng bối gọi bọn họ Đại Ca Nhi, Nhị Ca Nhi, Tam Ca Nhi, nàng thích cảm giác thân mật mà loại xưng hô này mang đến.

Chỉ là từ nay về sau, đã không còn “Đại Ca Nhi” trong ấn tượng của nàng.

“Gọi ta Nguyên Lang.” Thái tử điện hạ vẫn cố chấp yêu cầu.

Nguyên Gia Ninh bắt đầu dĩ cười cười, hắn vẫn còn nhỏ, mặc dù bề ngoài văn nhã, như tiểu đại nhân, nhưng chuyện mình nhận định sẽ tuyệt đối không thay đổi, cố chấp đến khiến người khác đau đầu.

“Nguyên Lang.” Nàng nhẹ nhàng gọi hắn.

Tay Huyền Uyên ôm chặt Nguyên Gia Ninh dừng một chút, ngay sau đó hắn lại ôm chặt hơn, giống như người chết đuối ôm lấy một cái bè gỗ cứu mạng cuối cùng, không bao giờ muốn buông tay, cũng không cách nào buông tay.

Nữ nhân là người duy nhất cứu giúp hắn lúc này, nếu như buông nàng ra, cảm giác tuyệt vọng tàn nhẫn, lạnh lẽo đó sẽ hoàn toàn phá hủy hắn rồi?

Không có ai biết lúc này sự xuất hiện của Nguyên Gia Ninh có ý nghĩa với Huyền Uyên như thế nào.

Khi hắn mới vừa được lập làm thái tử, khi hắn được mọi người chúc mừng vây quanh thì cho dù hắn trầm ổn khiêm tốn hơn, thiếu niên mười lăm tuổi cũng không khỏi lảng lảng vì được khen tặng, nhưng ngay tại lúc đó hắn lại đột nhiên nhận được tin tức mẹ đẻ qua đời, tin tức này giống như sấm sét giữa trời quang, hung hăng phá vỡ mộng đẹp hư vinh của hắn, hắn tại từ chín tầng mây ngã xuống địa ngục, trong nháy mắt hắn hiểu tại sao mẹ đẻ lại đột nhiên chết đi đây là cái giá phải trả khi hắn trở thành thái tử!

Nếu như bị người đời biết mẹ đẻ của thái tử là tiểu thiếp của đại thần, là con riêng do Hoàng đế tư thông với tiểu thiếp của đại thần, vậy địa vị thái tử còn có thể giữ được sao? Đừng nói bảo vệ, thái tử có thể được lập hay không cũng là vấn đề.

Huyền Dục sẽ không cho phép thái tử chính mình lập có một mẹ đẻ thân phận lúng túng, càng không thể để xuất thân của hần bị gièm pha, cho nên, Diệp di nương phải chết.

Nếu như Huyền Uyên chỉ là một vị hoàng tử bình thường, có lẽ Huyền Dục còn có thể cho phép Diệp di nương sống tạm, nhưng một khi xác lập Huyền Uyên làm người thừa kế của mình, như vậy Diệp di nương sẽ không còn bất kỳ đường sống.

Một điểm này, Nguyên Tu Chi cũng thấy rất rõ ràng, cho nên hần không có ra tay ngăn trở.

Chỉ cần Huyền Dục lập Huyền Uyên làm thái tử, như vậy xử tử Diệp di nương chính là chuyện cần phải làm, nếu không địa vị của thái tử một nước không yên, hậu hoạn nhiều hơn.

Huyền Uyên quỳ gối trước linh cữu của Diệp di nương, cảm nhận rõ ràng “Hoàng gia không tình thân” rõ ràng nhất.

Trời lạnh đất băng, tim của hần lại lạnh hơn.

Trước đó hần chưa từng thấy mê mang.

Tiền đồ của hần, chính là ở trên con đường đế vương vô tình này sao? Bước đầu tiên để hần trở thành thái tử, chính là lấy mạng mẹ đẻ đổi lấy, vậy ngày sau hần muốn chính thức lên ngôi làm Hoàng đế, còn cần bao nhiêu máu tươi và mệnh người để hiến tế?

Khi hần lâm vào trong suy nghĩ tàn khốc của mình thì Nguyên Gia Ninh đột nhiên tới, mang theo sự dịu dàng sẵn sốc tựa như thường ngày của nàng, đó là sự dịu dàng khiến hần muốn đắm chìm hơn cả mẹ đẻ của hần.

Thiếu nữ chỉ lớn hơn hần nửa tháng, từ nhỏ lại thích dùng thân phận đại tỷ tỷ, từ nhỏ đã mang cho hần quá nhiều ấm áp và tốt đẹp, nếu như nói Nguyên phủ chỉ có một thứ hần không nỡ bỏ, thì đó chính là Nguyên Gia Ninh.

Thiếu niên mười lăm tuổi, đang đứng ở cửa ngõ ba nguy hiểm nhất của cuộc sống, đi về phía trước, có lẽ một bước là Thiên đường, có lẽ một bước là địa ngục. Khi tình cảm của thiếu niên kích động hơn lý trí, nếu như Nguyên Gia Ninh không đến, làm tỉnh lại lý trí của hần, có lẽ chấp niệm âm trầm sẽ bắt đầu tú ở đáy lòng hần, chờ đợi một ngày hủy diệt hần.

Mà giờ khắc này hần ôm Nguyên Gia Ninh trong ngực, cảm thụ sự mềm mại và hương thơm đặc biệt của thiếu nữ, trái tim lạnh lẽo vạn vạn kia, rốt cuộc lại có nhiệt độ thuộc về nhân gian.

Trong phòng yên lặng lần nữa, chỉ có tiếng gió gào thét mà qua phía ngoài.

“Gọi ta Nguyên Lang” sau hồi lâu, hần mới lẩm bẩm nói: “Ta nguyện ý vĩnh viễn làm đệ đệ của tỷ.”

Giờ phút này hần là thái tử, ngày sau hần sẽ là hoàng đế, trong lòng của hần cũng chỉ có Nguyên Gia Ninh là người thân duy nhất, hần muốn lấy thân phận đệ đệ bảo vệ nàng cả đời, không cho phép nàng bị bất luận kẻ nào khi dễ, che chở nàng cả đời bình an vui sướng.

Ba ngày sau.

Nguyên Gia Ninh đang ngồi ở trên ghế mỹ nhân dưới cửa sổ khắc hoa thêu thùa, dưới giường đốt hai chậu than, khiến trong nhà ấm ấm áp áp.

Bên ngoài đã không còn rơi tuyết, nhưng đang trong ngày đông nên tuyết trời vẫn lạnh, bình thường mọi người không đi ra ngoài, đều núp ở trong phòng.

Nguyên Gia Ninh đang may áo vải bông trắng thuần cho Nguyên Lang, đây là đêm đó Nguyên Lang yêu cầu, hần không thể công khai cúng mầu giữ đạo hiểu, nên muốn mặc đồ tang bên trong. Thật may là kể từ sau khi Nguyên Gia Ninh học làm nữ công, liền bắt đầu may xiêm y cho các đệ đệ muội muội của mình, chỉ may vá đơn giản thế này, không làm khó được nàng.

Nàng có thể hiểu Nguyên Lang lý do Nguyên Lang không muốn cho người của cục y phục trong cung làm quần áo cho hắn, dù sao việc riêng của hắn càng ít người biết càng tốt.

Nhưng, Nguyên Gia Ninh ít nhiều vẫn hơi khó xử, dù nói thế nào, hôm nay Nguyên Lang đã không phải là đệ đệ của nàng, hắn là Huyền Uyên rồi, là thái tử điện hạ tôn quý dưới một người trên vạn người, nàng làm áo trong cho hắn, thật sẽ không có vấn đề sao?

Nguyên Gia Ninh vừa khó xử, vừa nhanh chóng may vá thành thạo, chỉ cần nghĩ đến ánh mắt tuyệt vọng cô độc như con thú bị vây của hắn, nàng đã cảm thấy không cách nào bỏ mặc hắn, cũng không cách nào cự tuyệt bất kỳ yêu cầu gì của hắn.

Cẩm Tâm ở bên vừa giúp một tay may lại các góc, vừa nhỏ giọng lầm bầm: “Tiểu thư quá tốt bụng, nô tỳ cảm thấy làm như vậy không thỏa đáng, có cần bẩm báo phu nhân hay không?”

Nguyên Gia Ninh nói: “Đương nhiên là phải nói ầu thân biết rồi, xiêm áo này còn phải nhờ phụ thân đưa cho Điện hạ đấy.”

Cẩm Anh cũng nói: “Người nghĩ nhiều quá.”

Cẩm Tâm chu mỏ, nói: “Ta cũng suy nghĩ vì khuê dự của tiểu thư chứ sao. Dù sao vị kia đã là cao thái tử điện hạ không thể chậm, không phải đại thiếu gia của chúng ta nữa.”

Nguyên Gia Ninh ngẩng đầu nhìn Cẩm Tâm, cố nhịn cười, nói: “Cẩm Tâm giỏi, ta biết rõ người một lòng suy nghĩ vì ta, thật là một nha đầu tốt, về sau cho người thêm ít đồ cưới.”

Mặt Cẩm Tâm đỏ lên, vội vàng nói: “Tiểu thư, lại giễu cợt nô tỳ, nào có thiên kim tiểu thư mở miệng ngậm miệng liền nói đến chuyện cưới gả.”

Nguyên Gia Ninh nói: “Có quan hệ gì? Trai lớn lấy vợ, gái lớn gả chồng, không chịu nói chỉ ở trong lòng đoán mò, mới khó chịu đấy.”

Cẩm Anh buồn cười nói: “Tiểu thư, người nói loại người nào hợp với Cẩm Tâm?”

Cẩm Tâm nhào tới trên người Cẩm Anh thọt lét, chủ tớ ba người cười đùa, đang náo nhiệt, tiểu nha hoàn trực bên ngoài ở ngoài cửa lớn tiếng nói: “Tiểu thư, Tiết đại tiểu thư tới chơi.”

“Hả?” Nguyên Gia Ninh kinh ngạc nhướng nhướng mày, buông y phục trong tay.

Cẩm Tâm nhanh tay nhanh chân dọn dẹp vật liệu may vá, bưng vào phòng trong, áo này vừa nhìn đã biết làm cho nam tử, thật sự không nên bị người ngoài thấy.

Nguyên Gia Ninh xuống khỏi ghế mỹ nhân, Cẩm Anh hầu hạ nàng mang giày vào, lại phải thẳng áo cho nàng, lúc này Nguyên Gia Ninh mới đi tới nhà chính đón khách.

Sau lưng Tiết Băng Doanh có hai nha hoàn, mang theo một cơn gió lạnh đi vào phòng, Cẩm Anh tiến lên cởi xuống áo choàng lông hồ thật dày cho nàng, tiểu nha hoàn bưng nước trà nóng tới, Tiết Băng Doanh ôm ở trong lòng bàn tay, hít một hơi thật sâu, lúc này mới nói: “Sống lại rồi, bên ngoài thật là chết rét người.”

“Lạnh như thế còn chạy tới la cà, người chính là không an tĩnh được.” Nguyên Gia Ninh giễu cợt nàng.

Tiết Băng Doanh là cháu gái ruột của đương kim hoàng hậu Tiết Trân, là trưởng tôn nữ Tiết gia, thân phận tương tự Nguyên Gia Ninh. Bà nội Tiết Băng Doanh và bà ngoại Nguyên Gia Ninh là tỷ muội ruột, cho nên hai người cũng coi là tỷ muội quan hệ bạn dì, lại cùng lứa, nên coi như là họ hàng xa.

Tiết Băng Doanh bình thường nhỏ nhắn xinh đẹp, mặt mũi có mấy phần tương tự với người cô hoàng hậu của nàng, cho nên rất được hoàng hậu Tiết Trân yêu thích, thường được đón vào cung, điều này làm cho Tiết Băng Doanh từ nhỏ đã có mấy phần keiu6 ngạo.

Nguyên Gia Ninh cũng là trưởng nữ bởi vì thương yêu huynh đệ tỷ muội, thường được các trưởng bối tán dương, trong lòng Tiết Băng Doanh rất không phục, thuở nhỏ đã thích tranh thủ tình cảm với Nguyên Gia Ninh, khắp nơi đều muốn đè ép nàng, hai người gặp mặt luôn thích đấu võ mồm vài câu.

Lần này Tiết Băng Doanh lại không có so đo lời Nguyên Gia Ninh nói, ngược lại cố làm vẻ thần bí nhìn chằm chằm Nguyên Gia Ninh nhìn một lát, mang theo vài phần đắc ý và nhìn có chút hả hê.

Nguyên Gia Ninh cúi đầu quan sát mình một chút, tin chắc không có chỗ gì thất lễ, mới cười hỏi nàng: “Người nhìn cái gì đây?”

Tiết Băng Doanh hất cái cằm lên, nói: “Người biết chuyện hoàng thượng muốn chỉ hôn cho thái tử không?”

Nguyên Gia Ninh lắc đầu một cái. Nàng nghĩ mẹ đẻ Nguyên Lang vừa qua đời, hẳn làm gì có ý định suy tính hôn sự của mình?

Tiết Băng Doanh “Hừ hừ” hai tiếng, nói: “Ta à, vừa đúng hôm qua ở trong cung, liền nghe nói chuyện lớn này. Hoàng thượng rất coi trọng người, nói người dung mạo tươi đẹp, dịu dàng đoan trang, là tấm gương của nữ tử, là lựa chọn tốt cho Thái Tử Phi, muốn hạ chỉ tứ hôn đấy.”

Nguyên Gia Ninh giật mình.

Cầm Tâm vừa từ phòng trong ra ngoài thậm chí không cẩn thận lên tiếng kinh hô, nàng vội vàng lấy tay bịt miệng, ánh mắt lại nhanh chóng chớp chớp, vừa vui mừng lại lo lắng nhìn về phía tiểu thư nhà mình.

Tiểu thư nhà mình thật sắp làm thái tử phi sao?

Tiết Băng Doanh giờ cầm cao hơn, nhìn chằm chằm Nguyên Gia Ninh, hỏi: “Người có phải thật cao hứng hay không?”

Tâm tình Nguyên Gia Ninh phức tạp, lắc đầu một cái, tại sao nàng có thể công khai nói thật ra thì từ đáy lòng nàng vẫn xem Nguyên Lang là đệ đệ để đối đãi đây?

Dù Tiết Băng Doanh cũng biết xuất thân của Nguyên Lang, chuyện này Nguyên Gia Ninh cũng vụn vụn không thể nói ra miệng.

Không chỉ có nàng, ngay cả từ mọi người trên xuống dưới Nguyên phủ đều không thể thừa nhận “Nguyên Lang” và “Huyền Uyên” thật ra là cùng một người, Nguyên phủ ngay từ năm năm trước đã tuyên bố với bên ngoài thứ trưởng tôn “Nguyên Lang” qua đời bởi vì bệnh.

Nhưng hoàng thượng rốt cuộc đang suy nghĩ gì? Hẳn không biết nàng và Nguyên Lang thuở nhỏ cùng nhau lớn lên, được nuôi dưỡng như tỷ đệ sao?

Gả nàng cho đệ đệ Nguyên Lang?

Nguyên Gia Ninh suy nghĩ một chút đã cảm thấy cả người tê dại, từ đầu đến chân cũng cảm thấy khó chịu.

Tiết Băng Doanh thấy Nguyên Gia Ninh không có mừng rỡ, điều này làm cho nàng hơi buồn bực, nàng còn có lời tinh ranh hơn chưa nói ra đấy.

“Hừ, dù người cao hứng cũng vô dụng, bởi vì thái tử điện hạ cự tuyệt đề nghị của hoàng thượng, hẳn nói lấy ai cũng được, nhưng không muốn lấy người!”

Nguyên Gia Ninh cau mày.

Tiết Băng Doanh cười lên ha hả, đứng lên đi tới trước mặt Nguyên Gia Ninh, cẩn thận dò xét ánh mắt của nàng, nói: “Nghe rõ ràng chưa? Đây là chính mệnh thái tử điện hạ nói, ta nghe hoàng hậu thuật lại, tuyệt đối không có chút giả dối. Ha ha, thái tử điện hạ nói lấy ai cũng được, nhưng không muốn lấy người! Ha ha! Xem người còn dám làm danh viện thực nữ đệ nhất Kim Lăng hay không, hừ!”

Cầm Anh tiến lên đỡ Nguyên Gia Ninh, nàng thấy được tiểu thư nhà mình đang ầm nhẫn tức giận.

Không nói hôn sự của Nguyên Lang bà Nguyên Gia Ninh có thích hợp hay không, nhưng lời cự tuyệt này của thái tử điện hạ, không khỏi thật khó nghe chứ?

Lấy ai cũng được, nhưng không lấy Nguyên Gia Ninh, hẳn có ý tứ gì?

Xem tiểu thư các nàng là ai? Xem thường nàng như vậy sao?

Người này thật vong ân phụ nghĩa, uống phí nàng làm bạn hẳn tức trực bên linh cửu suốt cả đêm đông giá rét; uống phí nàng thuở nhỏ luôn chăm sóc “Con thứ” như hẳn, không để cho hẳn chịu chút uất ức, chứ đừng nói tự tay may bao nhiêu quần áo giày vớ cho hẳn.

Mà nay hần từ “con thứ Nguyên phủ” một bước lên trời thành thái tử điện hạ, liền mắt chó nhìn người thấp rồi sao?

Nguyên Gia Ninh cầm tay Cẩm Anh, vững vàng ngồi ngay ngắn ở trên ghế, sau đó nói với Tiết Băng Doanh đang tỏ vẻ hả hê: “Hắn không lấy ta vừa đúng, ta thật sợ hoàng thượng chỉ hôn, có lẽ người cảm thấy hoàng cung là nơi đẹp dễ trong nhân gian, đối với ta mà nói lại là e sợ tránh không kịp. Người có lẽ còn chưa biết, mẹ ta đã chọn trúng một mối hôn sự cho ta, mấy ngày nữa sẽ đính hôn rồi. Đến lúc đó hoan nghênh người tới dự.”

2. Chương 2

Mặc dù mạnh mẽ, nhưng trong lòng Nguyên Gia Ninh lại cực kỳ tức giận, xác thực nói là vừa thẹn vừa cáu, dù sao nàng cũng chỉ là thiếu nữ vừa mới mười lăm tuổi, có kiêu ngạo và tự ái đặc biệt của lứa tuổi này, lời Huyền Uyên nói giống như bàn tay đánh vào trên mặt của nàng, khiến nàng không cách nào chịu đựng.

Nguyên Gia Ninh ngoài mặt cố tỏ vẻ bình tĩnh, tiễn đi Tiết Băng Doanh đặc biệt đến trêu chọc nàng, một thân một mình ngồi ở nhà chính thật lâu.

Cẩm Tâm liên tục nhắc nhở nàng đứng lên hoạt động, nếu không tay chân sẽ tê rần, nàng mới chợt thức tỉnh lấy lại tinh thần.

Cẩm Tâm lo âu hỏi: “Tiểu thư, người không sao chứ?”

Nguyên Gia Ninh khẽ thở dài một cái, nói: “Có thể có chuyện gì chứ? Cho tới bây giờ ta chưa từng nghĩ dựa dẫm vào người có quyền thế, bị cự tuyệt thì đã sao? Chẳng qua là hơi mất mặt mà thôi.”

Cẩm Tâm cũng nói: “Thái tử điện hạ thật là quá đáng, dù hắn cảm thấy hôn sự với tiểu thư không ổn, cũng có thể tìm một lý do uyển chuyển khác, dù sao hắn đã từng là . . . chúng ta Nguyên phủ. Ừ, bất kể nói thế nào, cũng nên lưu đường sống cho tiểu thư chứ sao. Cự tuyệt như vậy, một khi bị truyền đi, người khác còn không biết sẽ nói tiểu thư thế nào.”

Trước giờ trong cung chọn phi, chọn cung nữ, đều là chọn lựa tốt nhất, chỉ có nữ nhân thân thể hoặc tính tình có tỳ vết mới có thể không được tuyển, vì vậy Huyền Uyên không để lối thoát cự tuyệt Nguyên Gia Ninh như vậy, ở trong mắt người không biết, có lẽ sẽ cho rằng Nguyên Gia Ninh có cái gì thiếu sót, đây căn bản là tai bay vạ gió.

Cẩm Anh lại nói: “Nếu như có tin tức truyền đi, vậy cũng nhất định là Tiết đại tiểu thư truyền, nàng ta thật hả hê cười nhạo tiểu thư, còn không phải là nàng ta muốn làm Thái Tử Phi đến sắp diễn sao? Hừ, cũng không biết thái tử điện hạ không xem trọng nàng!”

“Cẩm Anh, chớ nói lung tung!” mặc dù Nguyên Gia Ninh cũng không thích Tiết Băng Doanh, nhưng cũng không thích nói xấu người ta sau lưng.

Cẩm Tâm làm mặt quỷ về phía Cẩm Anh, nói: “Ngốc, lòng của Tiết tiểu thư, mọi người đều biết, lời như thế căn bản không phải nói.”

Nguyên Gia Ninh lại nói: “Chuẩn bị áo choàng cho ta, ta muốn đi gặp mẫu thân.”

Khi hai nàng ấy chỉnh trang cho nàng thì Nguyên Gia Ninh còn nói: “Thật ra thì hôn sự của thái tử điện hạ, quyền quyết định cuối cùng vẫn ở trong tay của hoàng thượng! Tuy ta không tính làm Thái Tử Phi gì, nhưng Băng Doanh cũng sẽ không trúng tuyển.”

“À? Thật? Tiểu thư, sao người có thể xác định như vậy?” Cẩm Tâm cảm thấy hứng thú đối với tin tức này.

“Bởi vì hoàng thượng tuyệt đối sẽ không để Tiết gia có hai đời hoàng hậu liên tục.” Nguyên Gia Ninh thoải mái nói, ngay sau đó gian xảo cười cười, “Băng Doanh là người ở trong cục không thấy rõ, về sau hiểu được nàng ta sẽ khóc đấy.”

Cầm Anh vỗ tay nói: “Vậy thì tốt nhất, hoàng thượng anh minh nhất! Muốn nô tỳ nói, hoàng thượng để người nào làm Thái Tử Phi đều tốt, chính là đừng chọn Tiết đại tiểu thư, tính tình như nàng ta, một chút cũng không có phong phạm quốc mẫu tương lai.”

“Tốt lắm, đề tài này đến đây chấm dứt.” Nguyên Gia Ninh ngăn lại hai nha hoàn đúng lúc.

Nguyên Gia Ninh dẫn nha đầu đi vào viện mẫu thân thì Vân Thanh La mới vừa giải quyết xong chuyện nhà, đang ngồi ở trong phòng khách uống trà nghỉ ngơi.

“Mẹ.” Nguyên Gia Ninh đi tới bên cạnh Vân Thanh La, ngồi xuống kế sát nàng, uất ức trong lòng lập tức bạo phát ra, không nhịn được lệ tràn hốc mắt.

Mặc dù từ trước đến giờ Vân Thanh La không đặc biệt cưng chiều nữ nhi, vẻ mặt cũng lạnh nhạt, Nguyên Gia Ninh lại vô cùng tôn kính mẫu thân, bởi vì nàng mới là cột trụ chân chính trong nhà này, cho tới bây giờ chưa có chuyện mẫu thân không giải quyết được, hơn nữa nàng cũng chưa bao giờ để con gái của mình bị khinh bỉ thua thiệt chân chính.

“Thế nào?” Vân Thanh La lại hơi kinh ngạc, nàng cũng hiểu rõ trưởng nữ của mình, mặc dù tính tình dịu dàng, kì thực tương đối kiên cường, sẽ không dễ dàng rơi lệ.

“Mẹ, con đã đến tuổi cập kê, tại sao còn chưa đính hôn?” Nguyên Gia Ninh đi thẳng vào vấn đề hỏi.

Lời này nàng thật nhện đã lâu rồi, đương thời đại đa số nữ tử mười ba tuổi đã bắt đầu nghị hôn, đến mười lăm mười sáu tuổi sẽ chính thức thành thân rồi, cả đính hôn cũng chưa giống như nàng, thật đúng là không có nhiều.

Mới vừa rồi nàng nghiêm trang nói với Tiết Băng Doanh mẫu thân đã chọn ra hôn sự ình, thật ra chỉ là nói bày giọng chống trường hợp thôi.

Vân Thanh La nhướng nhướng lông mày, thả ly trà sứ tinh tế trong tay xuống, tỉ mỉ quan sát khuê nữ đã cao hơn mình mấy phần. Gia Ninh di truyền hình dạng của mình, lại thừa kế khi chất kín kẽ thanh nhã của cha nàng, không phải Vân Thanh La làm mẹ nên khoe khoang, nữ nhi của nàng tuyệt đối là nữ tử trác tuyệt khó gặp trong vạn người.

Vân Thanh La mỉm cười nói: “Thế nào? Nhanh như vậy đã muốn thành thân?”

“Mẹ!” Nguyên Gia Ninh nín tay áo Vân Thanh La, dùng sức lắc lắc, “Con hỏi ngài nghiêm chỉnh đấy.”

Vân Thanh La thở dài, khó được yêu thương vuốt ve gò má non nớt bóng loáng của khuê nữ mình, nói: “Con nghe được tiếng gió gì? Chuyện thái tử?”

Nguyên Gia Ninh buồn bực “Ừ” một tiếng, “Mới vừa rồi Tiết Băng Doanh tới, chộc què nữ nhi.”

Tay Vân Thanh La dừng lại, khoe miệng khe khẽ, nói: “Tiết Trân là người rất trầm ổn, cháu gái nàng ta lại không biết nhẫn nhịn. Nhưng, Ninh Ninh, con hãy thành thật nói với mẹ, thật không muốn gả cho thái tử sao?”

Nguyên Gia Ninh cắn cắn đôi môi, hơi khó xử hỏi ngược lại: “Mẹ, ở trong lòng nữ nhi, luôn xem hấn là đệ đệ, sao có thể có tư tình nhi nữ? Nếu con như gả cho hấn, sẽ không được tự nhiên cỡ nào? Chẳng lẽ người và phụ thân thật định gả con cho hấn, cho nên còn chưa nghị hôn cho con sao?”

Vân Thanh La khẽ thở dài một cái, “Nếu như con nhất định phải gả cho nó? Dù sao hai đứa cũng không phải tỷ đệ chân chính.”

Nguyên Gia Ninh nhú chặt chân mày, thật lâu mới nói: “Con không muốn gả.”

“Tại sao?” Vân Thanh La hỏi tới.

“Trước không nói giữa chúng con đã từng có thân phận tỷ đệ lúng túng, dù không đề cập tới chuyện này, hiện tại gả cho hấn làm Thái Tử Phi, dù về sau trở thành hoàng hậu thì thế nào? Trong hậu cung hoàng đế có tam cung lục viện, Tần phi nhiều như vậy, hoàng hậu không phải còn cần tranh giành chút sủng ái với rất nhiều nữ nhân sao? Con muốn gả ột phu quân tốt một lòng một dạ với con, vui vui về về sống cuộc sống của mình, tựa như người và phụ thân. Con không muốn làm tổng quản cho hậu cung của hấn, đi quản

những oanh oanh yến yến khỉ gió sau này, và thật nhiều thứ nữ thứ tử sau này của hân.” Nguyên Gia Ninh nói.

Vân Thanh La không nhịn được mỉm cười, nữ nhi nàng sinh quả nhiên không phải hạng người hâm mộ phù hoa, điều này làm cho nàng rất vui mừng, nhưng cũng rất lo lắng. Nam nhân tốt trên đời này rất ít, có thể một lòng một dạ đối với thê tử thì càng ít, nàng đi đâu chọn lựa một con rể tốt như vậy?

Thật ra thì những năm qua Vân Thanh La một mực lưu ý đông đảo thiếu niên vừa độ tuổi trong kinh thành, nhưng những thứ thiếu niên này ở trong mắt nàng luôn có khuyết điểm, khiến nàng không cách nào yên tâm giao nữ nhi ra.

Hơn nữa Hoàng đế Huyền Dục từ sớm đã nói, chọn Nguyên Gia Ninh làm vợ Huyền Uyên, dù Vân Thanh La cả gan làm loạn, cũng không dám không nghe lệnh Hoàng đế, đây mới là chỗ khiến nàng và Nguyên Tu Chi bị làm khó.

Huyền Dục tuyển định Nguyên Gia Ninh, là bởi vì coi trọng thế lực Nguyên phủ, xuất thân của Huyền Uyên có vấn đề, làm thái tử cũng địa vị không yên, cần phải có ngoại thích mạnh như Nguyên phủ làm chỗ dựa, điểm này phu thê Nguyên Tu Chi đều hiểu.

Mặc dù Huyền Uyên xuất thân từ Nguyên phủ, nhất định dính dấp quan hệ với Nguyên phủ, nhưng loại quan hệ này thật không bền chắc bằng trở thành người thân.

Nguyên Gia Ninh thấy mẫu thân trầm ngâm không nói thật lâu, không khỏi lo lắng hỏi: “Có phải hoàng thượng nhất định gả con cho thái tử hay không? Mẹ, chúng ta có thể cự tuyệt hay không? Huyền Uyên cả lời lấy ai cũng được, nhưng không lấy Nguyên Gia Ninh khó nghe như vậy cũng nói hết ra rồi ! Hân không chấm trúng ta, ta cũng không thích hân!”

Vân Thanh La vỗ vỗ tay của nữ nhi, nói: “Mẹ sẽ thương lượng với cha con, yên tâm đi, nữ nhi, mẹ tuyệt đối sẽ không để cho con bị uất ức, tiểu tử khốn kiếp đó, cho rằng hân thành thái tử thì ngon rồi hả ? Chờ cho ta!”

Sau khi hoàng đế muốn chỉ hôn cũng không có gì xảy ra, tâm tình phiền não lo lắng của Nguyên Gia Ninh hơi buông lỏng.

Nháy mắt đã đến mùa xuân, sau khi ồn ào bận rộn, ngay sau đó là Tết Nguyên Tiêu càng náo nhiệt hơn, đối với các nữ quyền khắp thành mà nói, Tết Nguyên Tiêu mới là trọng tâm chính, là ngày có thể đi ra ngoài du ngoạn tận hưởng khó được.

Năm nay Nguyên Gia Ninh nặng nề tâm sự, vốn không có hăng hái đi ra ngoài du ngoạn, nhưng không chịu được đệ đệ muội muội giục giã khuyên, cuối cùng cũng không thể không đi theo ra cửa.

Tết Nguyên Tiêu xem đèn hoa, vì có thể cảm nhận được sự vui sướng và náo nhiệt đặc biệt, tất cả mọi người đều đi bộ. Những năm gần đây Kim Lăng luôn Thái Bình, cho nên cực kỳ phồn hoa náo nhiệt, trên đường cái đám người đông đảo, các vị nữ quyền chơi một lát, liền hơi mệt mỏi, quyết định tìm quán trà thanh tĩnh nghỉ chân một chút.

Quán trà Bán Mặc là một quán trà chuyên dành cho con cháu nhà giàu, thức ăn rẻ nhất ở đại sảnh lầu dưới cũng một lượng bạc, giá này còn cao hơn thù lao dân chúng bình thường cực khổ làm ra, bọn họ tự nhiên tiêu phí không nổi, cũng không dám vào cửa, cho nên trong quán trà thanh tĩnh rất nhiều.

Đoàn người Nguyên Gia Ninh trực tiếp lên nhĩ gian lầu hai, người ở đây ít hơn, càng thêm thanh tĩnh, cũng dễ dàng đẩy cửa sổ ra xem xét hoa đăng và quang cảnh thành phố nơi xa.

Mọi người ngồi xuống uống trà nghỉ ngơi, chân đi đến mỗi nhữ cuối cùng thư thái một chút, nhưng chưa an ổn chốc lát, tiểu muội Nguyên Gia Mẫn liền cọt đến bên người Nguyên Gia Ninh, nhỏ giọng nói: “Tỷ tỷ, muội muốn đi nhà xí.”

Nguyên Gia Mẫn năm nay mới bảy tuổi, khuôn mặt nhỏ bé trắng nõn nà tròn phúng phính mũm mĩm, mắt to đen lúng liếng nhìn đại tỷ mình tin cậy nhất.

Nguyên Gia Ninh không thể làm gì khác hơn là đứng dậy, tự mình dắt tay nhỏ bé của Nguyên Gia Mẫn ra ngoài đi tìm nhà xí, Cẩm Tâm và Cẩm Anh cũng đi theo ra ngoài.

Cầm Anh gọi tiểu nhị ca, hỏi thăm nhà vệ sinh ở đâu, tiểu nhị ca lập tức chỉ rõ phương hướng cho các nàng, lầu hai có nhà xí đặc biệt chuẩn bị cho khách quý.

Cầm Tâm đi theo Nguyên Gia Mẫn vào nhà xí, Nguyên Gia Ninh và Cầm Anh ở bên ngoài chờ, lúc này một người đột nhiên đi tới, đưa tay kéo tay Nguyên Gia Ninh, nhanh chóng kéo nàng vào trong gian phòng trang nhã cách đó mấy bước.

Biến cố chỉ xảy ra ở trong nháy mắt, chờ Cầm Anh phản ứng kịp muốn kêu lớn thì đã có người đưa tay bịt miệng nàng lại, nhỏ giọng nói: “Thái tử điện hạ mời Nguyên tiểu thư qua chút, đứng lộ ra!”

Thật ra thì Cầm Anh cũng nhận ra người bắt tiểu thư đi chính là Huyền Uyên, nàng muốn đi báo tin cho Nhị thiếu gia Tam thiếu gia của mình, lại bị thị vệ Huyền Uyên mang tới chặn lại, chỉ có thể bất mãn nhìn chằm chằm thị vệ hờn dỗi.

Nguyên Gia Ninh bị Huyền Uyên kéo đến trong gian phòng trang nhã hung hăng bỏ tay của hắn ra, cả giận nói: “Người đang làm cái gì? Chiếm đoạt dân nữ sao?”

Nghe những lời này của nàng, gương mặt nguội lạnh của Huyền Uyên có chút biến hóa, chỉ là hắn vẫn chau mày, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm vào nàng.

Nguyên Gia Ninh bị hắn nhìn hơi luống cuống, không khỏi chột dạ, kể từ năm Huyền Uyên mười tuổi bị mang đi khỏi Nguyên phủ, giữa hắn và nàng đã sớm không phải tỷ đệ, nàng cũng chẳng qua là cần chặt quan hệ tỷ đệ trước kia để làm có, dùng để chống cự cảm giác hốt hoảng khác thường mà Huyền Uyên mang đến cho nàng mà thôi.

“Nghe nói, ngày hôm trước ngươi thật đi xem mắt rồi hả?” Huyền Uyên lập tức đổi giọng, giọng nói hơi khàn khàn, lại mang theo mấy phần từ tính, không những không khó nghe, ngược lại khi đến gần lỗ tai Nguyên Gia Ninh ép hỏi thì càng làm cho nàng đỏ mặt tới mang tai.

Nguyên Gia Ninh đưa tay đẩy hắn, khiến hai người giữ vững một khoảng cách, mới tức giận nói: “Đúng vậy, ta đi xem mắt, hôm nay ta và ngươi không quen không biết, mắc mớ gì tới ngươi?”

Huyền Uyên càng nhéo chân mày thật chặt, hắn nắm chặt quả đấm, đầu ngón tay khắc thật sâu vào lòng bàn tay, mang đến đau đớn chết lặng.

Hắn nhỏ giọng chất vấn: “Không quen không biết? Ta ở trong lòng nàng đã thành người không quen không biết?”

Nguyên Gia Ninh tránh thoát ánh mắt gây sự làm cho lòng người kinh sợ kia, vẫn không nhịn được xấu hổ, nói: “Chẳng lẽ không đúng sao? Ngươi hôm nay đã là thái tử điện hạ cao cao tại thượng, mà ta cũng chỉ là một nữ tử gia tộc bình thường mà thôi.”

Huyền Uyên nhắm lại hai mắt, để cảm giác tăm tối khiến ình tức giận công tâm từ từ tiêu tán, mới ồ ồ nói: “Nàng giận ta à? Bởi vì ta đã từng nói Lấy ai cũng được, nhưng không lấy Nguyên Gia Ninh ?”

Nguyên Gia Ninh cúi đầu, cắn chặt đôi môi.

Huyền Uyên đưa tay cầm tay ngọc mảnh khảnh trắng nõn của nàng, lại bị nàng né ra, Huyền Uyên dứt khoát trực tiếp ôm nàng vào trong ngực, ôm chặt lấy, hôm nay hắn đã cao hơn nàng một cái đầu, nàng muốn vùng cũng vùng không thoát.

“Buông ra! Ngươi buông ta ra!” lòng của Nguyên Gia Ninh càng hốt hoảng, mặt càng đỏ hơn, nàng quả thật bị Huyền Uyên làm cho hồ đồ rồi, hắn rõ ràng đã vô tình cự tuyệt nàng, bây giờ sao lại thế này?

“Gia Ninh.” Huyền Uyên chui trong cổ ngọc của nàng, phát ra giọng buồn buồn. “Gia Ninh.”

Đây là lần đầu tiên hắn gọi tên nàng như vậy, Nguyên Gia Ninh cơ hồ sắp hít thở không thông, lực giãy giụa của nàng dần dần yếu bớt, từ từ liên không hề động nữa, mặc cho hắn ôm chặt nàng, nghe từng tiếng kêu gọi của hắn, nước mắt từ từ tràn đầy mắt nàng.

Tại sao hắn có thể đối với nàng như vậy?

Trước mặt hoàng đế thì độc ác cự tuyệt nàng, hiện tại lại tới trêu chọc dẫn dụ nàng, rốt cuộc xem nàng như cái gì?

Mặc dù tính tình nàng dịu dàng, nhưng không phải người nhút nhát, sợ hãi nhiều lần mềm lòng nhượng bộ hắn, cam tâm tình nguyện dùng từng cây kim từng sợi chỉ may đồ cho hắn, lúc ban đầu có lẽ là vì thương hại thân thể ly kỳ của hắn, nhưng sau đó thấy thiếu niên văn nhã này lớn lên ngày từng ngày, trở nên ngạo lạnh, trở nên cô độc, rõ ràng cao cao tại thượng, lại thường ohát ra ánh mắt giống con thú bị vây khốn, vô dụng trước mắt nàng, khiến nàng đau lòng, thương tâm, cứ như vậy mà khắc hắn vào trong lòng mình từng chút.

Nàng thật không muốn gả vào hoàng cung, nàng cực kỳ ghét tam cung lục viện của Hoàng đế, nhưng nàng từ trước đã mơ hồ đoán được ý đồ của hoàng đế và cha mẹ. Huyền Uyên và Nguyên phủ căn bản là không phân rõ lẫn nhau, kết thân sẽ càng có liên hệ sâu hơn cho cả hai, có thể thêm một phần trợ lực cho người cô độc như hắn.

Khi đó nàng xác thực mơ hồ nghĩ tới nếu Hoàng đế chỉ hôn, vả lại cũng là lệnh của cha mẹ, dù ghét hoàng cung hơn, vì “Nguyên Lang”, nàng cũng có thể nhận, nhượng bộ.

Vì hắn, nàng nguyện ý gả vào hoàng cung, nguyện ý chịu đựng đông đảo Tần phi, nàng thật đã nghĩ như vậy.

Nhưng lời nói mà Tiết Băng Doanh truyền tới, hoàn toàn khiến cho trái tim nàng băng giá, cũng làm cho nàng hiểu mình tự mình đa tình, cảm nhận sai như thế nào, người ta căn bản không có tình với nàng!

Khi Tiết Băng Doanh nói ra “Lấy ai cũng được, nhưng không lấy người” thì một khắc kia nàng thật hận không thể đâm đầu chết.

“Thật xin lỗi, thật ra ta không có ý đó, chỉ là lời nói đã bật thốt lên rồi, sau đó rất khó giải thích rõ nữa.” Huyền Uyên khe khẽ đẩy đẩy nàng ra một chút, đôi tay ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt của nàng, trong lòng cũng không nhận được kích động nữa, đột nhiên cúi đầu hôn.

Nguyên Gia Ninh bị hành động đột ngột của hắn hù dọa, thậm chí quên mất kháng cự, chỉ ngây ngốc tròn to hai mắt, nhìn khuôn mặt anh tuấn đột nhiên đến gần. Đôi môi của nàng bị hung hăng ngăn chặn, Huyền Uyên vung về lại nảy sinh ác độc mề neho qua lại trên đôi môi mềm mại của nàng, sau đó nụ hôn nóng bỏng lại lan tràn đến trên gương mặt của nàng, hôn lên toàn bộ nước mắt của nàng, sau đó hắn lại hôn trở về đôi môi của nàng, tham lam lại gấp gấp mút vào ngậm cắn.

Hắn cũng không quá hiểu hôn là như thế nào, chỉ dựa vào bản năng muốn thân mật một chút với nữ tử mà mình yêu thích thôi.

Tay của hắn ôm eo nhỏ của nàng thật chặt, thật có khát vọng hận không thể nhét nàng vào trong thân thể, trực tiếp dựa sát vào trên người hắn, mặc dù mặc y phục mùa đông thật dày, Nguyên Gia Ninh vẫn mơ hồ phát giác ra không ổn, đợi nàng hiểu thứ cứng rắn đụng vào bụng của mình là cái gì thì oanh một cái cả người sắp thiêu cháy.

Nàng thanh tỉnh một chút, vội vàng hốt hoảng bắt đầu phản kháng, dùng hết hơi sức đẩy Huyền Uyên, nói: “Người điên rồi? Buông ta ra! Buông ta ra!”

Nhưng thiếu niên ở tình yêu đầu tiên, vừa hiểu tình dục thường thức được tư vị của người yêu, thì làm sao dễ dàng buông ra? Huyền Uyên vẫn cố gắng hôn nàng, ôm nàng, động tác trong tay cũng không khỏi tăng thêm mấy phần hơi sức, Nguyên Gia Ninh bị siết đau đớn, không nhận được gào thét lên tiếng: “Nguyên Lang!”

Cái tên này khiến Huyền Uyên chợt tỉnh táo lại, hắn dừng lại động tác, đầu đặt ở trên bả vai Nguyên Gia Ninh, hô hấp nặng nề mà dồn dập.

Hồi lâu, hắn mới từ từ thẳng người lên, thở dài.

Nguyên Gia Ninh lập tức lui về phía sau ba bước, cách hắn xa xa, ánh mắt cảnh giới nhìn chằm chằm vào hắn, e sợ hắn lại làm loạn nữa.

Huyền Uyên nói: “Sớm biết như thế, ta cần gì phải nói ra lời làm nàng bị thương.”

Nguyên Gia Ninh trừng mắt nhìn, mơ hồ không hiểu.

Huyền Uyên bắt đắc dĩ chép miệng, nói: “Nàng đã từng dạy dỗ ta và nhị đệ, tam đệ, muốn chúng ta ngày sau trưởng thành phải học tập phụ thân và nhị thúc, tam thúc, làm một trưởng phu trung trinh đối xử thê tử tử tế, ngày sau nàng cũng hy vọng gả ột phu quân như vậy, hi vọng mình và phu quân đều có thể từ đầu tới cuối, cùng nhau đến già, không phải sao?”

Nguyên Gia Ninh gật đầu một cái, đây đúng là lý tưởng của nàng.

Hoặc là nói, đây là lý tưởng của đại đa số nữ tử trong thiên hạ, nhưng chân chính có thể thực hiện, lại có mấy ai?

Ánh mắt của Huyền Uyên u ám, kế tiếp nói: “Bây giờ ta, còn có thể là lựa chọn phu quân của nàng không? Vừa vào cửa cung sâu như biển, bao nhiêu ân oán không do người. Nàng cũng đã biết, bây giờ trong Đông Cung của ta, hoàng thượng đã ban cho ta hai cung nữ thị tẩm, hoàng hậu cũng thưởng hai, danh đẹp là dạy ta thành người, hơn nữa còn có những cung nữ và thiên kim quý nữ khác, nhiều đến không kể xiết. Gia Ninh. . . . Nàng cũng đã biết, ta không muốn ngày sau phụ nàng, mới độc ác cự tuyệt nàng”

Nguyên Gia Ninh trợn to hai mắt, nàng ngàn nghĩ vạn nghĩ, dù thế nào cũng không nghĩ ra Huyền Uyên sẽ là bởi vì lý do này mà cự tuyệt nàng.

“Trong hoàng cung, mỹ nữ thành đoàn, người đẹp thành đống, nhưng xương khô của hồng nhan càng thêm không biết bao nhiêu, ta vốn không muốn nàng đi theo ta chịu tội, chỉ hy vọng nàng thật có thể gả ột vị nam nhân như phụ thân nàng, bình an vui sướng qua cả đời.” Huyền Uyên nắm chặt lòng bàn tay, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm vào nàng, “Ta thật nghĩ như vậy, ta cũng cho là mình thật có thể làm được, tuân thủ thân phận đệ đệ, nhìn nàng gả cho phu quân, yên lặng thủ hộ hạnh phúc của nàng. Ta cho là mình thật có thể vĩ đại như vậy, vô tư như vậy!”

Nguyên Gia Ninh cắn chặt đôi môi, nước mắt mơ hồ tầm mắt của nàng lần nữa.

Nàng nguyện ý vào cung vì hắn, cam nguyện chịu được đông đảo phi tần ngày sau hắn tất nhiên sẽ có; nhưng hắn lại vì nàng mà cự tuyệt nàng, muốn thành toàn ước mơ tốt đẹp “Một đời một thể một đôi mình” của nàng.

Bọn họ cũng toàn tâm toàn ý suy nghĩ vì đối phương, kết quả lại đi ngược lại, tại sao?

“Vậy tại sao ngươi không kiên trì? Tại sao tối nay ngươi còn muốn gặp ta?” Đôi mắt Nguyên Gia Ninh dẫm lệ mông lung chất vấn, nếu hắn muốn giả bộ vĩ đại tình cảm sâu đậm, tại sao không giả tới cùng? Tại sao còn phải tới trêu chọc nàng?

“Ta. . . .” Huyền Uyên cúi đầu, móng tay xẹt qua lòng bàn tay, cái loại đau đớn đó khiến cho hắn rút cuộc nhanh chóng buông xuống tự ái của nam nhân, nói: “Ta thua, ta làm không được! Ta không có vĩ đại, vô tư như mình nghĩ. Ta không cách nào trở mặt nhìn nàng gả cho người khác, dù chỉ nghe nói nàng muốn nghị hôn với người khác, ta đã không nhịn nổi!” Nguyên Gia Ninh nhất thời trăm mối cảm xúc ngổn ngang, thái độ càng thêm tựa như khóc tựa như cười khó có thể phân biệt.

“Ngươi muốn vĩ đại thì vĩ đại, muốn ích kỷ thì ích kỷ, vậy ngươi có nghĩ cho ta không? Ngươi biết lúc ta bị cự tuyệt khó chịu cỡ nào, hiện tại lại khó chịu cỡ nào không?”

“Gia Ninh.” Huyền Uyên tiến lên muốn ôm nàng lần nữa, lại bị nàng liên tiếp lui về phía sau né tránh, cho đến khi nàng thối lui đến bên cửa sổ, Huyền Uyên lại không dám tiến lên, hắn chỉ có thể nói: “Chớ lui, cầu xin nàng đừng lui, ta không động là được. Gia Ninh, thật xin lỗi, ta quá tự cho là đúng.”

Nguyên Gia Ninh cúi đầu, rút khăn tay ra từ trong tay áo, che lại đôi mắt đã sưng đỏ của mình và đè nén nức nở nghẹn ngào.

Huyền Uyên trầm mặc một hồi, sau đó chậm rãi quỳ xuống ở trước mặt nàng.

Nguyên Gia Ninh sợ tới mức vội vàng lắc mình tránh khỏi phía trước hắn, vừa nóng vừa giận nói “Ngươi đang làm cái gì?”

Huyền Uyên từ từ nói: “Khi còn bé, bọn đệ đệ phạm vào sai lầm lớn thì phụ thân liền phạt bọn họ đi quỳ ở Từ Đường, nhưng vô luận ta đã làm sai điều gì, cũng chưa từng phạt ta quỳ, ta cho là phụ thân không thêm để ý con thứ như ta, căn bản khinh thường quản giáo ta, nhưng bây giờ mới hiểu được ông chỉ là tuân thủ lễ quân thần, ông thủy chung không xem ta là con của ông, chỉ xem ta là một hoàng tử bị nhờ nuôi. Nàng không biết, khi còn bé ta thấy bọn đệ đệ bị phạt quỳ thật hâm mộ muốn chết.”

Nguyên Gia Ninh từ từ bình tĩnh lại, nghe hần nói.

“Lúc ta còn nhỏ phạm qua sai lầm, lại không bị phạt quỳ. Sau đó vào cung, căn bản cũng không dám phạm một chút lỗi, cho nên vẫn chưa từng bị phạt quỳ. Gia Ninh, thật xin lỗi, nếu như có những sai lầm chỉ cần phạt quỳ là có thể tha thứ, ta khẩn cầu sự tha thứ của nàng.”

Hần tự phạt mình quỳ, không phải bởi vì hần cảm thấy mình đã từng cự tuyệt là làm sai, mà là hần hận sự vô trách nhiệm của mình. Hần hiểu được khát vọng của mình đối với Nguyên Gia Ninh, biết rất rõ rằng nữ nhân mình muốn chỉ có mình Nguyên Gia Ninh, lại dùng lý do hậu cung Tần phi đông đảo, cứng rắn đẩy nàng ra, đây không phải là kiếm cớ cho sự vô năng mềm yếu của mình sao?

Thái tử như thế nào? Ngày sau làm Hoàng đế thì như thế nào? Hần thật không thể làm một Hoàng đế độc nhất vô nhị, cho nàng một đời một thế một đôi mình sao?

Ý nghĩ như vậy đối với con em hoàng tộc từ trước đến giờ phong lưu thành tánh mà nói có lẽ kinh thế hãi tục, nhưng đối với Nguyên Lang lớn lên ở dưới sự nuôi dạy của Nguyên Tu Chi mà nói, không chút nào lạ.

Nước mắt của Nguyên Gia Ninh lại không thể khống chế chảy ra ra, nàng hơi hận mình không có tiền đồ rồi, bình thường nàng rõ ràng không phải mít ướt như vậy.

Đều do Huyền Uyên, đều do Nguyên Lang, chỉ cần là chuyện có liên quan tới hần, liền dễ dàng chọc nàng khóc, khiến nàng thương tâm khổ sở, bản thân bất lực.

Mẫu thân nói, mặc dù ngoài mặt nàng tỏ vẻ đại tỷ tỷ, thật ra thì thua xa sự khéo léo của nh5 muội, cũng không có may mắn như tam muội, là một đại tỷ ngọc chính cống.

Mẫu thân nói không sai chứ? Nếu không tại sao nàng có thể bị Huyền Uyên đùa bỡn trong lòng bàn tay, hỉ nộ ái ố đều do hần? Điểm chết người là, dù đến trình độ này, nàng vẫn không cách nào chân chính tức giận hần.

Huyền Uyên nói: “Gia Ninh, cho ta thêm một cơ hội, gả cho ta.”

3. Chương 3

Thật ra thì Huyền Uyên và Nguyên Gia Ninh cũng được xem là một đôi may mắn chứ?

Trên con đường hôn nhân của bọn họ chỉ có một đoạn khúc khuỷu này, nhưng thật ra là bọn họ tự chuốc phiền, cũng không có bất kỳ trưởng bối hoặc những người khác đảm đương kẻ ác dùng gây đánh uyên ương.

Sau khi hai người họ đạt thành nhận thức chung, Huyền Uyên đi thỉnh cầu Hoàng đế tự hôn, lại bị Huyền Dục hung hăng khiển trách một trận, thì thầm: “Thay đổi xoành xoạch, tương lai làm sao làm vua? Nói không muốn lấy nó là con, hiện tại muốn lấy nó cũng là con, vậy con rốt cuộc là muốn lấy hay không muốn lấy? Là thật tâm lấy hay giả bộ lấy?”

“Muốn lấy! Thật lòng lấy! Nữ tử thiên hạ nhiều hơn nữa, nhi thần thật lòng muốn cũng chỉ có một mình nàng.”

Ánh mắt trầm trầm của Huyền Dục nhìn chằm chằm vào hần, hồi lâu, mới rất là đùa giỡn nói: “Con trai của trẫm cũng bị Nguyên Tu Chi nuôi dạy thành chủng si tình? Hả?”

Bị ánh mắt như vậy của Hoàng đế nhìn chằm chằm, da đầu Huyền Uyên tê dại, mặc dù nội tâm hần rất không chấp nhận đối với Hoàng đế lão tử mình nửa đường có được này, nhưng có nhiều lúc, hần vẫn bị khí

thể đặc biệt của Huyền Dục ép gắt gao. Có lẽ Huyền Dục có rất nhiều nơi hoang đường, nhưng vẫn không thể che giấu khí khái để vương càng ngày càng mạnh mẽ của hấn.

Càng đến gần hấn, Huyền Uyên càng cảm thấy hấn sâu không lường được.

Huyền Uyên tự hiểu ở đáy lòng, mẹ đẻ chết đi khẳng định có quan hệ với Huyền Dục, nhưng việc đã đến nước này, hấn cũng không cách nào làm ra cử động kiên quyết diệt phụ trả thù ấu.

Lại không nói hiện tại cánh chim của hấn chưa cứng cáp, còn chưa có năng lực làm được diệt vua, chỉ nói vị trí thái tử cũng quá mức nhạy cảm, hôm nay hấn vô luận cẩn thận cỡ nào, vẫn luôn có người nhìn chăm chăm hấn, một khi hấn hành động cực đoan, không chỉ hấn gặp nạn, còn có thể dính líu những người khác, thậm chí cả Nguyên phủ đều phải chôn theo với hấn.

Cho nên, vô luận Huyền Uyên phần hận và chán ghét người cha hời như Huyền Dục cỡ nào, hấn cũng không thể không che giấu tâm tình thật, lá mặt lá trái.

“Nhi thần cho là, si tình cũng tốt, phong lưu phóng khoáng cũng được, chỉ cần không bị sắc đẹp mê hoặc, không vì tư tình mất nước, thì không có gì đáng ngại chứ?” Huyền Uyên trầm mặc hồi lâu, mới trả lời như vậy.

Trong hai cung vào năm này, mỗi buổi sáng Huyền Uyên nghe báo cáo và quyết định sự việc, buổi chiều thì đi theo Huyền Dục, do hấn tự mình dạy, hai cha con chung đụng lâu ngày, sự giận dữ của hấn đối với Huyền Dục càng lúc càng ít. Hấn cảm thấy Huyền Dục là loại người hoàn toàn duy ngã độc tôn, trong lòng của hấn trừ quốc gia đại sự và chính hấn, đại khái chưa từng có người khác, bên cạnh hấn vô luận từng có bao nhiêu nam nam nữ nữ, đối với hấn mà nói cũng chỉ là nhất thời, mà không để ở trong lòng.

Huyền Dục nhìn như phong lưu vô độ, hoa tâm đa tình, kì thực là chân chính vô tình, không người nào có thể đả động tình cảm và nguyên tắc của hấn, người đẹp cỡ nào cũng không thể khiến hấn trình diễn tiết mục “Chỉ thích mỹ nhân không thương giang sơn”.

Huyền Dục làm Hoàng đế như vậy, yêu cầu đối với người thừa kế của mình tự nhiên cũng là như thế, đa tình cũng tốt, vô tình cũng được, chỉ cần đừng cho những người khác quấy nhiễu quốc sự, vậy thì tất cả đều tốt, đây cũng là ranh giới cuối cùng của hấn.

Nói cách khác, Huyền Uyên có thể hoàn toàn sủng ái Nguyên Gia Ninh, không lưu tình chung quanh như phụ thân hoàng đế của hấn, nhưng Huyền Uyên tuyệt đối không thể bởi vì sủng ái Nguyên Gia Ninh, mà để Nguyên Gia Ninh tham dự triều chánh, càng không thể bởi vì Nguyên Gia Ninh mà mất đi lập trường và nguyên tắc của mình.

Huyền Dục ý vị sâu xa nhìn thái tử mình tự chọn ra, nhàn nhạt nói: “Hi vọng con nhớ kỹ những lời đã nói hôm nay.”

Con của Huyền Dục không ít, nhưng phần nhiều là nữ nhi, hiện tại dưới gối chỉ có bốn hoàng tử, Trường Tử Huyền Uyên và con thứ Huyền Tiềm được nhờ nuôi ở dưới tên hoàng hậu, tuy nhiên cũng không phải là ruột thịt của hoàng hậu. Huyền Uyên là con riêng, xuất thân mất danh dự; Huyền Tiềm càng là nghiệt tử mà Huyền Dục và hoàng muội của hấn loạn luân vụng trộm sinh ra, thuở nhỏ yếu ớt nhiều bệnh. Mà Tam hoàng tử Huyền Hạo nôn nôn nóng nóng không nên thân, Tứ hoàng tử lại là một đứa bé còn hôi sữa, tính tình cũng không được Huyền Dục thích.

Huyền Dục tự phụ là một đời hoàng đế cường thế, đáng tiếc rồng sinh tứ tử, mọi người đều không có dáng của rồng, thật là điều cực hận trong đời hấn.

Trong bốn hoàng tử chỉ có Huyền Uyên coi như trầm ổn khí khái, cơ mẫn lão luyện, thân thể cũng mạnh khỏe, cho nên Huyền Dục cũng chỉ có thể không để ý xuất thân của hấn, chọn hấn làm thái tử, ở trong lòng của hấn thật đúng là có hơi gượng gượng.

“Dạ, nhi thần ghi nhớ trong lòng.” Huyền Uyên trịnh trọng hứa hẹn.

Hoàng đế tự mình chọn trưởng tôn nữ Nguyên Gia Ninh của Nguyên phủ làm thái tử phi cho thái tử, thông cáo thiên hạ.

Đính hôn có nhiều hạn chế, mọi chuyện rước dâu đều do Lễ bộ và chuyên viên Đông cung phụ trách, tất cả tiến hành đầu vào đầu ra rất có hiệu suất.

Dương xuân tháng ba, thái tử và thái tử phi thành thân.

Đêm khuya, bên trong phòng động phòng hậu điện Đông cung, đèn hoa chúc lớn bằng cánh tay cháy sáng ngời.

Nguyên Gia Ninh đã tắm rửa xong, chỉ mặc quần áo trong, tâm thần hơi không tập trung ngồi ở bên giường.

Bên ngoài màn lụa mỏng, có cung nữ luôn chờ phục vụ, mà thái tử thì đang tắm rửa trong Khanh Ninh các sau điện.

Tất cả đều làm cho nàng hơi lo lắng.

Đối với Nguyên Gia Ninh mà nói, kể từ khi đồng ý gả cho Huyền Uyên, cuộc sống của nàng liền giống như trong mộng, nghị hôn, đính hôn, rước dâu như cưới ngựa xem đèn, hoàng gia đưa tới thật nhiều sính lễ đắt giá, Nguyên phủ cũng đành phải dốc hết sức chuẩn bị đồ cưới cho nàng, trong cung lại đặc biệt phái ma ma đến dạy dỗ nàng lễ nghi tư thái, đặc biệt thuê tú nương đệ nhất thiên hạ ngày đêm đẩy nhanh tốc độ may giá y cho nàng, tất cả tất cả, đều chỉ vì đám cưới hôm nay.

Đám cưới của Thái tử và Thái tử Phi tự nhiên cực kỳ long trọng, y theo lễ nghi, thái tử mặc dù không thể đến Nguyên phủ đón dâu, nhưng đội danh dự rước dâu của hoàng gia là do các quan viên chủ đạo, người cao ngựa lớn, khoác lụa đai hồng, cờ sao đầy trời, chỉ riêng thái giám và cung nữ đang cầm các loại vật phẩm cũng ước chừng xếp hàng dài đến nửa đường lớn.

Làm hỷ sự lớn của hoàng thất sau khi Cảnh quốc thống nhất thiên hạ, Hoàng đế Huyền Dục hiển nhiên rất vui nên hết sức khuếch trương việc hôn sự này, dùng việc này chương hiển thực lực của một nước cường thịnh, thiên hạ thái bình.

Đám cưới của Thái tử và Thái tử Phi long trọng xa hoa và cực kỳ náo nhiệt, ở rất nhiều năm sau vẫn bị đám người Kim Lăng bàn tán say sưa.

Mà những điều bên ngoài ồn ào lại không phải chuyện Nguyên Gia Ninh quan tâm, bây giờ nàng mệt mỏi chỉ muốn ngã đầu nằm ngủ.

Hôm nay nàng cũng chơi đùa đủ rồi, mũ phượng nặng nề đến cơ hồ sắp đè gãy cổ của nàng, nàng thật hoài nghi hoàng thượng đem tất cả kim ngân châu ngọc trong hoàng thất chôn cất phía trên.

Nàng quá mệt mỏi, thật rất muốn nghỉ ngơi, nhưng lòng của nàng lại thấp thỏm, nàng biết đêm động phòng hoa chúc của nàng bị vô số người để ý, nàng và thái tử không thể xảy ra một chút không may.

Ánh mắt của nàng quét một lần ở trong phòng, không khỏi thầm than hoàng gia quả nhiên khí phái phi phàm.

Bên trong phòng này nhìn qua thì cũng chỉ rộng hơn phòng của quý tộc quan lại một chút, trang trí đơn giản, bố trí khí khái, nhìn kỹ mới có thể phát hiện xà nhà, đầu giường[1] đều dùng gỗ lim tơ vàng đắt giá hiếm thấy; trên mặt đất dùng gạch vuông rải đất, mặt gạch cũng đã trải qua đặc biệt gia công xử lý, giống như màu vàng kim, mà trên mặt đất trước giường có trải một tấm thảm lông dê mềm mại thêu long phượng cát tường; trên trần nhà bên trong phòng là long phượng giống màu ngọc tử, đây là màu vẽ mà dân gian tuyệt đối không được cho phép sử dụng, nếu không chính là quá mức.

Hoàng thất phú quý hoa lệ tôn quý vô cùng, quả nhiên thế gian hiếm thấy, khó trách có thật nhiều nữ tử đều mơ ước phát lên làm Phượng Hoàng, cho dù muốn phải chia sẻ một nam nhân với rất nhiều nữ tử, chỉ vì mặt ngoài phù hoa như vậy, mà có rất nhiều nữ tử cam tâm tình nguyện?

Hiện tại có lẽ có thật nhiều nữ tử hâm mộ ghen tỵ nàng? Nhưng lại có ai biết nàng chân chính quan tâm chỉ có Nguyên Lang, còn chân chính lo lắng cũng chỉ là thân phận hôm nay của hắn?

Nguyên Gia Ninh đang suy nghĩ vợ vẫn, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhàng, từ xa đến gần, nàng nắm chặt tay nhỏ bé, từ từ ngẩng đầu lên.

Huyền Uyên chạy tới trước mặt của nàng, bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt của hắn tỉnh mạch lại sáng quắc, khiến nàng hơi kinh hoảng né tránh tầm mắt.

Huyền Uyên ngồi xuống ở bên người nàng, hắn chỉ mặc một cái áo dài cụt nhả, tóc còn hơi ẩm ướt.

Khi hắn đến gần nàng thì Nguyên Gia Ninh vốn còn chút khấn trương, nhưng một mùi thơm quen thuộc thanh nhả tràn vào chóp mũi của nàng, khiến nàng tự nhiên sáng khoái tinh thần, nàng ngẩng đầu nhìn hắn, kinh ngạc trợn to hai mắt, “Mùi thơm này là?”

Huyền Uyên vung ống tay áo lên, trên cổ tay trái của hắn đeo một chuỗi hạt Kỳ Nam Trầm Hương.

“Mấy năm này ta luôn đeo, đã quen mùi thơm này.”

Thế tộc yêu thích các loại hương liệu, bình thường trong nhà đều đốt hương nhang, tắm rửa có tinh dầu, y phục cũng có xông hương quần áo, quý tộc thượng lưu vô luận nam nữ, bình thường nếu như không có mùi thơm lượn lờ, lúc đi không thể khiến người ta cảm giác làn gió thơm chạm mặt, liền không tiện ra cửa.

Nhưng Nguyên Lang từ nhỏ đã không thích những mùi thơm đó, tắm rửa không thích tinh dầu, gian phòng không thích đốt hương nhang, y phục cũng không thích bị xông hương, việc này khiến cho những quý tộc khác trêu chọc, cũng có người hoài nghi là Nguyên phủ khắt khe con thứ.

Cho nên, sinh nhật bảy tuổi của Nguyên Lang thì Nguyên Gia Ninh tặng cho hắn xâu chuỗi Kỳ Nam Trầm Hương mà mình thích nhất làm quà sinh nhật, Kỳ Nam là cực phẩm trong Trầm Hương, mùi thơm thanh nhả, thấm tận đáy lòng.

Nguyên Lang đón nhận quà Nguyên Gia Ninh tặng, từ đó trở đi cổ tay trái của hắn liền có thêm xâu chuỗi này, trên người cũng có thêm một mùi thơm thanh nhả, đám con nít ngày trước giễu cợt hắn ngược lại hâm mộ hắn.

“Khi còn bé đeo vừa, nhưng hôm nay đã không thích hợp rồi?” Nguyên Gia Ninh tò mò ôm cổ tay của hắn nhìn kỹ, lúc này mới phát hiện ra Kỳ Nam vẫn là những hạt Kỳ Nam đó, chỉ là đổi sợi dây mới, ở giữa lại tăng thêm vài hạt Kỳ Nam lớn bằng hạt đậu phộng, cho nên xâu chuỗi lớn hơn rất nhiều, thích hợp người trưởng thành đeo.

Nguyên Gia Ninh thở dài, nói: “Nếu nhỏ, bỏ đi đổi cái mới là được, cần gì phiền toái giày vò như vậy?”

Huyền Uyên dùng ống tay áo che lại xâu chuỗi, không để cho nàng bắt bẻ nữa, “Ta chỉ thích cái này.”

Nguyên Gia Ninh hừ một tiếng ở đáy lòng, nhưng ngẩng đầu nhìn thấy ánh mắt sáng ngời tỉnh mạch của Huyền Uyên, nàng đột nhiên giật mình, đột nhiên cảm thấy lời vừa rồi của hắn tựa hồ có thâm ý sâu sắc.

Huyền Uyên cúi đầu đến gần nàng, chóp mũi hai người cơ hồ chạm nhau, hắn nhỏ giọng nói: “Ta chỉ thích cái này, cả đời cũng sẽ không đổi.”

Hô hấp của Nguyên Gia Ninh cũng sắp ngưng, nàng từ từ nhắm hai mắt lại, bỗng nhiên có cảm giác hạnh phúc thỏa mãn vui vẻ trong nháy mắt bao vây nàng, suy nghĩ lung tung sau khi nàng vào cung nhất thời tan thành mây khói.

Nụ hôn nhẹ như cánh chim chạm vào trên môi của nàng, nàng bị ôm ngã xuống trên chiếc giường rộng rãi, sau đó nàng cảm thấy quần áo trên người mình bị cởi ra từng cái, nàng cố gắng lặng lẽ co rúc mình lại, nhưng hắn nửa đè ở trên người của nàng không cho nàng tránh né, ánh mắt của hắn lưu luyến quên về trên thân thể thon dài đẹp đẽ của nàng, môi của hắn hôn khắp da thịt nõn nà giống như Dương Chi Bạch Ngọc của nàng.

Thân thể của nàng dần nóng lên, nhịp tim cũng dần tăng nhanh, cảm giác tê dại và thư thích đồng thời quần quanh nàng, khiến thân thể mềm mại của nàng từ từ giãn ra, từ từ chủ động nghiêng hợp vuốt ve và hôn hít của hắn, cuối cùng nàng thậm chí chủ động cởi áo nới dây lưng cho hắn, khiến thân thể trần truồng của hai người dung hợp chặt chẽ.

~~[1]Đầu củng: một loại kết cấu đặc biệt của kiến trúc Trung Hoa, gồm những thanh ngang từ trụ cột chia ra gọi là củng và những trụ kê hình vuông chèn giữa các củng gọi là đầu.

Cái trán Huyền Uyên thăm ra mồ hôi hột lớn chừng hạt đậu, trên thân thể mềm mại ngọc bạch của Nguyên Gia Ninh cũng ướt át mồ hôi, nàng khẽ nhắm mắt lại, môi anh đào mím chặt, thân thể mềm mại hơi khấn trương run rẩy, nàng cảm thụ dự vọng to lớn của hắn đang đặt kế nàng, chính là lúc tên đã lấp vào cung

“Hô.” thân thể Huyền Uyên chợt mềm nhũn, cả người giống như bị rút hết hơi sức, mềm nhũn ngã xuống trên người của Nguyên Gia Ninh.

Mà Nguyên Gia Ninh cũng rõ ràng cảm thấy chỗ đó của mình nóng bỏng, sau đó chất lỏng dính dính phun vào trên mặt cánh hoa của nàng.

Không khí vốn là khấn trương thậm chí hơi chờ đợi bị quét sạch, Nguyên Gia Ninh bị thân thể Huyền Uyên ép xuống hơi không thoải mái, nàng từ từ mở mắt, nháy mắt vài cái, mới mơ hồ hiểu xảy ra chuyện gì, hình như, cái đó, ừ, hình như là nam tử xuất tinh sớm mà ma ma nói? Hai người bọn họ cũng chưa chân chính hoàn thành lễ Chu Công?

Ma ma nói, chuyện như vậy ở lần đầu sinh hoạt vợ chồng thì thường xảy ra với nam tử, bởi vì chưa trải qua, quá khấn trương, hoặc là bởi vì quá hưng phấn, mà lúc này đây ngàn vạn lần không thể cười hắn, càng không thể khi dễ hắn, nếu không sẽ khiến hắn bị tổn thương, cũng sẽ rất tổn hại tình cảm vợ chồng.

Nguyên Gia Ninh mím chặt môi anh đào, mắt nhìn hoa văn trên rèm gấm, nhanh chóng nháy nháy, làm thế nào? Không được, nàng thật sự rất buồn cười.

Nàng đưa tay nắm lấy một cái gối long phượng, đắp lên trên mặt mình, thân thể khẽ lay động như rút gân.

Huyền Uyên vốn đang ảo não ủ rũ, kiêm xấu hổ, lúc này cảm nhận được thân thể Nguyên Gia Ninh lay động, cho là nàng thương tâm khóc lên, cũng không để ý tâm tình buồn bực của mình, vội vàng đưa tay vén gối đầu trên mặt nàng, lại thấy nụ cười không dứt, ánh mắt của nàng sáng ngời, giống như bên trong lóe ra ánh sao chói mắt nhất, nàng không chỉ không chút thương tâm, ngược lại tựa như vui vẻ vô cùng.

Huyền Uyên kinh ngạc nhìn nàng, chợt nổi tính trẻ con nắm quyền hung hăng đâm chần hai cái, tức giận hỏi: “Thấy ta mất thể diện, lại khiến nàng cao hứng vậy sao?”

Đại tỷ tỷ dịu dàng sẵn sàng của hắn đi đâu rồi, lúc này nàng không phải muốn an ủi tâm linh nhạy cảm yếu ớt của hắn sao? Làm sao có thể cười vui sướng như vậy?

Chẳng lẽ đại tỷ tỷ biến thành thê tử, cả tính tình cũng sẽ thay đổi?

Nguyên Gia Ninh lại cười vài tiếng, cực kỳ khổ cực dề xuống tiếng cười mạnh mẽ không giải thích được của mình, mới chủ động lật người nằm úp sấp trên ngực Huyền Uyên, ánh mắt sáng lóng lánh nhìn hắn, hỏi: “Biết vì sao ta vui vẻ vậy không?”

Huyền Uyên cau chặt chân mày, lắc đầu một cái.

Nguyên Gia Ninh ngẩng đầu chạm nhẹ lên môi hắn, cười nói: “Chàng hãy thành thật nói cho ta biết, đây có phải lần đầu của chàng không?”

Thân thể Huyền Uyên cứng ngắc một hồi, ngay sau đó xoay đầu đi, “Hừ” một tiếng cực nhỏ, trên mặt dâng lên màu hồng.

Thấy hắn không được tự nhiên lại căng thẳng, nụ cười của Nguyên Gia Ninh rốt cuộc phai nhạt, ánh mắt của nàng càng ngày càng trầm, ở bên trong là tràn đầy cảm động và triền miên xót xa, nhu tình như nước.

Nàng chủ động ngẩng đầu lên, đưa tay ôm lấy cổ của hắn, hôn bờ môi của hắn, rừ rừ nói: “Lúc cầu hôn, chàng nói, ở trước mặt ta, chàng vĩnh viễn là Nguyên Lang, Nguyên Lang của một mình ta, thì ra đều là thật?”

Nàng hiểu ý tứ của hắn. Huyền Uyên là thái tử điện hạ vô cùng tôn quý, sau này còn sẽ là Hoàng đế, hắn có thể sẽ bị rất nhiều người chia sẻ, nhưng Nguyên Lang chỉ là của nàng, là quá khứ có một không hai của hắn và nàng. Mà hắn muốn biến đoạn quá khứ này thành hiện tại, thành tương lai, thành cả đời cho nàng, hắn hứa hẹn cho nàng một thế giới hai người có một không hai.

Huyền Uyên vốn đang mê say trong nụ hôn ngọt ngào của nàng, nghe được nàng hỏi như thế, sắc mặt càng nghiêm túc, hỏi: “Chẳng lẽ lúc đó nàng căn bản không tin? Vậy sao nàng còn có thể đồng ý gả cho ta?”

Nguyên Gia Ninh làm sao có thể tin tưởng thật?

Từ cổ đến nay, cho tới bây giờ không có một vị Hoàng đế nào cam tâm ở bên một nữ nhân qua cả đời.

Huyền Uyên có tâm tư này, nàng cũng đã rất thỏa mãn. Từ nhỏ đã được mẫu thân lý trí cơ trí nuôi dạy, nàng tự nhiên cũng không phải là loại nữ nhân xa xỉ đó, cũng nhận rõ được thực tế, giữa được hay mất, nàng cho là mình lấy được khá nhiều, cũng sẽ không tính toán chi li nữa.

Nàng nói: “Bởi vì cho dù ta không tin chàng, dù sau này chàng không làm được, ta cũng sẽ không để ý. Ta muốn ở chung với chàng, cho dù có chỗ không hoàn mỹ, ta nghĩ ta cũng có thể nhẫn nại. Chàng muốn vì ta mà cố gắng làm chuyện một thái tử, một vị Hoàng đế không thể nào làm được, vậy ta cũng muốn vì chàng mà gánh chịu tất cả, bất kể là vui vẻ, hay là khổ sở. Nguyên Lang, trước kia ta luôn không chịu thừa nhận, luôn nói xem chàng là đệ đệ, nhưng ta nghĩ, ta yêu chàng.”

Mặt của Huyền Uyên chợt đỏ, vào giờ khắc này ánh mắt của hắn nhìn chằm chằm nàng cơ hồ muốn bốc cháy, thanh âm khàn khàn kêu: “Gia Ninh!”

Nàng rốt cuộc chịu thừa nhận nàng cũng yêu hắn! Nàng rốt cuộc sẽ không bao giờ tỏ vẻ đại tỷ nữa! Đêm động phòng thật tốt đẹp, nàng rốt cuộc biến thành thê tử của hắn.

Nguyên Gia Ninh vui đầu vào trong lồng ngực còn chưa trở mã hoàn toàn, hơi thiếu cường tráng nở nang của hắn, hơi ngượng ngùng nói: “Chàng không cần nói gì cả, lời như thế đời này ta cũng chỉ nói một lần, mắc cỡ chết người.”

Nếu như không phải là hắn khiến nàng vui mừng, nàng cũng sẽ không thể không kìm hãm được thổ lộ tất cả thật lòng.

Khi tâm sự ở quán trà Bán Mặc hắn đã từng nói hoàng thượng sớm ban cho hắn hai cung nữ thị tẩm, hoàng hậu cũng cho hắn hai người cung nữ đặc biệt dạy hắn thông hiểu chuyện đời, nàng còn tưởng rằng hắn đã sớm trải qua hoan ái, từng có da thịt thân thiết với những nữ nhân khác.

Sao biết. . . .Sao có thể nghĩ đến, hắn có thể đợi nàng đến giờ?

Cho nên hắn mới vụng về, không lưu loát, cũng không hoàn toàn là bởi vì khẩn trương hoặc là hưng phấn, mà bởi vì là hắn giống nàng, cũng hoàn toàn là lần đầu!

Loại chuyện như vậy đối với vợ chồng dân gian bình thường có lẽ bình thường, nhưng đối với thiếu niên Quý tộc thì rất ít, đối với hoàng tử hoàng tôn mà nói, căn bản là không thể tưởng tượng.

Rất nhiều hoàng tử trước khi thành thân không chỉ đã sớm đi khắp buổi hoa, cả con cái thứ xuất cũng không biết có bao nhiêu, dân gian có lẽ còn cổ kỵ, trước khi chánh thê vào cửa không nên sinh dưỡng, nhưng hoàng gia mới không quan tâm chuyện này, bọn họ quan tâm chính là con cháu, là huyết mạch truyền thừa, mới sẽ không quan tâm là nữ nhân nào sanh. Con trai trưởng được quý trọng một chút, nhưng hoàng tử thứ xuất cũng là long tử long tôn, căn bản không giống thứ tử thứ nữ ở dân gian.

“Chàng. . . . Làm gì đó. . . . Ừ. . . . Bại hoại. . . . Ta đang nói chuyện với chàng. . . .” Nguyên Gia Ninh vốn là đang chìm trong nhu tình, chợt bị Huyền Uyên hung hăng lấn người đè lên người của nàng, gặm cắn lần nữa ở trên người nàng giống như động dục.

Hoa chúc lẳng lẳng thiêu đốt, bên trong màn che lại nóng lên lần nữa, không lâu sau, cả cái giường lớn đầy cộm nặng nề cũng bắt đầu đung đưa vang dội, thỉnh thoảng xen lẫn tiếng rên rỉ đè nén kêu đau của nữ tử, và tiếng thở dốc nặng nề dồn dập của nam tử nam tử, cùng với tiếng vang nước sữa hòa nhau càng thêm làm người ta đỏ mặt tới mang tai, đến nửa đêm cũng chưa dừng lại.

Thái tử điện hạ dùng hành động thực tế chứng minh mặc dù hắn có lần đầu thất bại, nhưng tái chiến sa trường thì hoàn toàn là chiến lược kinh người.

Thái tử phi điện hạ mới vừa nhậm chức, vì sự đắc ý cười duyên của nàng mà trả giá cao, dấu vết tím bầm khắp cả người khiến nàng sâu sắc lĩnh ngộ lời dạy khổ tâm của ma ma dù gì chính là nam nhân, ở trong

chuyện này đều thích so đo nhất, không thể bị giấu cợt nhất.

Nhưng ông trời ở trên cao, nàng thật chỉ là bởi vì quá mức vui vẻ mà cười, tuyệt không phải giấu cợt.

Đêm xuân hận đêm ngắn, dù vợ chồng tân hôn ân ái hơn nữa, giờ Mẹo hôm sau, trời vừa sáng thì tiểu thái giám phụ trách gọi dậy bên ngoài vẫn gõ vang cửa, thanh âm kính cẩn mà vừa phải kêu: “Thái tử, nên dậy rồi.”

Nguyên Gia Ninh mới đến, dễ dàng thức tỉnh hơn Huyền Uyên, nàng cố gắng mở ra cặp mắt buồn ngủ, mê mê hồ hồ đẩy cánh tay ôm mình một cái, nói: “Nên tỉnh dậy rồi.”

Thật ra thì Huyền Uyên tỉnh lại sớm hơn nàng, không dậy nổi, chính là vì nhìn bộ dạng lười biếng uể oải mơ hồ này của Nguyên Gia Ninh, nàng dùng tay nhỏ bé đẩy hất, nhưng căn bản không có chút sức, còn hơi chu môi anh đào, kéo thanh âm làm nũng, muốn đuối hất xuống giường, sau đó mình sẽ tiếp tục ngủ say.

Hắn chưa từng thấy bộ dáng này của nàng, quả thật giống như móng vuốt của mèo con cào nhẹ tim hắn, khiến hắn vừa vui mà lòng vừa nhột, hận không thể ăn nàng từ đầu đến chân một lần nữa.

Hắn nhẹ nhàng dùng ngón tay điểm cái trán của nàng một cái, dùng thanh âm cơ hồ không nghe được nói: “Thì ra nàng lại là nha đầu lười ham ngủ nướng, quá khứ bị nàng hù dọa, còn tưởng rằng nàng rất cần cù, luôn lên mặt dạy dỗ đệ đệ muội muội phải chăm chỉ. Hừ, bé mèo lười.”

“Thái tử, nên dậy rồi.” Tiểu thái giám tuân thủ chức trách quấy rầy ám muội triển miên ngày xuân này.

Huyền Uyên chạm nhẹ trên môi Nguyên Gia Ninh, lại dùng chân đạp kín nàng, lúc này mới lười biếng lật người xuống giường, nói: “Đi vào phục vụ đi.”

Bốn đại cung nữ nối đuôi mà vào, một người cầm chậu nước, một người cầm đồ dùng tắm rửa, một người cầm đồ dùng gội đầu thái tử, một người cầm mũ miện giày vớ.

Lúc này Nguyên Gia Ninh cũng hoàn toàn tỉnh táo lại, nàng lật người ngồi ở trên giường, do dự mình có cần xuống giường tự mình hầu hạ Huyền Uyên hay không.

Nhưng trên người nàng chỉ mặc quần áo trang, muốn nàng gần như trần truồng đứng ở trước mặt bốn cung nữ xa lạ, thật sự lúng túng, cho nên nàng dứt khoát ngồi bất động, nhưng đồng thời cũng có chút nghi ngờ, những người này chỉ phục vụ thái tử sao? Xiêm y giày vớ của nàng đâu? Dụng cụ rửa mặt của nàng đâu?

Sắc mặt của Huyền Uyên cũng trầm xuống, khi một cung nữ theo thói quen lau mặt cho hắn thì hắn lạnh giọng hỏi: “Các người không biết Thái Tử Phi cũng ở đây sao?”

Tay của nữ tử mặt mũi xinh đẹp kia nhất thời run lên, vội vàng cúi người nói: “Nô tỳ. . . Nô tỳ sơ sót.”

Nguyên Gia Ninh trừng mắt nhìn, thật là lý do tốt, họ vốn là chỉ phục vụ thái tử, tự nhiên có thể “Sơ sót” vị thái tử phi mới nhậm chức như nàng.

Thái Tử Phi gả đi, không giống với nữ tử dân gian gả chồng, không cho phép mang theo nha hoàn hồi môn, bởi vì cung nữ bên trong hoàng cung đều trải qua tiêu chuẩn chọn lựa nghiêm khắc mới được tiến vào, mỗi lần nhiều nhất là một, đều cần trải qua rất nhiều quá trình, bao gồm kiểm nghiệm thân thể khỏe mạnh, gia thế thanh bạch, tính tình có dịu ngoan hay không, một khi họ vào cung, chỉ cần Hoàng đế không có chỉ định đặc biệt, họ trên danh nghĩa coi như là nữ nhân của Hoàng đế, trừ phi vượt qua hai mươi lăm tuổi còn chưa bị sủng hạnh, mới có thể được phép xuất cung thành thân.

Nếu nói hậu cung của Hoàng đế gồm 3000 người, tự nhiên không phải chỉ có mười mấy phi tần có danh phận, mà cũng bao gồm những cung nữ này, một khi họ được Hoàng đế cưng chiều, thật ra thì cũng có thể một bước lên trời.

Cho nên, Thái Tử Phi vào cung, không cách nào mang theo nha hoàn hồi môn, mà tập tục giống với dân gian của hoàng cung này, cũng mang đến bất tiện cho Nguyên Gia Ninh, tỷ như giờ phút này, không có ai phục vụ nàng.

Sắc mặt của Huyền Uyên âm trầm, hắn chỉ lạnh lùng trừng mắt nhìn cung nữ xinh đẹp này một cái, cung nữ này liền vội vàng nói: “Nô tỳ sẽ đi sắp xếp cho thái tử phi diện hạ ngay.”

Đại cung nữ này đi ra ngoài chốc lát, liền có hai tiểu cung nữ đi theo sau nàng vào, một người cầm phục sức và giày vớ của thái tử phi trong tay, một người thì bưng chậu nước và dụng cụ rửa mặt, hai tiểu cung nữ vóc người thấp bé cầm nhiều đồ như vậy, quả thật giống như chơi tạp kỹ, Nguyên Gia Ninh nhìn cũng lo lắng đề phòng.

Nguyên Gia Ninh từ trên giường đi xuống, đứng ở trước giường, giang hai cánh tay mặc cho tiểu cung nữ hầu hạ mặc quần áo, nàng quay đầu nhìn Huyền Uyên bị bình phong che mặt, cười lên.

Xem ra trong hoàng cung không yên ổn, nàng còn chưa hưởng thụ đủ niềm vui tân hôn, cũng đã có người không thể chờ đợi vội tới hạ uy phong của nàng.

4. Chương 4

Sáng sớm sau ngày đại hôn, không khí trong Đông Cung lại trầm muộn cứng ngắc, thật sự không lành.

Nguyên Gia Ninh cúi đầu nhìn qua tiểu cung nữ đang quỳ một chân dưới đất mang giày ình, thân thể của nàng rất mỏng manh, tóc cũng vàng và thưa thớt, ngũ quan coi như đoan chánh, nhưng ngón tay rõ ràng thô tháo, hiển nhiên là cung nữ làm việc nặng ở tầng dưới cùng.

Một tiểu cung nữ khác còn đang cầm dụng cụ rửa mặt, hơi cao hơn chút, nhưng thân thể cũng gầy gò, trong ngũ quan thì chỉ có mắt có vẻ hơi lớn chút, đôi môi cũng hơi trắng bệch, rõ ràng dinh dưỡng không đầy đủ.

Nguyên Gia Ninh hỏi: “Tên của các người là gì?”

Tiểu cung nữ mang giày vội nói: “Khởi bẩm thái tử phi, nô tỳ gọi Lục Ny.”

Một người khác tiểu cung nữ cũng quỳ xuống mới trả lời: “Nô tỳ gọi Lai Đề.”

Nguyên Gia Ninh thầm than, quả nhiên là cung nữ tầng dưới chót nhất, trong cung thậm chí ngay cả tên tuổi vốn có của họ cũng không sửa đổi. Hai tên Lục Ny, Lai Đề này vừa nghe cũng biết là dân gian đặt lung tung, dân gian không xem trọng nữ nhi, đặt đại thì đặt là Nhị Nha, Tam Ny, còn hy vọng sinh con thì gọi Chiêu Đề, Lai Đề. Mà đại cung nữ có thân phận trong cung, thường thường sẽ được các chủ tử trong cung ban tên cho, chọn một số tên để nghe tương đối văn nhã thanh tú.

Nguyên Gia Ninh quay đầu nhìn Huyền Dục, Huyền Dục hiểu ý, trợn mắt nhìn bốn đại cung nữ này một cái.

Đại cung nữ xinh đẹp kia dẫn đầu cúi người với Nguyên Gia Ninh, nói: “Khởi bẩm thái tử phi, nô tỳ gọi Mẫu Đan, vốn là quản lý cuộc sống áo cơm thường ngày của thái tử điện hạ.”

Một cung nữ khác có vóc người đẹp đẽ, thon thả mảnh mai nói: “Nô tỳ gọi Hải Đường, phụ trách ăn uống của thái tử điện hạ.”

Đại cung nữ mày liễu mắt hạnh, màu da cực kỳ trắng và mịn nói: “Nô tỳ gọi Thủy Tinh, phụ trách nón áo giày vớ của thái tử điện hạ.”

Đại cung nữ lông mày nhỏ nhắn mở to mắt, nhưng khóe mắt hơi héch lên, mang theo mấy phần phong tình liền nói: “Nô tỳ gọi Hồ Phách, phụ trách đồ đạc trong phòng ngủ của thái tử điện hạ.”

Nguyên Gia Ninh gật đầu một cái, nói: “Mẫu đơn quốc sắc thiên hương, hoa hải đường như thần tiên, Thủy Tinh, Hồ Phách đều là trân bảo. Không tệ, đều rất tốt.”

Gương mặt tuần tú của Huyền Uyên giật giật hai cái, Nguyên đại tiểu thư không cao hứng liền thích mãnh liệt khích lệ người, xem ra thái tử phi của hắn thật mất hứng.

Điều này cũng khó trách, Nguyên Gia Ninh mặc dù không phải kim chi ngọc diệp như công chúa hoàng gia, nhưng nàng là trưởng tôn nữ Nguyên phủ, sợ rằng sủng ái được nhận thật sự còn nhiều hơn công chúa, trưởng bối sủng ái nàng, văn bối tôn trọng nàng, người cả nhà không có ai dám trêu nàng không vui, bọn

hạ nhân càng thêm tận tâm phục vụ, e sợ cho có một chút không chu toàn, từ nhỏ đến lớn có bao giờ bị sơ sót và lạnh lùng như hôm nay?

Nghe thái tử phi ca ngợi, thần sắc bốn đại cung nữ không giống nhau, Mẫu Đan khẽ cau mày, Hải Đường không chút thay đổi, Thủy Tinh hờn hờ ra mặt, Hồ Phách lại hết sức lo sợ.

Mẫu Đan và Hải Đường là cung nữ thị tẩm Hoàng đế ban cho Huyền Uyên, Thủy Tinh và Hồ Phách lại là cung nữ ầm giường hoàng hậu Tiết Trân ban cho Huyền Uyên, bởi vì họ thân phận vừa cao lại nhạy cảm, Huyền Uyên không thu các nàng vào cửa làm thiếp nên sung làm đại cung nữ sai bảo, dù không thích họ, hấn cũng không thể dễ dàng bỏ họ một bên không cần, nếu không chính là bất kính đối với Hoàng đế và hoàng hậu.

Đối với Huyền Uyên mà nói, bốn người này, là củ khoai lang phồng tay chân chánh. Họ trừ có danh nghĩa thị tẩm, sợ rằng còn là tai mắt của hoàng đế và hoàng hậu.

Bởi vì nguyên nhân này, Huyền Uyên càng không thể vô cớ đuổi các nàng ra cửa. Lúc này Nguyên Gia Ninh được Lục Nỵ và Lai Đệ phục vụ, đã rửa mặt mặc xong, chỉ là hai tiểu cung nữ cũng không giỏi về chải đầu, chỉ có thể vụng về chải cho Nguyên Gia Ninh một búi tóc tròn đơn giản nhân.

Nguyên Gia Ninh ngồi vào trên ghế tử đàn, nhàn nhạt quét bốn đại cung nữ một cái, nói: “Lại nói, bốn vị đều là người kim quý phụ hoàng và mẫu hậu đặc biệt thưởng cho thái tử, làm tiếp những chuyện phục vụ người này cũng có chút không thích hợp, sơ sót ta không sao, ngộ nhờ sơ sót thái tử điện hạ chuyện gì, vậy khó mà nói, các người nói có đúng hay không? Hôm qua ta vào Đông cung, về sau cuộc sống và ăn uống hàng ngày của thái tử tự nhiên nên do ta quan tâm, đây là trách nhiệm mà người làm vợ như ta nên làm, cũng không cần làm phiền bốn vị nữa. Điện hạ, người xem, lẽ ra họ cũng là người của ngài, cho bốn vị cô nương một điện phụ để ở, gọi thêm hai tiểu cung nữ quáa phục vụ, như thế nào?”

Bốn cung nữ nhất thời trầm mặc.

Thủ đoạn của thái tử phi điện hạ thật lợi hại! Đây là muốn đuổi hết các nàng đến “lãnh cung” rồi?

Họ cũng không phải là kẻ ngu, theo lý thuyết thái tử phi là chủ tử nghiêm chỉnh sau này của họ, nên bỏ công phu lấy lòng mới phải, không có đạo lý một cung nữ nhỏ nhỏ lại hạ uy phong của thái tử phi, chỉ có thể nói, họ cũng không có cách nào, sau lưng bốn người đều có người sai khiến.

Người đang trong cung, nếu muốn sống tốt, nhất định phải lựa chọn núi dựa, mà mỗi tiếng nói cử động cùng buồn vui vinh nhục của những nhân vật nhỏ như họ, hoàn toàn do núi dựa quyết định.

Nguyên Gia Ninh nói xong những lời này thì đặc biệt lưu ý phản ứng của Huyền Uyên, thấy hấn cũng nhanh chóng nhìn nàng một cái, gật gật đầu, trái tim nàng nhất thời ổn định, xem ra nàng xử lý những cung nữ này không hề vượt quyền, cũng không có chọc Huyền Uyên không thích.

Thân là trưởng tôn nữ Nguyên phủ, Nguyên Gia Ninh mười tuổi đã theo mẫu thân học xử lý việc nhà, nàng thích phương thức xử lý lưu loát gọn gàng của mẫu thân, cũng tự học hỏi theo, dưỡng thành thói quen chỉ cần phát hiện vấn đề, có thể mau sớm xử lý liền mau sớm xử lý, bởi vì nàng hiểu việc nhà bình thường không có chuyện quá lớn, nhưng rất nhiều vấn đề nhỏ nếu như không kịp thời xử lý, tích tiểu thành đại sẽ biến thành chuyện lớn, xử lý sớm luôn tốt hơn trễ.

Sáng sớm hôm nay, nhìn theo hướng nhỏ thì hành động của bốn đại cung nữ, là “Sơ sót” sự tồn tại của thái tử phi, nhưng nhìn theo diện lớn, thật ra thì chính là nhục nhã nàng, nếu như nàng đối phó trễ, như vậy về sau nàng ở trong Đông Cung cũng sẽ bị người xem thường, đây là trận chiến đầu tiên sau đêm tân hôn của nàng, nàng không thể không mau, hung ác, chính xác làm ra ứng đối, nhanh chóng tạo ra uy vọng của nàng ở Đông cung.

Chỉ là nàng không có thời gian thương lượng cùng Huyền Uyên, không biết thái độ của Huyền Uyên đối với bốn cung nữ rốt cuộc như thế nào, nếu như xử trí của nàng chọc giận Huyền Uyên, đối với nàng mà nói cũng không phải là chuyện tốt, dù sao hai người chỉ mới thành thân, ngộ nhờ Huyền Uyên cảm thấy nàng ngang ngược cần rõ, thì phiền toái chứ?

Thật may là, trước mắt xem ra, Huyền Uyên ủng hộ nàng, có lẽ hấn cũng một mực chờ đợi một cơ hội như vậy, xử lý xong bốn cung nữ chướng mắt này.

Đuổi đi mất bốn đại cung nữ, lần này Nguyên Gia Ninh hỏi thăm ý kiến của Huyền Uyên trước, khi hẳn đồng ý, mới nói với Lục Ný và Lai Độ: “Hiện tại ta và thái tử diện hạ thiếu người chăm sóc, ta thấy số tuổi của hai người tuy nhỏ, nhưng vẫn chừng chắc, trước cất nhắc các người làm cung nữ nhị đẳng, chờ các người học tốt quy củ, liền làm đại cung nữ, như thế nào?”

Lục Ný và Lai Độ liếc mắt nhìn nhau, cơ hồ là vui mừng quá đổi, lập tức quỳ trên mặt đất, liền tiếp dập đầu cho Nguyên Gia Ninh và Huyền Uyên, cùng kêu lên: “Nô tỳ cảm ơn thái tử và thái tử phi cất nhắc, ngày sau nhất định tận tâm tận lực phục vụ chủ tử!”

Mặt Huyền Uyên không chút thay đổi, Nguyên Gia Ninh lại khẽ mỉm cười, thuận tay gỡ xuống hai cái vòng tay bằng vàng ròng từ trên cổ tay mình, ban thưởng họ mỗi người một cái, nói: “Lễ ra mắt thôi. Bản thái tử phi vốn có hai đại nha hoàn tên là Cẩm Tâm và Cẩm Anh, đáng tiếc vô duyên vào cung, về sau hai người sẽ theo tên các nàng, Lục Ný gọi Cẩm Bình, Lai Độ gọi Cẩm AN.”

Quay đầu lại nàng còn chọn lại hai đại cung nữ, chia ra gọi Cẩm Hỉ, Cẩm Nhạc, dù sao thân là thái tử phi, ít nhất cũng cần bốn đại cung nữ ở bên cạnh hầu hạ.

Cẩm Bình, Cẩm An, Cẩm Hỉ, Cẩm Nhạc, ngụ ý bình an vui sướng, đây là kỳ vọng của Huyền Uyên dành cho nàng, cũng là chính đáy lòng nàng chờ đợi.

Nàng và Huyền Uyên là đôi phu thê tôn quý thứ hai sau hoàng thượng và hoàng hậu, vinh hoa phú quý nhân gian đã không lạ gì, nàng cũng chỉ mong chờ thật có thể có một cuộc tình vợ chồng đơn thuần, có thể chân chính bình an vui sướng nắm tay cả đời.

Sau sóng gió ngán ngùi, Huyền Uyên và Nguyên Gia Ninh mặc xong lễ phục của thái tử và thái tử phi chính thức long trọng, ăn bữa sáng đơn giản, rồi đi bá kiến trưởng bối, gặp gỡ thân quyến.

Hiện tại trong hậu cung địa vị tôn quý nhất chính là Thái hậu Trịnh thị, cho nên Huyền Uyên và Nguyên Gia Ninh phải đến Từ Ninh cung mà thái hậu ở trước.

Đông cung của thái tử ở phía đông hoàng cung, Từ Ninh cung của Thái hậu lại ở phía tây hoàng cung, bởi vì hai người một là văn bối của Hoàng đế, một là trưởng bối của Hoàng đế, nghiêm khắc mà nói thì trên ý nghĩa hai cung này không thuộc hậu cung của hoàng đế, cho nên xây ở xung quanh hoàng cung, bình thường phân ra với hậu phi của hoàng đế, tự đóng cửa cung sống qua từng ngày.

Từ đông sang tây phải xuyên qua hành lang, còn phải trải qua Ngự Hoa Viên, đường xá rất xa, thật may là thái tử và thái tử phi đều có loan giá đặc biệt.

Nguyên Gia Ninh có chút thấp thỏm, lúc này nàng càng muốn ngồi cùng một loan giá với Huyền Uyên, có thể nắm tay nhau giống phu thê bình thường, trao đổi ánh mắt, đạt được một chút lực lượng ủng hộ, chỉ tiếc quy củ bên trong hoàng cung hạn chế lại hà khắc, kiêng kỵ nhất đúng là “Tuyên dâm giữa ban ngày”, giữa ban ngày vợ chồng Hoàng đế gặp mặt đều phải như trước khi thành thân, theo đúng khuôn phép, chớ đừng nói chi là thái tử và thái tử phi mới vừa tân hôn. Nếu như Nguyên Gia Ninh dám can đảm chủ động kéo kéo tay thái tử giữa ban ngày, chỉ sợ cũng sẽ có lời đồn đãi “Không đoan trang, tính dâm mị” truyền ra.

Nguyên Gia Ninh nhéo mi tâm, quay đầu xem tiểu cung nữ Cẩm Bình, Cẩm An theo sát bên cạnh, ngẫm thử dài. Cuộc sống vợ chồng bình thường đã cách xa nàng, từ nay về sau, mỗi ngày nàng đều phải lên tỉnh thần, sóng vai “Chiến đấu” cùng Huyền Uyên rồi.

Từ Ninh cung của Thái hậu có diện tích còn rộng hơn Đông cung của thái tử, bởi vì bên trong trừ chính điện Thái hậu ở, còn có thật nhiều điện thờ phụ, an trí phi tần khác của tiên hoàng, hơn nữa còn có một vườn hoa độc lập tương đối rộng lớn, cho những tần phi cô đơn này du ngoạn.

Chỉ là, hôm nay ở bên trong Từ Ninh cung thật náo nhiệt, trong chánh điện không chỉ có Thái hậu ngồi ở ghế trên, ngay cả Hoàng đế, hoàng hậu và Tần phi cũng đều tới.

Nguyên Gia Ninh ngược lại thở phào nhẹ nhõm, xem ra hoàng thượng còn rất thương cảm nàng, tất cả mọi người tiến tới cùng nơi, cũng không cần nàng đến từng cung viện bá kiến từng người.

Những năm này Trịnh Thái hậu đã cách xa chính quyền, tránh ở trong Từ Ninh cung lễ Phật tu tâm, bất kể cam tâm tình nguyện hay không, tối thiểu bây giờ nàng nhìn lại đã không còn khí thế khiếp người năm

đó, ngược lại mặt mũi có vẻ hiền lành, tựa như một lão nhân chân chính hiền lành hòa ái.

Bà gọi Nguyên Gia Ninh đến trước mặt quan sát một lát, mới cười nói: “Vốn ai gia là bà cô của con, hiện tại càng thêm thành bà nội, ai gia nhìn con càng nhìn càng thích, về sau có thời gian phải thường đến chỗ ai gia trò chuyện.”

Bà nội của Nguyên Gia Ninh cũng họ Trịnh, là tỷ muội ruột với thái hậu, Trịnh Thái hậu thích Nguyên Gia Ninh cũng là chuyện đương nhiên, hơn nữa bởi vì quan hệ với Trịnh lão phu nhân Nguyên phủ, Trịnh Thái hậu mới không có trách tội Nguyên phủ lên nuôi hoàng tôn.

Nguyên Gia Ninh cười ngọt ngào nói: “Thái hậu, nếu ngài không ghét bỏ, ngày ngày cháu dâu sẽ tới quấy rầy ngài, cháu dâu còn muốn thân cận với ngài nhiều hơn, được lây truyền phúc từ ngài.”

Thái hậu cười càng hòa ái hơn, lễ ra mắt cho Nguyên Gia Ninh đều là cực phẩm châu ngọc bà trân quý nhiều năm, ngay cả hoàng hậu Tiết Trân nhìn cũng không nhịn được có chút ghen tỵ trong lòng.

Năm đó Huyền Dục cưới Tiết Trân, Trịnh thái hậu cũng không cho nàng nhiều lễ ra mắt trân quý như thế, ngược lại lời nói lạnh nhạt thì cho không ít, cho nên những năm qua, quan hệ của mẹ chồng nàng dâu cũng không hòa thuận mấy.

Nguyên Gia Ninh khiến Trịnh thái hậu vui vẻ, đáy lòng hoàng hậu cũng có chút không vui, mặc dù Tiết Trân cũng là biểu di mẫu (dì họ) của Nguyên Gia Ninh, nhưng so ra mà nói, Tiết Trân thích cháu gái ruột thịt Tiết Băng Doanh của mình hơn, chỉ tiếc Tiết Trân cũng hiểu, Huyền Dục không thể nào cho phép Tiết gia xuất hai đời hoàng hậu liên tục, Tiết Băng Doanh tự nhiên không thể trở thành thái tử phi, nhưng trong lòng Tiết Trân vẫn có ngăn cách đối với Nguyên Gia Ninh, cho nên nàng chỉ thưởng Nguyên Gia Ninh những món quà trong quy định, biểu hiện trên mặt cũng lạnh lạnh.

Nguyên Gia Ninh cũng bất đắc dĩ, đại khái mẹ chồng nàng dâu trên đời này đều là oan gia trời sanh, bất kể là hoàng gia cũng tốt, dân gian cũng được, mẹ chồng nàng dâu đều là khó chung sống nhất.

Huyền Dục cũng rất thích Nguyên Gia Ninh, cũng thưởng cho nàng vàng bạc châu báu phong phú, còn ban thưởng nàng một con dấu riêng làm từ đá Kê Huyết[1] cực phẩm ngoài định mức, nói: “Nghe nói con cũng thích cất giữ tranh chữ, lấy con dấu này để chơi đi.”

Phía trên con dấu này chỉ có bốn chữ vô cùng đơn giản: Nguyên thị Gia Ninh.

Rất dễ nhận thấy, đây thật là con dấu riêng, chỉ để dành Nguyên Gia Ninh sử dụng, không có đại diện thân phận sau khi gả của nàng, cũng không đại biểu bất kỳ thân phận phía chính phủ.

Vàng bạc châu báu đắt giá không khiến mọi người suy nghĩ, ngược lại con dấu nhỏ nhỏ này lại khiến sắc mặt mọi người đều thay đổi, bao gồm Thái hậu, hoàng hậu cùng chúng phi tần, thậm chí bao gồm thái tử điện hạ Huyền Uyên.

Nguyên Gia Ninh cảm nhận được tầm mắt nóng bỏng của mọi người, tay cầm con dấu bằng đá Kê Huyết nhỏ nhỏ, tựa như đang cầm củ khoai lang phồng tay, nàng hoàn toàn không hiểu tại sao con dấu nhỏ này lại chọc mọi người để ý vậy? Đây cũng không phải Phượng ấn tượng trưng quyền lực chí cao vô thượng trong hậu cung.

Huyền Uyên lại âm thầm nhíu nhíu mày, hẳn đã đánh giá thấp tất xấu tùy hứng của phụ hoàng, đánh giá thấp sự hoang đường của ông.

Con dấu bằng đá Kê Huyết cực phẩm này, chính là công phẩm quan viên địa phương đặc biệt hiến dâng cho hoàng đế, bởi vì hiếm thấy khó được, một tảng đá nhỏ chỉ có thể làm được một cái ấn, hoặc là chia ra làm hai cái ấn nhỏ, Huyền Dục liền chia ra làm hai phần, khắc một quả ấn “Đại Đế Huyền Vũ” ỳnh, còn một quả khác thì vẫn cất giữ, mọi người suy đoán hẳn sẽ tự giữ, hoặc là cho hoàng hậu, hoặc là cho thái tử, lại vụn vụn không nghĩ tới hẳn sẽ cho thái tử phi.

Lại nói hai con dấu này còn là một cặp, người trong nghề gọi là “Đá trống mái”, nhưng bây giờ chủ nhân của con dấu lại là hoàng đế và thái tử phi, cha chồng và con dâu, vậy. . . . Thật khiến người nghe lúng túng.

Hơn nữa, Huyền Dục còn khắc chữ xong, dù người khác muốn thay đổi cũng không dám đổi, đây chính là con dấu Hoàng đế ngự chế, ai dám lộn xộn?

Hoàng hậu Tiết Trân âm thầm cắn răng, nàng biết Huyền Dục vẫn âm thầm thêm thường các tuần nam mỹ nữ của Nguyên phủ, nhưng lại kỳ quái không đụng ai cả, cứ nhiên bây giờ còn đưa thả ánh mắt vào trên người vân bối?

Thật là buồn cười!

Thái hậu cũng âm thầm cau mày, nhưng bà sẽ không chất vấn hoàng đế nhi tử của mình trước mặt mọi người, tùy tiện nói cười mấy câu liền thay đổi trường hợp.

Đến thời khắc này, dù Nguyên Gia Ninh hậu tri hậu giác nữa, cũng hiểu cuộc gặp mặt này không làm người ta vừa lòng, mặc dù nàng không rõ ràng nguyên do lắm, nhưng chỉ có thể cô gắng tươi cười tiếp tục nữa.

Bái kiến Hoàng đế, hoàng hậu rồi, thì chỉ còn phải bái kiến phu thê hoàng thúc Du thân vương. Theo lý thuyết, hoàng thúc có phần quan hệ xa, không nên chính thức bái kiến hôm nay, nhưng Huyền Dục chỉ có một hoàng đệ này, hơn nữa vị hoàng đệ này còn không dễ dàng mời ra cửa, cho nên mới đặc biệt tuyên hấn vào Từ Ninh cung hôm nay. Tiên hoàng tổng cộng sinh bảy nhi tử, chết non hai, trưởng thành năm, nhưng mà tất cả mọi người đều biết rõ trong lòng trong khi tranh giành ngôi vị hoàng đế lại “Ngoài ý muốn chết đi” ba người, cuối cùng cũng chỉ còn lại có Hoàng đế Huyền Dục, và vị hoàng đệ Du thân vương nhỏ nhất này.

Mẹ đẻ của Du Thân Vương có địa vị rất thấp, hơn nữa chết sớm, sau đó được Trịnh thái hậu nuôi, nghe nói tình cảm với Huyền Dục cũng không tệ lắm, nhưng Du Thân Vương rất hướng nội, cơ hồ 1 năm 4 mùa đều ở trong phủ thân vương của mình, rất ít đi ra ngoài, khiêm tốn đến khiến người trong thành Kim Lăng sắp quên mất còn có một vị hoàng thúc thân phận tôn quý tồn tại.

Nguyên Gia Ninh cũng chỉ từng gặp Du thân vương một lần khi còn nhỏ, đã sớm quên hình dáng của hấn ra sao, lúc này gặp lại, không khỏi hơi kinh ngạc trông lớn cặp mắt: thật là đẹp!

Cái gì gọi là diện mạo đẹp hơn nữ? Cái gì gọi là đẹp hơn Phan An? Cái gì gọi là môi hồng răng trắng mặt mày động lòng người? Vị Du thân vương ba mươi tuổi lại có dáng vẻ như một mỹ nữ thanh xuân mười tám mười chín trước mắt chính là một ví dụ rất đúng!

Mặc dù hoàng tộc Huyền thị trải qua bao nhiêu sự cải thiện của đại mỹ nữ, trong gia tộc sinh nhiều tuần nam mỹ nữ, nhưng Du Thân Vương tuyệt đối là kiệt xuất trong đám tuần nam mỹ nữ!

Nguyên Gia Ninh không nhịn được dò xét cẩn thận Du Thân Vương lần nữa, lại quay đầu nhìn Thân Vương phi ngồi ngay ngắn ở bên cạnh Thân Vương, eo rất thẳng, mày kiếm mắt sáng, anh khí bức người, trông mất nhìn, lại quay đầu nhìn Huyền Uyên, nàng thật không có nhìn sai vương phi thành vương gia chứ?

Khóe miệng Huyền Uyên co giật hai cái, lần đầu tiên hấn nhìn thấy hoàng thúc, hoàng thẩm thì cũng không tốt hơn Nguyên Gia Ninh bao nhiêu, không phải là bọn họ hiếm thấy vô cùng, thật sự là đôi vợ chồng này quá hiếm thấy, nam cực kỳ xinh đẹp, nữ cực kỳ anh tuấn, điều này thật sự là. . . . Phải hình dung như thế nào cho phải đây?

Âm Dương sai chỗ, Càn Khôn điên đảo?

Nguyên Gia Ninh dè xuống tò mò trong lòng mình, cúi người hành lễ.

Du Thân Vương tặng nàng một chiếc váy làm từ lông đuôi của trăm điều, vương phi thì tặng nàng một thanh bảo kiếm khảm đầy châu, điều này làm cho khóe miệng Nguyên Gia Ninh không nhịn được co giật.

Bên ngoài có lời đồn đãi, nói Du Thân Vương thích mặc nữ trang, chẳng lẽ là thật?

Theo như đồn đãi bên ngoài, nghe nói vị Thân Vương còn khó ra cửa hơn thiên kim khuê tú này tinh thông cầm kỳ thư họa, nhưng hấn càng thích diễn trò, hôm nay giả trang một tiểu ni cô, ngày mai giả trang một tiên nữ giáng trần, ngày mai lại thành một vị phu quân bỏ rơi một thê tử xấu xí.

Không sai, hấn luôn đóng vai nữ nhân, người khác đều hoài nghi hấn có tật xấu hay không, nhưng cũng chỉ dám buồn bực ở trong lòng, không dám nói ra khỏi miệng.

Lại nói Du vương phi cũng là một nhân vật nổi tiếng, xuất thân từ một phủ tướng quân xuống dốc, trong nhà chỉ có nàng là nữ nhân, từ nhỏ đã được nuôi như nhi tử, học một thân võ nghệ, thích nhất mặc nam trang đi dạo chung quanh, sau đó gặp phải vương gia hiếm khi ra ngoài du xuân, bởi vì hấn thực sự quá xinh đẹp lại giả trang thành thôn cô, cho nên dĩ nhiên là bị người đùa giỡn, vương phi thấy việc nghĩa hăng hái làm, quyền đâm cước đá đã đánh chạy mấy công tử, chính nàng ngược lại cũng thích vẻ đẹp của vương gia, không có việc gì lại đi trêu chọc Du vương gia, hai người vì vậy dần dần có tình cảm. Lúc ban đầu hoàng thất ghét bỏ xuất thân vương phi không tốt, hôn sự của hai người cũng đã trải qua một chút đau khổ, chỉ là cuối cùng người có tình vẫn thành thân thuộc.

Nguyên Gia Ninh tràn đầy thương thức và hâm mộ đôi phu thê này ở đáy lòng, bọn họ sống thậ tiêu dao tự tại.

Nguyên Gia Ninh nhận lấy quà tặng của bọn họ, cúi người cảm tạ, Du Thân Vương tươi cười như hoa nói: “Về sau nếu có bí truyền mỹ dung đường nhan gì nhất định nhớ đưa ta một phần, con người, vừa qua ba mươi tuổi thì phải đặc biệt chú ý bảo dưỡng.”

Chân Nguyên Gia Ninh mềm nhũn, hoàng thúc, hai ta không phải tỷ muội kết thân chứ?

Trịnh Thái hậu ho khan một tiếng, lúc này Du Thân Vương mới lười biếng ngồi thẳng lần nữa, bày ra vẻ trang trọng của hoàng thúc trưởng bối.

Sau đó, là Nguyên Gia Ninh làm lễ ra mắt với phi tần khác của hoàng đế, địa vị của thái tử phi rất cao, kể dưới hoàng hậu, cho nên mấy tiểu lão bà kia của hoàng đế không cần phải hành lễ với nàng, nhưng cũng phải làm lễ ra mắt như nhau.

Trong đó, Cảnh Quý Phi và Nguyên Gia Ninh rất là thân thiết nói mấy câu nói.

Phụ thân Cảnh Tín Xương của Cảnh Quý Phi và nhị thúc Nguyên Tề Chi của Nguyên Gia Ninh là cộng sự, từng hợp tác trong cuộc chiến tiêu diệt địch quốc, tình cảm tương đối khá. Hơn nữa trước kia Nguyên Gia Ninh vốn định xem mắt, đối tượng chính là cháu ruột Cảnh Đông Lâm cả Cảnh Quý Phi. Mặc dù Nguyên Gia Ninh không có xem mắt thành công, ngược lại Nhị muội Nguyên Gia Ninh của nàng và Đông Lâm lại vừa mắt, trước mắt cũng đang tiến hành nghị hôn.

Cho nên Cảnh Quý Phi đối với Nguyên Gia Ninh rất thân thiết, hơn nữa Cảnh Quý Phi không có nhi tử, chỉ sinh nữ nhi, không có xung đột lợi ích gì với thái tử điện hạ, về sau không chừng còn phải kiếm sống ở phía dưới hai phu thê Huyền Uyên và Nguyên Gia Ninh, cho nên Cảnh Quý Phi rất cho Nguyên Gia Ninh mặt mũi.

Giang Thục phi sinh tam hoàng tử tính tình sáng sủa thanh thoát, nàng cũng là người phục vụ Hoàng đế nhiều năm, vào cung sớm hơn hoàng hậu Tiết Trân, có thể giữ vững thánh sủng không yếu nhiều năm, tự nhiên có chỗ làm người khác ưa thích, cười cười nói nói với Nguyên Gia Ninh rất là sảng khoái.

Điền Chiêu Nghi sinh tứ hoàng tử vào cung chậm hơn, số tuổi cũng không lớn hơn Nguyên Gia Ninh bao nhiêu, tương đối xấu hổ, giống như một đóa hoa mắc cỡ, có tư thái đẹp đẽ động lòng người.

Hoàng hậu đoan trang, Quý Phi hoa mỹ, Thục phi sáng rõ, Chiêu Nghi mềm dịu, mỹ nhân trong hậu cung của Hoàng đế Huyền Dục thật đúng là hoàn phi yến gầy, có tất cả đặc sắc.

Nguyên Gia Ninh âm thầm cảm khái, hoàng thượng bác ái như thế, hi vọng Huyền Uyên ngàn ngàn vạn vạn đừng học sự “Ham mê” ở phương diện này như phụ hoàng hấn.

Sau đó, chính là Nguyên Gia Ninh ngồi ngay thẳng, chờ mấy hoàng đệ hoàng muội của Huyền Uyên tới bái kiến nàng.

Nhị đệ Huyền Tiềm xinh đẹp tuyệt trần, chỉ tiếc sắc mặt tái nhợt, đáy mắt hiện xanh, màu máu ở đôi môi rất nhạt, rõ ràng chính là yếu ớt nhiều bệnh. Huyền Tiềm hào hoa phong nhã, nói chuyện thông thả ung dung, không giống hoàng tử, mà càng giống một tiểu tú tài.

Tam đệ Huyền Hạo rõ ràng khỏe mạnh hơn Huyền Tiềm rất nhiều, nhỏ hơn Huyền Tiềm hai tuổi, lại cao hơn Huyền Tiềm một chút, cũng cường tráng hơn, da màu lúa mạch, mắt to mày rậm có mấy phần đáng

vẻ của Giang Thục phi, nghe nói hần rất ưa thích cưỡi ngựa bắn tên, bình thường cũng yêu thích tập võ hơn học văn.

Tứ đệ Huyền Liên là một đứa bé vừa tròn năm tuổi, mặt tròn phúng phính khôi hài đáng yêu, chỉ tiếc tính tình cũng giống như mẹ đẻ hần, sợ người lạ. Hôm nay nhiều người, hần nhần nại hồi lâu, rốt cuộc khóc rống khi bị Nguyên Gia Ninh trêu chọc, đưa đôi tay tìm mấu thân, khiến Huyền Dục cau mày.

Huyền Dục có nhiều nữ nhi, cũng không có ai đặc biệt thích bắt bẻ hoặc khó khăn chung sống, bá kiến chị dâu cũng rất có quy củ, nhưng Nguyên Gia Ninh phải cố gắng nhớ tên tuổi và tướng mạo mỗi người, cũng rất là phí công phu, khiến nàng có chút nhức đầu.

Trong lòng nàng thầm nghĩ, đợi lát nữa phải nhớ kỹ tên tuổi, địa vị của các công chúa và mẹ đẻ, về sau ngàn vạn lần không thể bởi vì gọi không ra tên tuổi của tiểu công chúa mà trong lúc vô tình đắc tội người ta. Mấu thân đã nói, sinh tồn trong hoàng cung, thường thường đều do một ít chi tiết quyết định sống chết cuối cùng.

Đến đây, nghi thức gặp mặt của Nguyên Gia Ninh - vị thái tử phi tân nhậm, cuối cùng bình an vượt qua ở ngoài mặt.

[1]Đá Kê Huyết: là loại có màu đỏ tươi hơn cả chu sa, vì màu sắc giống như máu gà nên tục xưng là đá Kê Huyết (máu gà).

5. Chương 5

Chương 5.1:

Ngay đêm đó, sau khi phu thê thái tử tân hôn hoan ái triền miên xong, liền nằm xuống tán gẫu.

“Con dâu đó là việc gì?” Nguyên Gia Ninh lo lắng nhất chính là món quà này.

Biểu tình vốn thoải mái của Huyền Uyên nhất thời thu lại, ánh mắt u ám, trầm mặc chốc lát, hần mới nói rõ chi tiết về lai lịch của con dâu bằng đá Kê Huyết này.

Nguyên Gia Ninh nghe xong cũng im lặng.

Hoàng thượng rốt cuộc đang suy nghĩ gì? Muốn đẩy nàng đến đâu?

Từ nhỏ nàng đã nghe lén cha mẹ kể về vị hoàng đế này không biết kiềm chế cỡ nào, hiện tại mới thể nghiệm thật sâu, càng thêm bị hại nặng nề.

Nguyên Gia Ninh vụt lật người ngồi dậy từ trên giường, khuôn mặt nhỏ nhắn giãn đến trắng bệch.

Huyền Uyên vội vàng kéo tay của nàng, nàng đang muốn nhảy xuống giường, thiếu chút nữa ngã xuống, Huyền Uyên vội vàng kêu: “Gia Ninh, nàng muốn làm gì?”

Nguyên Gia Ninh quay đầu lại căm tức nhìn hần, nói: “Chàng nói ta còn có thể làm cái gì? Chàng đã biết con dâu này không thỏa đáng như thế, tại sao không cự tuyệt thay ta? Nguyên Lang, chàng là trượng phu của ta a! Ta không hiểu nội tình trong đó, ngây ngốc đón nhận quà tặng, chẳng lẽ chàng cũng không ra mặt giúp ta?”

Huyền Uyên cau mày, “Loại trường hợp đó, có thể cự tuyệt sao?” Huyền Dục bảo thủ từ trong xương, nếu như làm mất mặt mũi hoàng đế đại nhân của ông ta trước mặt mọi người, mới gọi chân chính rước họa vào thân. Hơn nữa loại chuyện như vậy càng không thể nói trước mặt của mọi người, vốn là không có việc gì, thực sự cũng chỉ là Huyền Dục thương yêu vẫn bối, tiện tay liền lấy một món quà trên ngự án, bởi vì Huyền Dục luôn luôn yêu thích người Nguyên gia, cho nên cũng yêu ai yêu cả đường đi, yêu luôn thái tử phi từ Nguyên phủ ra. Ông ấy có ý tốt, chỉ là hành động tùy ý cộng thêm không nghĩ quá nhiều thôi, cho nên mới tặng con dâu, vì vậy liền bị người hiểu lầm sâu vô cùng rồi.

Dù sao đời này Huyền Dục bị người hiểu lầm nhiều rồi, hơn nữa phần nhiều còn là chuyện trăng gió, mặc dù Huyền Dục trị quốc nghiêm cẩn, nhưng trong sinh hoạt hàng ngày lại không để ý tiểu tiết.

Chuyện này cũng không coi là quá nghiêm trọng, chỉ là trưởng bối tặng một món quà cho văn bối thôi, dù là món quà tặng này có chút đặc biệt, cũng không thể nói có ám muội gì chứ? Chỉ là mọi người rất có thể liên tưởng, nếu như Huyền Uyên hoặc Nguyên Gia Ninh cự tuyệt tại chỗ, biến “lòng từ ái của Huyền Dục” thành chuyện lúng túng khiến tất cả mọi người không xuống đài được, nói không chừng phi tần khác sẽ càng nghĩ sai lệch đây.

Loại chuyện như vậy, người trong cuộc càng như không có chuyện gì xảy ra, mới càng có thể ngăn cản lời đồn đại.

Nguyên Gia Ninh hậm hặn đấm gối, nói: “Vậy chàng nói, bây giờ nên làm gì? Một củ khoai lang phỏng tay như thế, lại là vật ngự tử, ta lại còn hoan hoan hỉ hỉ nhận lấy như vậy, tức chết ta rồi !”

Huyền Dục nhàn nhạt cười cười.

Nguyên Gia Ninh trừng mắt, hỏi: “Sao chàng còn cười? Chàng còn có thể cười được?”

Huyền Dục ôm nàng vào trong ngực, “Yên tâm, về sau nó sẽ không ngại mắt của nàng nữa rồi.”

Trong đáy lòng hắn vừa triu mến vừa hoài niệm, thê tử của mình ngoài mặt chừng chạc đoan trang, rất có dạng đại tỷ tỷ, thật ra thì trong xương còn là nha đầu gốc không che giấu biểu tình nào trên mặt, năm đó nàng còn nhỏ lại có thể trực tiếp chạy đi hỏi Nguyên Tu Chi nàng có phải nữ nhi ruột của ông không, khiến phụ thân luôn luôn có tu dưỡng tuyệt cao giận đến vùng nàng một cái tát.

Huyền Uyên thật sợ nàng dâu của mình chạy đến chỗ Hoàng đế chất vấn một phen, cha ruột sẽ tha thứ nàng, Huyền Dục lại không dễ nói chuyện như vậy.

“Chàng làm gì nó?” Nguyên Gia Ninh nghe được ý ở ngoài lời của Huyền Uyên, tò mò ôm lấy cánh tay của hắn hỏi.

Huyền Uyên cười cười, ánh mắt lại hơi âm trầm, “Không như thế nào, chẳng qua là mai nó thành phần mà thôi.” Nguyên Gia Ninh đột nhiên giật mình, nàng tròn to hai mắt nhìn chăm chăm Huyền Uyên, qua một lúc lâu mới chợt hạ thấp giọng nói: “Trời ạ, chàng, chàng. . .”

Huyền Uyên cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ hơi sưng của nàng, “Không có việc gì, ta có đúng mực.”

Có một số việc, hắn có thể tạm thời dễ dàng tha thứ, tỷ như việc mẹ đẻ chết, bởi vì hắn không thể ra sức đối với tử vong, cũng bởi vì mẹ đẻ để lại di thư nói bà là tự nguyện, bà hi vọng bà hy sinh có thể đổi lấy hắn lên ngôi, đây là di thư của Diệp di nương mà Nguyên Tu Chi giao cho hắn sau đó, hắn biết không phải giả. Nhưng có một số việc, hắn tuyệt sẽ không nhận, cũng tỷ như chuyện con dấu, hắn không thể cho phép bất luận kẻ nào khi dễ thê tử của hắn, dù là đối phương là cha đẻ hắn, là đương kim Hoàng đế, dù là đối phương chỉ là cử chỉ vô tâm.

Nguyên Gia Ninh thở dài, từ từ tựa sát vào ngực Huyền Uyên, nói: “Nguyên Lang, thật xin lỗi, mới vừa rồi ta không nên nổi nóng với chàng, ta phải sớm biết muốn sống ở trong hoàng cung, quá không dễ dàng.”

Hơn nữa còn gặp phải một Hoàng đế công công tùy hứng, việc này mới thật khiến người buồn bực.

“Đứa ngốc, tức giận liền phát với ta, ta là phụ quân của nàng, ta không chịu cho nàng xả giận, muốn ai tới chịu?” tay Huyền Uyên bắt đầu giở trò xấu ở trên người của nàng.

Nguyên Gia Ninh sợ nhột nên tránh né, buồn bực một lúc lâu, mới nói: “Làm thái tử có gì tốt? Chàng xem những thái tử trong lịch sử, mọi người cẩn thận, như đối diện vực sâu, nơm nớp lo sợ không có một ngày tự tại, hơn nữa chỉ có thể vào không thể trả lại, bỏ đi ngôi thái tửhảm hại hơn. Lại nói, ta lại có chút hâm mộ vợ chồng Du Thân Vương.”

“A, bọn họ thật đúng là một đôi người tuyệt vời. Chắc nàng không nghĩ tới, sau khi ta trở lại Hoàng thất, người đầu tiên biểu đạt ra ý thân thiện với ta là Du thân vương?” Huyền Uyên như có điều suy nghĩ nói.

“Thật à?” Nguyên Gia Ninh không khỏi vui vẻ, chỉ cần là người tốt với Huyền Uyên, ở trong mắt nàng đều là người tốt, nàng đều thích. “Ta cũng thật thưởng thức Du vương phi, về sau có thể lui tới với nàng ấy nhiều hơn.”

Huyền Uyên lại lắc đầu một cái, nói: “Không, về sau nàng phải ít lui tới với phu thê họ, giữ vững lễ nghi nên có là được.”

“Tại sao?”

“Vì kiêng dè, cũng vì bảo vệ bọn họ.”

Nguyên Gia Ninh nhú mày một cái, nàng vốn là nữ tử thông tuệ, chỉ là bởi vì thuở nhỏ được sủng ái và nuông chiều, tính tình tương đối thẳng thắn mà thôi, hiện tại hơi nghĩ lại, cũng hiểu ý tứ Huyền Uyên, thở dài nói: “Thái tử và thái tử phi ngay cả bằng hữu riêng của mình cũng không thể có, ai.”

Huyền Dục cười cười, nói: “Cuộc sống có được tất có mất, rất nhiều người nằm mộng cũng muốn vị trí này, người ta có lẽ còn cực kỳ hâm mộ nàng đấy.”

Nguyên Gia Ninh cười lên, nàng nhớ lại Tiết Băng Doanh, hiện tại nha đầu kia chắc hẳn nghiêng răng nghiêng lợi ?

Quả nhiên nếu con người muốn được vui vẻ, thì không thể ganh đua so sánh thứ mình không có được, ánh mắt thỉnh thoảng cũng phải nhìn ra sau chút, suy nghĩ về những người xa không bằng mình, tự nhiên trong lòng cũng liền thẳng bằng.

Phòng ngủ tĩnh mịch hồi lâu, khi Nguyên Gia Ninh sắp ngủ thì Huyền Uyên chợt nhỏ giọng nói như vậy: “Làm thái tử có lẽ sẽ có ngàn vạn thứ không tốt, nhưng có một chút chỗ tốt, ta cũng liền cam nguyện làm.”

“Hả?” Nguyên Gia Ninh nháy mắt buồn ngủ lim dim mấy cái, ý thức đã nửa mơ hồ.

“Bởi vì có thể cưới nàng.”

Nguyên Gia Ninh ngơ ngác một lúc lâu, mới hiểu được ý trong lời nói của hắn, nếu như hắn vẫn là Nguyên Lang, hắn cũng chỉ có thể luôn làm đệ đệ của nàng, dù là hai người không liên hệ máu mủ, chỉ là tỷ đệ trên danh nghĩa, cũng tuyệt đối không có khả năng thành thân.

Hôm nay quyền lực tông tộc rất lớn, cùng họ không cưới là quy định bên trong tông tộc, coi như là con nuôi, nghĩa tử, con riêng, cũng đều có quan hệ giống với tỷ đệ ruột, tuyệt đối không thể thành thân, không cho phép vì vậy mà rối loạn cương thường.

Mặc dù Huyền Uyên nguyện ý làm Nguyên Lang, cũng hứa hẹn chỉ làm Nguyên Lang của mình Nguyên Gia Ninh, nhưng nếu như hắn thật vẫn chỉ là Nguyên Lang, như vậy Nguyên Lang này vô luận như thế nào cũng không thể trở thành trưởng phu của Nguyên Gia Ninh. Nếu như hai người không để ý chỉ trích của người đời, gắng phải ở chung một chỗ, vậy thì sẽ trở thành sự gièm pha giữa tỷ đệ.

Hiện tại Nguyên Lang biến thành Huyền Uyên, làm thái tử, đã không có bất kỳ quan hệ gì với Nguyên gia, cho nên hai người mới có thể đính hôn thành thân.

Nguyên Gia Ninh chui chui vào ngực Huyền Uyên, đáy mắt nàng có chút ướt át, thanh âm mềm mại và mang theo mấy phần dịu dàng, nói: “Nguyên Lang, mặc dù hiện tại ta vẫn rất ghét hoàng thượng, nhưng nhờ ông ta, chàng mới được sinh ra trên đời, cho nên ta quyết định tha thứ ông ta, không so đo với ông ta.”
Chương 5.2

Huyền Uyên cúi đầu “Ừ” một tiếng.

Mặc dù Huyền Dục khiến sự ra đời của hắn trở thành một tuồng kịch buồn cười lại hoàng đường, nhưng cũng khiến hắn vì vậy mà thuở nhỏ tương thân tương ái, thanh mai trúc mã với Nguyên Gia Ninh, thử hỏi cõi đời này có bao nhiêu người có thể cùng nhau lớn lên với thê tử của mình từ nhỏ, tự mình chứng kiến đáng vẻ khác nhau của những thời kỳ sơ sinh, trẻ nhỏ, bé gái, thiếu nữ của nàng?

Vậy mà hôm nay nàng lại gả cho hắn, như vậy hắn càng sẽ tự mình chứng kiến bộ dáng nàng làm vợ, làm mẹ, thậm chí ngày sau là bà nội, có thể có nàng trong cuộc đời khá dài, suy nghĩ một chút cũng là chuyện vô cùng hạnh phúc.

Hắn đồng ý lời của thê tử, quyết định giảm bớt một phần thù hận với Huyền Dục.

Ta ra đời, sau đó biết nàng, có lẽ, đây chính là may mắn lớn nhất trong cuộc sống của ta.

Tân hôn ngày thứ ba, thái tử phi trở về Nguyên phủ thăm người thân.

So sánh với việc về nhà của tân nương bình thường, thái tử phi trở về phủ dĩ nhiên là nghi thức uy phong, tùy tùng trùng trùng điệp điệp, trên dưới Nguyên phủ vô luận nam nữ già trẻ đều long trọng chính trang đến cửa lớn quỳ xuống đất nghênh đón.

Trước khi xuất giá, Nguyên Gia Ninh vẫn chỉ là trưởng tôn nữ Nguyên phủ, mọi người ở Nguyên phủ phần nhiều là trưởng bối của nàng; vậy mà hôm nay nàng trở lại, đã là thái tử phi cao cao tại thượng, đại biểu thân phận tôn quý của nàng dâu hoàng gia, nàng đã là chủ tử của người trong Nguyên phủ, có quân thần phân chia.

Nhìn ông nội bà nội lớn tuổi của mình, nhìn cha mẹ thuở nhỏ mình tôn kính yêu đều quỳ xuống đất nghênh đón mình, nước mắt của Nguyên Gia Ninh liền rơi xuống, nàng thật khó chịu, vẫn còn phải đoan chánh ngồi ở trong xe phượng, chờ đợi bọn họ hành lễ xong.

Cầm Bình thừa dịp không có người chú ý nhét một cái khăn tay vào trong tay Nguyên Gia Ninh, nàng cúi đầu lau nước mắt, đợi nàng đến cửa thì đã thần sắc tự nhiên, nói nói cười cười rồi.

Thái tử Huyền Uyên không cùng về nhà với thái tử phi, hắn chỉ tự mình đón Nguyên Gia Ninh trở về Đông cung sau giữa trưa.

Bất kể Huyền Uyên và Uyên phủ có quan hệ thâm hậu cỡ nào, hôm nay hắn là thái tử, không cần phải dùng thân phận con rể trở về thăm nhà với Nguyên Gia Ninh. Ở trong lịch sử về các tiền triều, các thái tử, có người cùng về với thái tử phi, cũng có người không, không có lệ, cho nên ai cũng không thể nói Huyền Uyên làm như vậy là không có nhân tình.

Chỉ là sau khi Nguyên Gia Ninh từ nhà mẹ trở về, sắc mặt vẫn không tốt lắm, mặc dù nàng cố gắng duy trì nụ cười thỏa đáng, nhưng lo lắng và ưu sầu ở đáy mắt không giấu giếm được Huyền Uyên chút nào.

Vì vậy đêm đó, mặc dù hai phu thê vẫn cùng ngủ, nhưng không hề triền miên, Nguyên Gia Ninh đưa lưng về phía Huyền Uyên nằm ở bên trong giường lớn, nhắm chặt hai mắt, nhưng lông mi cũng đang liên tiếp rung động.

Huyền Uyên thở dài, ôm hông của nàng từ phía sau lưng, nhỏ giọng hỏi: “Trách ta không có về nhà mẹ đẻ với nàng?”

Nguyên Gia Ninh không có lên tiếng.

Huyền Uyên cũng không biết nên giải thích thế nào, vì vậy không khí càng trầm mặc, cơ hồ làm người ta hít thở không thông.

Khi Huyền Uyên muốn đứng dậy thì Nguyên Gia Ninh chợt nói: “Phụ thân bị phong Trung Tĩnh hầu, từ quan nhất phẩm vốn có lên làm siêu phẩm, cũng gia phong thành thái phó và thái sư của thái tử, nghe nói đây đều là đề nghị của chàng?”

Lòng vẫn lo lắng của Huyền Uyên ngược lại an ổn, hắn ngửa mặt nằm xuống, bình tĩnh nói: “Đúng vậy, là ta đề nghị với hoàng thượng, phong tước vị cho nhạc phụ. Nhạc phụ là người thông minh như vậy, tự nhiên hiểu tâm ý hoàng thượng, lập tức dâng sớ lấy lý do nghỉ bệnh xin về hưu, hoàng thượng liên tục không cho phép, ông ấy liền dâng sớ thỉnh cầu ba lần, quân thần bọn họ am hiểu đóng kịch nhất, cả hai đều cho đủ mặt mũi, cuối cùng nhạc phụ từ vị Thừa Tướng đệ nhất lui xuống, chỉ còn lại tước vị và quan hàm danh dự thái sư, thái phó của thái tử mà thôi.”

Nguyên Gia Ninh nghĩ đến hôm nay phụ thân cố ý giả dạng đáng vẻ “Không làm quan thì cả người nhẹ nhàng” ở trước mặt nàng, lại nghĩ đến ông thật ra còn chưa đến bốn mươi tuổi, cư nhiên lại bởi vì nàng gả vào hoàng gia làm thái tử phi, mà từ đó nhân rồi ở nhà rồi, đối với phụ thân tài hoa xuất chúng, năng lực hơn người lại có lý tưởng khát vọng thật xa mà nói, là bất đắc dĩ và bị ai cỡ nào?

Nàng không biết nên oán ai, nhưng đáy lòng thật sự là khổ sở, trước kia nàng cảm thấy mình đã rất hiểu chuyện rồi, đã đi theo mẫu thân học rất nhiều bản lĩnh quản gia quản lý tài sản, hiện tại mới phát hiện ra mình rốt cuộc chỉ là một nữ tử, rất nhiều chuyện ảnh hưởng gia tộc và vận mạng của mọi người, nàng cứ nhiên đều nhìn không rõ, mà có thể nhìn gần chuyện nhỏ nhặt trong cuộc sống ngay trước mắt.

Nàng không có giác ngộ chính trị và độ miễn cảm như thế, thật thích hợp gả vào hoàng gia, thật có thể làm một thái tử phi hợp cách, thậm chí ngày sau làm một vị hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ hợp cách sao?

Ánh mắt Huyền Uyên càng thâm trầm, mang theo nhàn nhạt bi ai, nói: “Không làm thái tử, không biết khó khăn của thái tử. Thái tử khó làm, nhà vợ của thái tử càng khó làm hơn. Hoàng thượng cần thái tử anh minh, nhưng lại không thể lông cánh đầy đủ, cho nên nhà vợ của hắn nhất định cần khiêm tốn. Ta làm thái tử, nhạc phụ làm Thừa Tướng, hơn nữa trong tay nhị thúc có quân quyền, trong tay tam thúc lại có tiền tài, a, dù hoàng thượng tin tưởng Nguyên gia hơn, chỉ sợ cũng phải lo lắng lúc nào sẽ xảy ra chánh biến, sẽ lo lắng ta sẽ thay thế ông ta chứ?”

Nghe Huyền Uyên phân tích như vậy, Nguyên Gia Ninh mới biết Nguyên phủ đã bị Huyền Dục đưa lên vị trí quyền cao chức trọng, nếu như nàng là Huyền Dục, sợ rằng sẽ càng thêm không tha cho Nguyên phủ?

“Không chỉ có hoàng thượng lo lắng, thật ra thì ta cũng lo lắng, nếu như lý luận theo những âm mưu trước kia, một khi Nguyên phủ đẩy ta lên ngôi vị hoàng đế, đến lúc đó nếu như Nguyên phủ còn có dã tâm lớn hơn, thì có thể làm cho ta chết sớm, để cho nhi tử nàng sinh ra sớm lên ngôi, làm “Vua bù nhìn“, làm con rối Hoàng đế của Nguyên gia, hoặc là thậm chí đến cuối cùng, ngay cả nhi tử của chúng ta cũng giết chết, người Nguyên phủ trực tiếp soán vị là được.”

Loại chuyện như vậy cũng không phải là chưa từng xảy ra, tiền triều sớm đã có.

“Người nói bậy nói bạ!” lần này Nguyên Gia Ninh thật nóng nảy, nàng cũng không nằm được nữa, vụt ngồi dậy, xoa đầu lại cảm tức nhìn Huyền Uyên, “Cha ta không phải thứ người như thế! Nguyên gia chúng ta cũng không phải nhà có dã tâm bưng bưng! Nguyên Lang, sao người có thể vu oan Nguyên phủ như vậy?”

Ánh mắt Huyền Uyên lạnh nhạt nhìn nàng, nói: “Vậy nàng có biết, sau khi ta trở thành hoàng trưởng tử, tiếp theo lại bị lập làm thái tử, mọi người cả triều nghị luận nhạc phụ và người Nguyên gia như thế nào không?”

Lòng của Nguyên Gia Ninh càng ngày càng trầm xuống, nàng quả thật muốn nhét chặt lỗ tai, muốn nhắm mắt lại, không nghe, không nhìn, không cần nhớ!

Nàng chỉ quan tâm nàng và hân lương tình tương duyệt, làm sao nghĩ đến nhiều quốc gia đại sự như vậy?

Nhưng thanh âm lãnh khốc của Huyền Uyên vẫn truyền vào trong tai nàng: “Thân phận của ta, chỉ cần là người có lòng, thật ra đều biết rồi, mọi người ngoài mặt không đề cập tới, cũng chỉ là tuần hoàn quy tắc trò chơi, cho hoàng thượng mặt mũi mà thôi. Nhưng không cần được bọn họ nghị luận âm ỉ sau lưng, bọn họ nói mười mấy năm trước khi ta ra đời nhạc phụ đã có âm mưu, là con cờ để ông ấy soán ngôi vị hoàng đế của Cảnh quốc.”

Sắc mặt của Nguyên Gia Ninh tái nhợt không có chút máu, nàng thậm chí bởi vì vậy mà thân thể run rẩy, mặc dù nàng không thích chính trị, nhưng dù sao xuất thân nhà cao quan quý tộc, từ nhỏ mưa dầm thấm đất cũng làm cho nàng hiểu cuộc sống này ác độc cỡ nào, những người chế tạo lời đồn đại kia căn bản là muốn đẩy phụ thân vào chỗ chết, hơn nữa xuống tay ngoan độc chính xác, khiến Nguyên Tu Chi từ trước ung dung cơ trí cũng tạm thời bó tay hết cách, không thể không thối lui, không thể không về hưu.

Huyền Uyên xuất từ Nguyên phủ, đây là sự thật không thể cãi, giải thích thế nào đều nói không rõ.

Thái tử không phải xuất từ hậu viện hoàng cung, mà là lớn lên ở phủ đệ của một đại thần, sự thật này rơi vào trong mắt người ngoài, vô luận như thế nào cũng không tránh được âm mưu.

Huyền Uyên nói: “Ta tin tưởng nhạc phụ, nhưng tình thế bắt buộc, ta không thể không chủ động ra tay đánh áp quyền thế Nguyên phủ.”

Hắn không nói ra miệng, nhưng hắn chủ động ra tay, tối thiểu còn có thể bảo vệ Nguyên phủ chu toàn, mặc dù Nguyên phủ vì vậy mất đi thực quyền, tối thiểu còn có thể an hưởng phú quý. Nếu như đợi đến Huyền

Dục tự tay xử trí quyền thần một tay ông ta đề bạt lên thì sợ rằng Nguyên phủ không thể chết già.

“Gia Ninh, ta không muốn cho nàng sớm tiếp xúc những việc tàn khốc này, chỉ là, không có biện pháp.” thanh âm Huyền Uyên càng trầm thấp, trầm thấp mang theo thâm trầm bất đắc dĩ, vượt xa mức bình thường mà thiếu niên trẻ tuổi như hắn có thể thừa nhận. “Cho nên, ta không trở về Nguyên phủ với nàng, ta không thể thân cận nhiều với Nguyên phủ.”

Về sau, Nguyên phủ sẽ là thế lực ngầm của thái tử Huyền Uyên, không còn có thể nổi lên trên mặt, đây chính là ý tứ của Hoàng đế Huyền Dục.

Cái gì là cửu ngũ chí tôn, cái gì là thiên hạ đứng đầu? Cái gì là lật tay làm mây úp tay làm mưa?

Huyền Dục sử dụng hành động việc làm, đã khắc sâu giáo dục bằng hành động gương mẫu cho nhi tử của mình. Chương 5.3

“Có lẽ nàng cảm thấy ta vô tình, nhưng đi tới bước này, chúng ta chỉ có thể tiếp tục đi tới, chỉ vì sự bình an của nàng và Nguyên phủ, Gia Ninh, ta hi vọng về sau nàng đừng hỏi tới chính sự trong triều đình.”

Nguyên Gia Ninh yên lặng gật đầu một cái.

Nàng đã khóc không lên tiếng, chảy không ra nước mắt.

Nàng lần đầu tiên cảm thấy vị trí thái tử phi thật khó làm.

Thái tử phi mới nhậm chức, người mà thái tử đối phó đầu tiên lại là nhạc phụ của mình, nàng bị kẹp ở giữa, làm sao mà chịu nổi?

Nhưng quốc sự khó phân, cũng không cho phép Nguyên Gia Ninh đắm chìm trong cảm xúc bi thương, thái tử và thái tử phi thành thân không lâu sau, cả thành Kim Lăng liền bận rộn ồn ào lên.

Cảnh quốc từ dựng nước tới nay, sau khi thống nhất thiên hạ, lại có một chuyện lớn xảy ra Hoàng đế muốn dời đô.

Đối với các đại quan quý nhân sống ở Kim Lăng lâu đời mà nói, dời đô có ảnh hưởng còn lớn hơn thống nhất thiên hạ. Thống nhất thiên hạ, bọn họ chỉ hơi mở miệng ở phía sau, nhiều lắm là ra ít tiền, nhưng dời đô, là phải dời nhà dời chỗ, động mạnh gốc rễ.

Phần lớn quan viên nhất định phải đi theo Hoàng đế dời đô, nếu không ngày sau cách xa Hoàng đế, ai biết có thể thất sủng thống nhất thiên hạ? Hơn nữa, về sau Kim Lăng không phải kinh thành, vô luận chính trị kinh tế hay là văn hóa giải trí đều sẽ từ từ suy sụp, không còn phồn hoa náo nhiệt như hôm nay.

Dù sao nhà của Hoàng đế, mới là trung tâm chân chính của cả quốc gia, tất cả tất cả đều vây quanh trung tâm này, những thành thị khác vô luận cố gắng phát triển cỡ nào, cũng vẫn không cách nào bằng được tầm quan trọng của kinh đô.

Mà dời đô cũng không phải chuyện đơn giản, sau lưng mỗi quan viên đều có một đại gia tộc, trước tiên bọn họ phải chuẩn bị nhà cửa xong ở kinh thành, nếu không đến rồi mà không có chỗ ở thì không phải buồn cười sao? Lại phải xử lý đất đai ở Kim Lăng thỏa đáng, quản lý tài sản từ một nơi xa thật bất tiện, không bằng bán chỗ này đi, rồi đến phương bắc mua đất lần nữa.

Chỉ có số ít quan viên, được hoàng đế ban cho phủ đệ ở kinh thành mới, những quan viên khác đều phải tự an bài ăn mặc ngủ nghỉ của gia tộc, thật không phải chuyện dễ dàng, lập tức khiến cả thành Kim Lăng lọt vào bận rộn, mà bởi vì tất cả mọi người tập trung bán ra đất đai, khiến giá tiền lập tức rớt xuống rất nhiều, có người thậm chí bán ra lỗ vốn.

Trái với mọi người bận rộn, thái tử và thái tử phi có vẻ ưu nhàn tự tại nhiều lắm, bởi vì từ sớm Hoàng đế sớm đã nói, thái tử phải ở lại giữ cố đô, không cần đi theo đến Yên Kinh - kinh đô mới.

Cái quyết định này khiến rất nhiều người sinh ra không ít ý tưởng trong lòng, cũng làm cho địa vị thái tử có phần tế nhị.

Hoàng thượng giao cố đô cho thái tử quản lý, hiển nhiên hiểu năng lực và trung thành của hắn, nhưng nếu như hoàng thượng thật rất coi trọng yêu thích thái tử, thì tại sao không dẫn hắn cùng dời đô? Thái tử ột

nước không thể đi đến kinh đô mới, mà ở lại giữ Kim Lăng, là chân chánh phó thác trách nhiệm nặng nề? Hay là biến tướng lạnh nhạt đây?

Trước khi chính thức dời đô, Nguyên Gia Ninh được diên kiến Nguyên Tu Chi - phụ thân của mình ở Thánh Triết điện trong Đông cung.

Đông cung có hai viện, tiền điện và hậu tẩm, tiền điện tên Hưng Long điện, hậu tẩm tên Thánh Triết điện, đều là Huyền Dục tự mình đề tên.

Nguyên Gia Ninh triệu kiến phụ thân ở chánh đường Thánh Triết điện, khi Nguyên Tu Chi muốn hành đại lễ quân thần với nàng thì nàng bắt chấp sự ngăn trở của đại cung nữ và ánh mắt của tiểu thái giám, bước nhanh đi tới trước mặt phụ thân, đưa tay khoắc lên cánh tay của hắn, cười nói: “Phụ thân, mặc dù lễ không thể bỏ, nhưng mà cha con chúng ta lén lút gặp mặt cũng không cần phải như thế đi.”

Ở tại nơi công chúng nàng biết mình phải ra dáng, nhưng trường hợp lén lút này, sao nàng có thể trở mặt nhìn phụ thân vén áo quỳ xuống với mình?

Nguyên Tu Chi cười cười, cũng không để ý, hắn từ trước đến giờ kiên trì nguyên tắc về mặt chuyện lớn, nhưng lại tùy ý đối với chuyện nhỏ. Sau khi hai cha con nàng chia ra ngồi xuống, Nguyên Gia Ninh sai cung nữ thái giám đi khỏi, chỉ mở rộng cửa ra, tránh cho người khác suy đoán cha con bọn họ lén lút có mưu đồ bí mật bất chính gì.

Nguyên Gia Ninh dò xét phụ thân cẩn thận, thấy ông vẫn là bộ dáng ung dung tao nhã, cũng không có gầy gò tiêu tụy, tinh thần rất tốt, nàng mới hơi an tâm.

Nguyên Tu Chi khôn khéo cỡ nào, thấy nữ nhi quan sát mình, liền hiểu nàng một mực lo lắng cái gì, không khỏi cười một tiếng, “Sau khi ta về hưu, thời gian rảnh rỗi nhiều, mẹ con không biết cao hứng bao nhiêu, chỉ có con nghĩ quá nhiều.”

Nguyên Gia Ninh nháy mắt mấy cái, thật đúng là không cách nào tưởng tượng cảnh tượng chung sống ngọt ngào của mẫu thân lạnh nhạt và phụ thân của mình, nhưng mẫu thân rất thông minh, chắc chắn có thể an ủi tâm tình sau khi về hưu của phụ thân.

“Con không cần phải lo lắng, dù con không có trở thành thái tử phi, dù Huyền Uyên không có trở thành thái tử, ta cũng đã sớm nghĩ tới về hưu rồi, Nguyên gia thật sự đã đến nông nổi công cao chán chủ, thật sự nếu không lui về phía sau, thì chính là đi lên vách đá rồi.”

Hôm nay thân phận của nữ nhi vừa nhạy cảm vừa nguy hiểm, Nguyên Tu Chi cũng liền mở rộng ra lòng dạ nói thẳng với nàng, tránh cho nàng nghĩ quá nhiều, ngược lại làm chuyện.

“Hơn nữa, những năm này ta chỉ chú ý làm việc, sơ sót mẫu thân và các đệ đệ muội muội của con, hôm nay rảnh rỗi vừa đúng ở chung với họ nhiều hơn. Tiểu đệ đệ của con, thật là làm cho người ta quan tâm, thật sự nếu không quản giáo, sẽ thành công tử phá sản rồi.” Nguyên Tu Chi thở dài.

Nghe phụ thân nói nhiều như vậy, Nguyên Gia Ninh tự nhiên hiểu ông là vì khiến nàng an tâm, liền cười nói: “Chỉ cần phụ thân có chuyện làm là tốt rồi.”

“Bất kể nói thế nào, ta cũng vẫn còn danh hiệu thái phó và thái sư của thái tử, ngày sau cũng có thể danh chính ngôn thuận giám đốc thái tử, con hoàn toàn không cần phải lo lắng ta không có việc làm.” Nguyên Tu Chi nhớ tới lời dặn dò của thê tử, lại giải thích: “Mẹ con lo lắng con có tâm kết, cho là chúng ta nhất định gả con cho thái tử, là vì tham quyền yêu thế, thật ra thì hôn sự của con cái, chúng ta đều dựa vào sở thích của các con để ưu tiên suy tính, con và thái tử có thể có hôm nay, một mặt là vì áp lực của hoàng thượng, một mặt cũng là thành toàn các con, nếu như ban đầu con có nửa phần không vui, chúng ta cũng sẽ không đưa con vào.”

Nguyên gia không có xuống dốc đến nông nổi cần bán nữ cầu vinh, chớ nói chi là phu thê bọn họ căn bản cũng không phải là người như vậy.

Nguyên Gia Ninh vội vàng cắt đứt lời của phụ thân, nói: “Cha, ngài không cần phải nói, ta thật sự không có trách bất luận kẻ nào, đây là hôn nhân ta tự chọn, ta cảm tạ còn không kịp, làm sao vô cớ oán càng?”

Khi ta về nhà thăm cha mẹ có hơi khó chịu, chẳng qua là trong lúc nhất thời không thích ứng thân phận thái tử phi mà thôi.”

Nguyên Tu Chi gật đầu một cái, “Ta đã nói con không phải là đứa bé cự nự, nhưng mẹ con cứ thích lo lắng, đề tài này về sau không cần nói nữa. Hôm nay đã thành định cục, về sau sống tốt mới là quan trọng.”

“Vâng” Nguyên Gia Ninh khéo léo đồng ý.

“Con phải tốt với thái tử.” Nguyên Tu Chi nhìn nữ nhi, ý vị sâu xa nói: “Nếu như thực tâm đối tốt với hần, ở trong hoàng cung này, chỉ có hần mới là người chân chính con có thể tin tưởng và lệ thuộc vào, hiểu chưa?”

Nguyên Gia Ninh đồng ý.

“Con phải nhớ, con thương tâm khổ sở, còn có nhà mẹ có thể dựa vào, nhưng nếu như thái tử bị thương, nó cũng chỉ có con, con có ý nghĩa khác với nó. Người khác tổn thương nó sâu hơn, có lẽ cũng không bằng một câu nói lạnh nhạt của con với nó, con ngàn vạn đừng khiến đứa bé kia khổ sở.”

Nguyên Gia Ninh trịnh trọng gật đầu lần nữa, nàng lại nũng nịu nói: “Phụ thân, cha đừng luôn nói chuyện giùm hần được không? Nữ nhi người ta xuất giá rồi, nhà mẹ luôn lo lắng cho nữ nhi mình chịu khi dễ, cha và mẹ thì tốt, ngược lại lo lắng ta khi dễ hần.”

Nguyên Tu Chi mỉm cười, có lẽ chỉ có hần biết rõ nữ nhi đầu tiên của hần là có khí phách nhất, cũng không phải người mềm yếu bị khi dễ chỉ biết tìm nhà mẹ khóc lóc kể lể, trưởng nữ mà Nguyên Tu Chi hần nâng niu trong lòng bàn tay che chở nuôi dạy lớn, làm sao không nên thân?

Nhị nữ nhi của hần thì luôn thích mạnh, cái gì đều mơ tưởng thứ nhất, bình thường ở nhà đều âm thầm so cao thấp với tỷ tỷ; tam nữ nhi còn tằm bé, nhưng đã được rất nhiều người tán dương thông tuệ lanh lợi, được họ tổ mẫu cưng chiều nhất. Trước khi Nguyên Gia Ninh xuất giá thì cũng giống như các muội muội của mình, biểu hiện cũng không đột xuất, nhưng chân chính gặp phải tình trạng đột phát, có thể lập tức chủ trì đại cục, luôn là Nguyên Gia Ninh, từ điều này mà nói, Gia Ninh thừa kế cốt cách của mẫu thân, mặc dù bề ngoài của nàng dịu dàng hơn. Đây cũng là nguyên nhân Nguyên Tu Chi cưng chiều Nguyên Gia Ninh nhất.

Hần đứng lên, đặt một bức tranh cuộn tròn lên bàn cho Nguyên Gia Ninh, nói: “Thái tử rất có tâm, ban đầu nó vào cung thì cầu xin Tứ thúc của con vẽ một bức họa thay nó, là chân dung của con. Tứ thúc con cảm thấy thú vị, đồng thời lại vẽ một bức họa của nó lại cho con, còn nói ngày sau nếu như hai người thành thân, hần cũng coi như vẽ nên một đôi.”

Nguyên Gia Ninh nhận lấy tranh, mở ra, quả nhiên phía trên là một thiếu niên mặc áo gấm màu đen, trong mắt thiếu niên có mấy phần ử dật, khí độ phong hoa đã mơ hồ hiện ra.

Sau khi Nguyên Tu Chi đi, Nguyên Gia Ninh cầm bức họa này đi vào nội thất, ngăn người nhìn thiếu niên trong tranh thật lâu, nàng tưởng tượng lúc hần vừa vào cung đã có tâm tình như thế nào khi muốn có bức họa của nàng? Lại ở dưới tình huống như thế nào ngăn người nhìn bức họa của nàng?

Tại trong hoàng cung to lớn, ở trong ngàn vạn người, nhưng hần lại chỉ có thể nhìn một bức họa không thể nói mà trầm mặc, chỉ cần vừa nghĩ tới cảnh tượng đó, lòng của Nguyên Gia Ninh liền vừa đau vừa khổ.

Nàng nghĩ: thật là một đứa ngốc.

6. Chương 6

Ở trong hỗn loạn rối rít, Hoàng đế rút cuộc dẫn nhóm lớn binh lính đi đến Yến kinh phía bắc, thành Kim Lăng to lớn đột nhiên an tĩnh trống vắng, khiến rất nhiều quan viên và gia quyến bị bỏ lại vô cùng mất mát,

bọn họ cảm thấy mình đã thành một nhóm người bị vứt bỏ, từ nay sẽ phải cách xa trung tâm quyền thế của hoàng triều.

Có vài quan viên nhỏ không cam tâm vừa thấy nịnh bợ Hoàng đế vô vọng, ngược lại liền nịnh bợ nâng thái tử Huyền Uyên cũng ở lại Kim Lăng, trông cậy vào ngày sau thái tử lên ngôi, bọn họ còn có thể cá nước mặt xoay người.

Cho nên, kể từ sau khi Hoàng đế đi, Đông cung của thái tử càng náo nhiệt lên, mỗi ngày đều có quan viên lấy các loại danh nghĩa tới bái kiến.

Vừa bắt đầu Huyền Uyên còn có kiên nhẫn tiếp kiến bọn họ, sau đó hẳn cũng nhìn thấu lòng đầu cơ trục lợi của mấy người này, dứt khoát liền chặn tất cả ngoài cửa, trừ phi có quốc gia đại sự chân chính, nếu không đều không gặp.

Các quan ở Đông cung lo lắng thái tử sẽ đắc tội quá nhiều người, Huyền Uyên lại giữ vẻ mặt không thay đổi nói: “Phụ hoàng bỏ lại những người này nhất định có nguyên nhân, ta cần gì phải làm trái lại với phụ hoàng? Những kẻ đầu cơ này, bọn họ chưa chắc sẽ giúp ta, lại tuyệt đối sẽ đắc tội phụ hoàng, cái nào nặng cái nào nhẹ, người không phân rõ sao?”

Các quan ở Đông cung đều là quan lại Hoàng đế bổ nhiệm, sau khi bọn họ vào Đông cung, liền nhất định cùng hưởng vinh nhục tồn vong với thái tử, cho nên cực kỳ chú trọng lợi ích được mất của thái tử, có lúc không khỏi có ý nghĩ được mất quá nặng, hận không thể lôi kéo tất cả quan viên trong thiên hạ đến cạnh thái tử.

Những người đang trong cục thường thường sẽ bị lạc mình, bọn họ lo lắng vì lợi ích của thái tử, lại quên mất thái tử mặc dù được gọi là thái tử, nhưng hẳn cũng chỉ là thái tử, nếu như quyền thế danh vọng của thái tử quá lớn, uy hiếp đến vị chí cao vô thượng nhất, thái tử cũng có thể bị cách chức thành dân thường trong nháy mắt, thậm chí chết không có chỗ chôn.

Giữa Thái tử và Hoàng đế, mặc dù chỉ là cách một bước, nhưng một bước này thật rất kỳ diệu, một bước đường nho nhỏ, đảo mắt cũng có thể khiến người vui thân trong đó. Ở trước mặt sự tranh giành quyền thế tuyệt đối, phụ tử thân tình cái gì, hổ dữ không ăn thịt con cái gì, tất cả đều là lời nói dối.

Chỉ cần một ngày làm thái tử, thì một ngày cũng cần phải khiêm tốn, đây là Nguyên Tu Chi - Thái Sư và Thái Phó kiêm nhạc phụ của thái tử nói với Huyền Uyên trước khi đi lên bắc.

Sau khi hoàng đế dẫn nhóm binh lính lớn đến Yên Kinh, Huyền Uyên trừ ứng phó với một đám tiểu nhân một lòng muốn bám víu quan hệ, thật ra thì cũng rất bận.

Dời đô là một công trình khổng lồ, nghi thức của Hoàng đế đi một chút dừng một chút, thời gian đi đường dự tính là ba tháng, tại trong lúc này, phần lớn quốc sự đều làm theo quy tắc cũ ở cố đô Kim Lăng, trong thành Kim Lăng còn có một bộ phận lực lượng triều đình, chỉ là nhân số đều giảm một nửa, từ Thừa Tướng đến lục bộ trưởng cung đều còn có người ở lại giữ, chính vì để cho quốc gia có thể vận chuyển bình thường.

Mà lúc này nhiệm vụ của thái tử chính là giám quốc, thay thế Hoàng đế xử lý phần lớn quốc sự, chỉ có chuyện trọng đại đặc biệt mới có thể ra roi thúc ngựa đến báo cho hoàng đế Huyền Dục đang trên đường dời đô, chờ đợi hẳn tự mình xử trí.

Đối với thiếu niên mười lăm tuổi mà nói, trách nhiệm giám quốc không thể bảo là không nặng, dù Huyền Uyên tự phụ hơn, cũng là mỗi ngày đi sớm về muộn, bởi vì hắn đã phát hiện chân chính xử lý quốc sự, học thức của mình còn xa xa không đủ, rất nhiều thứ trước kia hắn chỉ xem sơ qua trên sách vở, kết quả của việc kiến thức nông cạn chính là có thể sẽ bị các đại thần lừa gạt, vì vậy hắn bắt đầu chân chính cố gắng học tập kể sách trị quốc, thậm chí học tập thiên văn địa lý, tập tục nhân văn, học tập các thứ hắn cảm thấy cần học.

Ban ngày phải xử lý quốc sự, buổi tối còn phải học tập các loại kiến thức đến đêm khuya, một tháng ngắn ngủn Huyền Uyên liền nhanh chóng gầy gò đi, vóc người nguyên bản là thon gầy càng giống như cây gậy trúc rồi, buổi tối Nguyên Gia Ninh vượt lên xương sườn đột nhiên hiện ra, liền không nhịn được âm thầm nôn nóng, hắn đang ở lúc trở mã, lúc này không yêu mến thân thể, tương lai nhất định sẽ có ảnh hưởng với sức khỏe.

Nhưng Huyền Uyên kiêu ngạo thế này, hẳn không cho phép nàng can thiệp quốc sự, nàng nên khuyên nhủ hắn như thế nào?

Khi Nguyên Gia Ninh âm thầm rầu rĩ làm sao điều lý thân thể cho Huyền Uyên thì chính nàng lại té xỉu trước.

Đội nàng tỉnh lại, đã phát hiện mình nằm ở trên giường, mà thái tử điện hạ đang tựa như vui vừa tựa như lo nhìn nàng.

Nguyên Gia Ninh nháy mắt mấy cái, muốn đứng dậy, Huyền Uyên đưa tay đè nàng xuống, nhẹ giọng nói: “Nằm thêm một lát. Sao nàng lại không chú ý như thế, cứ nhiên khiến mình mệt mỏi ngất đi?”

Hôm nay hắn bị sợ hồng!

Nàng không biết lúc hắn đang ở tiền viện nghe được tiểu thái giám vội vàng báo lại thái tử phi té xỉu thì hẳn thật không dám tin, cảm giác trước mặt bỗng tối sầm, nhịp tim chợt ngừng, suy yếu vô lực, hắn không bao giờ muốn trải qua lần nữa.

Nguyên Gia Ninh cầm tay của hắn, mỉm cười đối với hắn, chỉ là sắc mặt của nàng vẫn có chút tái nhợt. “Ta không sao, ta thật sự không có cảm thấy chỗ nào không thoải mái, thật kỳ quái, sao lại đột nhiên té xỉu?”

Huyền Uyên biết, khi hắn thức đêm khổ học, nàng đều sẽ ở hậu điện chờ hắn, chưa bao giờ một mình ngủ trước, mà gần đây ban ngày nàng đều tạm thay chức hoàng hậu, quản lý xử lý đủ loại công việc về nội ngoại mệnh phụ triều đình, thật ra thì cũng không có thanh nhàn hơn hắn.

Điều này làm cho hắn có chút đau lòng, bọn họ vẫn còn đang tân hôn, nhưng hắn lại có chút sợ nàng.

Hắn dùng hai tay bọc bàn tay nhỏ bé lạnh buốt của nàng lại, dịu dàng nói với nàng: “Ta thật sự không phải phụ thân tốt, nàng đó, cũng không phải là mẫu thân tốt, cả chuyện này cũng không biết. Không biết được tương lai đứa bé của chúng ta ra đời, có thể oán trách chúng ta hay không.”

Nguyên Gia Ninh trợn to hai mắt, không dám tin nhìn hắn, hỏi: “Chàng, chàng nói là?”

Gương mặt Huyền Uyên đột nhiên lộ ra một nụ cười, hắn nặng nề gật đầu, “Không sai, nàng sắp làm mẫu thân, ta cũng sắp làm phụ thân!”

Trời ạ!

Nguyên Gia Ninh dùng một cái tay khác vuốt ve bụng của mình, không khỏi chột dạ. Tháng này kinh nguyệt của nàng đã muộn gần mười ngày, sao nàng lại không nghĩ tới phương diện này đây? Có lẽ là nàng quá để ý Huyền Uyên rồi, ngược lại sợ hãi mình.

Trước khi mẫu thân Nguyên Gia Ninh đi theo Nguyên phủ đến Yên kinh, cũng từng đến gặp nàng một lần, còn dặn dò nàng phải để ý phương diện con cháu. Nếu như trong thời gian ngắn không cách nào mang thai cũng không cần nóng nảy, bởi vì tuổi nàng còn nhỏ quá, muộn hai năm mới có đứa bé ngược lại tốt hơn, nàng làm sao có thể nghĩ tới đứa bé này lại đến nhanh vậy?

Ở trong mắt của Vân Thanh La, Huyền Uyên và Nguyên Gia Ninh vẫn còn là đứa bé, chờ bọn họ mười tám mười chín tuổi hẳn có con mới là tốt nhất, chỉ là rất nhiều thiếu nữ đều thành thân ở tuổi này của Nguyên Gia Ninh, cũng bình an vô sự, cho nên nếu thật là có bầu, cũng là chuyện tốt, dù sao thái tử một ngày chưa có con, cũng thêm một ngày cho người ta có thể lên án và công kích nhược điểm.

Thân thể Nguyên Gia Ninh từ nhỏ đã được Vân Thanh La tỉ mỉ điều dưỡng, còn phải khỏe mạnh hơn quý tộc thiên kim bình thường, kết quả Vân Thanh La và Nguyên Tu Chi thương thảo ra, chính là thuận theo tự nhiên đi, cũng không cần đặc biệt ngừa thai, thân thể của nàng có thể có thai rồi.

Đối với nữ tử mà nói, bất kể là quý trọng như hoàng hậu, thái tử phi, hay là phụ nhân dân gian bình thường, thật ra thì đều là “Có con vạn sự sung túc”, có đứa bé, đặc biệt là có nhi tử, họ mới có thể chân chính đứng vững vàng gót chân ở nhà chồng, mới sẽ không bị lấy lý do “Không con” khiến trách là không hiếu không hiền, sẽ không bị nhà chồng coi đây là lý do, mà nhét một đồng nữ nhân cho nam nhân của mình để “Nói dối tông đường”.

Nói như thế, sứ mạng của nữ nhân tựa hồ chính là vì sanh con dưỡng cái, chỉ là công cụ sinh con. Chân tướng có chút tàn khốc, nhưng cuộc sống thực tế chính là như thế, bất kể phu thê ân ái cỡ nào, nếu như dưới gối không có con, luôn sẽ bị người chỉ chỉ chỗ, ngày không dễ chịu.

Chỉ là, Cảnh quốc cũng có một đôi phu thê ngoại lệ tồn tại, chính là phu thê hoàng thúc Du Vương Gia của Huyền Uyên. Phu thê bọn họ thành thân hơn mười năm, vương phi vẫn không thể thụ thai, Vương Gia cư nhiên cũng không cưới vợ bé hay thu tỳ, hai người vẫn không có đứa bé, ở trong mắt người ngoài thì rất là kỳ quái, có người thậm chí lên lút đồn đãi là bởi vì Vương Gia quá đẹp, căn bản lại không có tạo người, xinh đẹp và tạo người có quan hệ gì chứ?

Bất kể nói thế nào, tân hôn không lâu liền mang thai coi như là một chuyện rất vui, chỉ là đối với đôi tiểu phu thê như Huyền Uyên và Nguyên Gia Ninh mà nói, thì có chút ứng phó không kịp, cho nên biết được cái tin vui này thì tâm tình hai người ngược lại có chút phức tạp khó giải.

Bọn họ có thể cho đứa bé này hoàn cảnh sinh hoạt không lo lắng gì sao?

Thậm chí, Huyền Uyên còn rất sầu lo trong lòng, hẳn lo lắng đứa bé này có thể bình an thuận lợi ra đời sao?

Trong hậu cung, có rất nhiều đứa bé “Ngoài ý muốn” chết non.

Huyền Uyên dần sự sầu lo này xuống đáy lòng, lộ ra một nụ cười dịu dàng cứng chiều với Nguyên Gia Ninh, đưa tay vuốt ve sợi tóc rơi trên trán nàng, nhỏ giọng nói: “Ta hiểu biết rõ gần đây nàng lo lắng cái gì. Ta vừa tiếp xúc quốc gia đại sự, có chút luống cuống tay chân, mới làm ình mệt mỏi không chịu nổi, cũng liên lụy nàng, là ta không tốt. Bây giờ nàng có bầu, ta cũng nghĩ thông rồi, mọi việc dục tốc bất đạt, ngày sau ta sẽ khôi phục làm việc và nghỉ ngơi bình thường, bảo trọng thân thể của mình, mà nàng càng phải dưỡng tốt thân thể của nàng.”

Thì ra là hắn cũng biết sự quan tâm và lo âu của nàng.

Hốc mắt Nguyên Gia Ninh nóng lên, nàng mấp máy khóe miệng, giơ tay lên cầm tay đặt trên trán mình của Huyền Uyên, đặt vào trên gương mặt của mình, một giọt lệ nóng liền lăn xuống ở trong lòng bàn tay Huyền Uyên. Tay của hắn hơi run một cái, giống như bị bỏng.

Nguyên Gia Ninh không biết thái tử vài thái tử phi của những triều đại trước sinh hoạt như thế nào, nàng lại thật lòng cảm thấy Huyền Uyên làm thái tử rất không dễ dàng, mẹ đã qua đời, cha không thương, lại không thể quang minh chánh đại dựa vào nhà nhạc phụ, hẳn quả thật tựa như một chiếc thuyền cô độc trong biển rộng, không chỗ nương tựa, cũng khó trách hắn phải chịu khổ cực như thế.

Nàng kéo tay của hắn, từ từ thả vào trên bụng của mình, nhẹ giọng nói nhỏ: “Chờ con của chúng ta ra đời, nhà của chúng ta sẽ hạnh phúc hơn.”

Nàng biết mất mát sâu nhất ở đáy lòng Huyền Uyên là cái gì, khi còn nhỏ hắn luôn hâm mộ đích tử và đích nữ Vân Thanh La sinh, sợ rằng ít nhiều đã từng tự ti vì mình xuất thân là con thứ, mà sau khi vào hoàng cung, thân phận của hắn lại càng lúng túng, cả mẫu thân cũng phải kiêng dè, chết cũng không thể công khai tế bái.

Ở đáy lòng của hắn, vẫn khát vọng có một ngôi nhà bình thường ấm áp, tất cả đều là người một nhà có thân phận đường đường chánh chánh, có thể danh chánh ngôn thuận cùng xuất hiện ở bất kỳ trường hợp nào, mà không phải che che giấu giấu giống con riêng như hắn. Coi như hắn trở thành thái tử, trở thành thái tử một nước, lại lịch xuất thân chân chính cũng không thể thông báo với mọi người, thân phận bây giờ của hắn đối với công chúng mà nói căn bản là lời nói dối, điều này làm cho tim của hắn không cách nào thực tế, chỗ sâu đáy lòng luôn thủy chung thiếu hụt một phần cảm giác an toàn.

Nam nhân vĩ đại hơn cũng có nhược điểm, mà trong đầu của Huyền Uyên, có lẽ chính là thân phận lúng túng và gia đình không trọn vẹn.

Huyền Uyên tuyệt đối không hi vọng con của mình dẫm lên vết xe đổ chứ?

Vừa nghĩ như thế, Nguyên Gia Ninh cũng có chút không kịp chờ đợi hi vọng đứa bé này nhanh chóng ra đời, đến lúc đó, cả nhà ba người họ ở chung một chỗ, sẽ mang lại cho Huyền Uyên nhiều cảm giác hạnh phúc

hơn chứ?

Nguyên Gia Ninh lặng lẽ nói thầm với đứa bé trong bụng: bảo bảo, con nhất định phải mạnh mẽ khỏe khỏe, bình an thuận lợi đi đến nhân gian, phụ thân và mẫu thân đều ngóng trông con.

Huyền Uyên nói được là làm được, quả nhiên khôi phục lại làm việc và nghỉ ngơi bình thường, hơn nữa có chút rảnh rỗi còn trở về làm bạn với Nguyên Gia Ninh, thường xuyên vuốt bụng của nàng lấm bầm nức nở với tiểu bảo bảo, ngay cả Nguyên Gia Ninh cũng nghe không rõ hẳn rốt cuộc đang nói cái gì.

Vì vậy cuộc sống của Nguyên Gia Ninh tạm thời thanh nhàn.

Phụ nữ có thai kiêng kỵ rất nhiều, ba tháng đầu mang thai, mấy ngày liên tiếp đều phải giảm bớt hoạt động, nghỉ ngơi tĩnh dưỡng nhiều, cho nên Huyền Uyên tạm thời giải trừ chức trách thay mặt hoàng hậu của Nguyên Gia Ninh, ngược lại ủy thác đại cung nữ Thanh Uyển ở lại giữ hoàng cung quản lý, Thanh Uyển nguyên bản chính là người đắc lực bên cạnh hoàng hậu, hơn nữa vô cùng thức thời, quản lý chuyện trong cung cũng vô cùng thuần thực, cũng giảm bớt rất nhiều việc cho Nguyên Gia Ninh.

Trong thời gian này, Huyền Uyên trước tiên thông báo cho hoàng đế tin tức tốt thái tử phi mang thai, đồng thời cũng truyền tin tức cho phu thê Nguyên Tu Chi.

Vân Thanh La trước khi lên bắc đặc biệt để lại hai ma ma hiểu chuyện sinh dục ở lại giữ Nguyên phủ, hôm nay dĩ nhiên là thông qua lệnh của thái tử đón họ vào Đông cung, đặc biệt phục vụ Nguyên Gia Ninh, tất cả ăn mặc ngủ nghỉ đều do họ an bài, các ma ma và cung nữ trong hoàng cung cũng chỉ ở bên cạnh giúp một tay.

Thân thể Nguyên Gia Ninh khỏe mạnh, đủ loại phản ứng mang thai cũng không quá nghiêm trọng, cơ hồ chỉ nôn nghén ở ba tháng đầu. Sau đó khẩu vị của nàng cũng tốt hơn, đưa lê táo gà vịt đều thích, khẩu vị tốt khiến vóc dáng vốn thon gầy của Nguyên Gia Ninh trở nên mượt mà, hơn nữa bụng ngày càng to lên, nàng bắt đầu lo lắng mình sẽ bị Huyền Uyên ghét, Huyền Uyên lại cười trừ với sự lo lắng của nàng, cười nói: “Đứa gốc, ở trong mắt của ta, nàng vĩnh viễn đẹp nhất.”

Được rồi, lời này nghe tựa như hoa hoa công tử đang lừa gạt nữ tử đảng hoàng, chỉ là Nguyên Gia Ninh vẫn thích nghe, hơn nữa nàng tin tưởng Nguyên Lang cũng không phải hoa hoa công tử.

Ở nhà quyền quý phú hào, có một quy củ bất thành văn, chính là một khi thê tử mang thai không thể thị tẩm, thường thường phải an bài những nữ nhân khác cho nam nhân của mình, có thể là tiểu thiếp, hoặc là đại nha hoàn thông phòng, nói tóm lại không thể để nam nhân không được thỏa mãn dục vọng, sống uống đêm đẹp.

Mặc dù rất nhiều nữ nhân rất là bất mãn đối với chế độ này, nhưng hoặc ngại vì mặt mũi, hoặc ngại vì phụ đức gò bó, hoặc là trực tiếp bị cha mẹ chồng và trượng phu bức bách, không thể không im hơi lặng tiếng, an bài nữ nhân khác lên giường với trượng phu mình.

Dưới xã hội nam quyền, nữ tử quý tộc cũng phải uất ức.

Bình thường nam nhân có chút tiền có chút quyền đều thích trêu hoa ghẹo nguyệt như thế, thái tử thân phận tôn quý tự nhiên nên có nhiều nữ tử phục vụ hơn chứ?

Có một buổi tối, Nguyên Gia Ninh nhắc tới chuyện này với Huyền Uyên, rất là thần nhiên nói: “Theo đề nghị của thái y và các ma ma, trong lúc mang thai không nên sinh hoạt vợ chồng, vậy chàng thế nào? Có muốn an bài Mẫu Đan, Hải Đường, Thủy Tinh, Hồ Phách về thư phòng tiền viện của chàng không?”

Huyền Uyên vốn đang vuốt ve bụng của nàng, thềm thì gì đó với tiểu bảo bảo, nghe vậy ngẩng đầu lên, nghi ngờ không hiểu nhìn nàng chăm chăm.

Nguyên Gia Ninh chu mỏ, hỏi: “Nhìn cái gì?”

Huyền Uyên nói: “Xem nàng có phải bị bệnh hay không? Nàng lại có thể nói được như vậy, khi Ninh tỷ tỷ bá đạo lúc nhỏ đâu rồi?”

Khi còn bé, Nguyên Gia Ninh luôn cầm thước dạy dỗ bọn đệ đệ, muốn bọn họ về sau lớn lên phải lấy phụ thân làm gương, phải đối đãi thê tử của mình thật tốt, tuyệt đối không thể chán chừ, hoa tâm lạm tình.

Nguyên Gia Ninh giận, “Chẳng lẽ chàng không biết đã có bao nhiêu người đề cử khuê nữ, cháu gái, cháu ngoại gái nhà họ với ta sao? Nữ tử nào cũng đều mơ tưởng thay ta phục vụ chàng trong lúc ta mang thai, những người đó từng bước từng bước đều tỏ vẻ tốt bụng, nhưng muốn cái gì, có ai lại không biết? Cái gì mà phân ưu cho ta, gây phiền toái cho ta mới là thật!”

Huyền Uyên cười lên, “Tức giận à? Thật tức giận à? Như vậy mới thật sự là nàng, dùng khuôn mặt tươi cười giả trang hiền tuệ, ta nhìn mà cả người cũng có cái gì không đúng.”

Nguyên Gia Ninh đưa tay đánh hắt, nhớ tới: “Chàng còn cả người có cái gì không đúng ! Ta chính là nhức đầu, đau chân, đau lòng, toàn thân đều không tốt mới là thật, ô.”

Nói xong, nàng thật rơi lệ đầm đìa, trong nháy mắt khóc như hoa lê dầm mưa, Huyền Uyên chưa bao giờ thấy dáng vẻ mềm yếu khóc của nàng, không khỏi đau lòng, vội vàng từ phía sau lưng ôm lấy nàng, nhẹ giọng trấn an: “Thế nào? Thật đau lòng? Nàng thấy ta là loại người như vậy sao? Nếu quả thật thích trêu hoa ghẹo nguyệt, không cần nàng an bài, trong cung đã sớm an bài đầy ắp nữ tử rồi, nhưng ta muốn họ làm cái gì? Vì vui thích nhất thời mà rước lấy phiền lòng nhiều hơn? Hơn nữa, giống như lời nàng nói, họ nghĩ gì, muốn cái gì, có ai lại không biết? Nếu quả như thật thu nữ nhân như vậy, ta còn sợ mình gặp ác mộng đấy.”

Hơn nữa nếu như hắt không trở thành thái tử, mà hắt vẫn chỉ là một con thứ nhỏ của Nguyên phủ, những thiên kim quý nữ này, có ai nguyện để ý đến hắt?

Nguyên Gia Ninh dùng khăn tay lau nước mắt, dùng đôi mắt hơi đỏ cẩn thận theo dõi hắt, nhìn xem hắt có nói thật không.

Một lát sau, nàng mới cúi đầu, có chút chán nản nói: “Phụ nữ có thai tâm tình không yên, nếu như mà ta khóc rống, kính xin Điện hạ thông cảm cho.”

Huyền Uyên không vui, véo gương mặt của nàng, nói: “Tại sao nói như thế? Thật khách khí với ta như vậy làm cái gì?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nguyên Gia Ninh bị hắt véo thành bánh bao, ngọng nghịu nói: “Trước kia mẹ ta nói với ta, thời đời này rất bất công với nữ tử, đây là do hoàn cảnh tạo nên, không phải do nữ tử tranh cường háo thắng, là có thể chân chính tranh được công đạo. Khi đó ta còn không hiểu lắm lời này là có ý gì, hiện tại mới hiểu được.”

Huyền Uyên nghe lời này, cũng trầm mặc hồi lâu, oàn cảnh như thế, cũng không phải cá nhân hắt có khả năng thao túng.

Hắt hôn má tóc Nguyên Gia Ninh một cái, nhỏ giọng nói: “Rất nhiều người như thế, nhưng cũng không phải là người người như thế. Nam nhân tốt từ cổ đến nay cũng không ít, tỷ như phụ thân, tỷ như nhị thúc, tỷ như ta.”

“Da mặt dày.” Nguyên Gia Ninh “phì” cười lên, bộ dạng mỉm cười rơi lệ cực kỳ xinh đẹp động lòng người, khiến Huyền Uyên không nhịn được hôn rồi lại hôn.

Hai người thân mật trong chốc lát, Huyền Uyên mới nói: “Nàng đừng suy nghĩ nhiều quá, hiện tại quan trọng nhất, là dưỡng tốt thân thể. Gia Ninh, ta còn mong đợi ta và nàng cùng nhau đến già, tựa như phụ thân và mẫu thân, vẫn ân ái đi về phía trước, về sau chúng ta tự nhiên sẽ có nam nữ lượn quanh đầu gối, con cháu thành hàng, thật là mỹ mãn cỡ nào?”

Nguyên Gia Ninh vùi vào trong ngực của hắt, nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng.

Chuyện thị tẩm tạm thời coi như là thuận lợi giải quyết, nước mắt của nữ nhân có lúc dùng cũng rất tốt, không phải tất cả đều là tư vị khổ sở.

Dĩ nhiên, cũng không phải là mỗi nam nhân đều quan tâm nước mắt của nữ nhân, đối với mấy nam nhân thay lòng mà nói, dù nước mắt của bà vợ xấu khóc thành biển rộng, ngược lại cũng chỉ tăng thêm sự không kiên nhẫn và chán ghét của hắt.

Nếu như một nữ nhân lúc còn sống có thể gặp được một nam tử quý trọng nước mắt của nàng, thật sự là phải quý trọng gấp bội.

Đôi tay Nguyên Gia Ninh ôm hông của Huyền Uyên, chặt lại chặt, đây là nam tử đáng giá nàng dốc hết tất cả để yêu, dù phải dùng bao nhiêu thủ đoạn và tâm cơ, nàng đều sẽ không để ý.

Trước khi gả, nàng đã từng nghĩ tới mình có thể nhịn hấn giống như phụ hoàng hấn, sẽ có một hậu cung lớn, dung nạp vô số oanh oanh yến yến. Nhưng chân chính thành thân rồi, hai người chân chính tiếp xúc da thịt ân ái triền miên, nàng mới phát hiện ra mình giống mẫu thân, ở phương diện này là vô cùng nhỏ mọn.

Nam nhân của nàng, tuyệt không tặng cho người khác.

Tuyệt không!

7. Chương 7

Mặc dù Nguyên Gia Ninh tin tưởng Huyền Uyên, nhưng dù sao thân phận của thái tử không giống bình thường, nàng hiểu vì để hai người bọn họ gần nhau, Huyền Uyên nhất định phải chống lại và bỏ ra nhiều hơn ở sau lưng.

May mắn là, Hoàng đế dẫn người đến Yến kinh, trong thành Kim Lăng to lớn, phu thê thái tử và thái tử phi mới là phu thê tôn quý nhất, người khác nhiều lắm là nói vài lời ngoài miệng, đề nghị một chút, không cách nào cưỡng bách thái tử cưới vợ bé hoặc nạp trắc phi, Huyền Uyên cường ngạnh cự tuyệt tất cả nữ tử tự động hiến mị, để cuộc sống bình tĩnh an thai của Nguyên Gia Ninh được tiếp tục.

Hoàng hậu không phải mẹ đẻ Huyền Uyên, không muốn lắm mồm đối với chuyện này, hơn nữa nàng ta lại rời đi, càng thêm nhắm mắt làm ngơ.

Mà Hoàng đế thì, cũng ngoài ý muốn không có quản nhiều “Chuyện dư”. Chuyện trong nhà nhi tử, nếu như hấn muốn trông nom, lấy lý do gia tăng con cháu tự nhiên cũng quản được, ban thưởng mấy nữ nhân cho nhi tử cũng không phải vấn đề, dù sao cũng là thái tử, nếu như chỉ có thái tử phi, nói ra cũng không có thể diện. Nhưng vô luận những quý nữ muốn bay lên đầu cành làm phượng hoàng chờ đợi thế này, Hoàng đế thủy chung cũng không thu nạp bất kỳ một nữ nhân nào cho thái tử nữa.

Lần này, những người tâm bất lương dĩ nhiên càng không thích Nguyên Gia Ninh, thái tử sủng ái nàng cũng thôi, tại sao hoàng thượng cũng cất nhắc nàng như thế?

Lời đồn Hoàng đế ban đá Kê Huyết cho Nguyên Gia Ninh bị ai đó truyền ra, những lời lẽ sai trái về việc Nguyên Gia Ninh có yêu cơ tuyệt đại gì, lại có thể mê hoặc hai phụ tử hoàng thượng, thái tử, đã từng nào qua một lúc.

Dĩ nhiên, những lời này bị ngăn cản ở ngoài Thánh Triết điện Đông cung, về phần Hoàng đế vì thế cách chức mấy quan viên, trong Đông Cung có mấy cung nữ và thái giám chết, Nguyên Gia Ninh càng thêm không biết chút nào.

Nàng là một nữ nhân có thai hạnh phúc lại vui vẻ, toàn tâm toàn ý sinh dục đứa bé đầu tiên của mình và Huyền Uyên.

Hoàng đế rút cuộc dàn xếp xong ở Yến kinh, chánh sự quốc gia thuận lợi chuyển dời đến kinh yành mới, nhiệm vụ giám quốc của thái tử hoàn thành thuận lợi, lấy được sự tán thưởng hiếm có của Huyền Dục.

Đồng thời, thánh chỉ đầu tiên hoàng đế ban bố ở kinh thành mới, đó là tứ hôn cho Tam hoàng tử, Tam hoàng tử phi là chái gái ruột thịt của hoàng hậu Tiết trân - Tiết Băng Doanh.

Lúc nghe được tin tức này, Nguyên Gia Ninh sững sờ một lúc lâu, Băng Doanh một lòng muốn làm thái tử phi, làm hoàng hậu, không biết hôm nay nàng thành hoàng tử phi có hài lòng không?

Huyền Uyên lại nghĩ đến nhiều hơn, hành động lần này của hoàng thượng là có ý gì?

Ông ta giao gia tộc của hoàng hậu cho Tam hoàng tử Huyền Hạo sao? Gia tộc mẫu phi của Huyền Hạo có lai lịch lớn, hôm nay thế tộc lại hiển hách thế này, rõ ràng là cố ý gia tăng kẻ địch và tạo thêm kiềm chế cho thái tử?

Huyền Uyên vì chuyện này mà đặc biệt phái người đến Yên kinh hỏi thăm nhạc phụ đại nhân của mình, Nguyên Tu Chi chỉ đưa cho hắn tám chữ: bình tĩnh chờ nóng, lấy tĩnh chế động.

Đối với Huyền Uyên mà nói, hôm nay hắn đã là thái tử, chỉ cần mình không loạn trận cước, không tự chui đầu vào rọ, như vậy thì ai cũng không động được hắn. Chỉ cần hắn không ngốc đến muốn soán vị lên ngôi trước, ngoan ngoãn mà làm thái tử, như vậy Hoàng đế sẽ là bùa hộ thân lớn nhất của hắn.

Những thái tử bị phế trong lịch sử, đều là tự làm ra những chuyện ngu xuẩn trước, bị kẻ thù chính trị dẫn dụ từng bước một mất đi lòng vua, cuối cùng mới dẫn đến bị kích.

Huyền Uyên ngẫm nghĩ lời của nhạc phụ, càng nghĩ càng có đạo lý, ngay sau đó cũng liền bỏ chuyện Huyền Hạo và Tiết Băng Doanh kết thân ra sau ô.

Nguyên Gia Ninh bình tĩnh dưỡng thai, sau khi thành Kim Lăng yên lặng cực độ, lại từ từ khôi phục mấy phần sức sống, dù sao cũng từng là kinh đô một nước, lúc này dù hơi giảm đi cảnh tú phồn hoa, cũng náo nhiệt hơn những thành khác nhiều.

Nhưng Huyền Uyên nhất định không cách nào tĩnh tâm, bởi vì Hoàng đế lại cho hắn nhiệm vụ mới, muốn hắn nhanh chóng chuẩn bị lương thảo và quân phục ở Giang Nam, chuẩn bị dùng cho đánh giặc.

Lại nói, mặc dù cuộc sống riêng của Hoàng đế Huyền Dục có phần làm cho người ta không nói được lời nào, nhưng hắn đúng là một đời bá chủ có tài trí mưu lược kiệt xuất kiêm dã tâm bừng bừng, sau hai tháng hắn ổn định ở Nam Kinh, liền lập tức tuyên bố quyết định ngự giá thân chinh làm cho người ta chờ mong.

Trên nguyên tắc mà nói, mặc dù Cảnh quốc đã hoàn thành nhất thống thiên hạ, nhưng mà ở phương Bắc và phương Tây, vẫn có không ít bộ lạc dã man không cam lòng hàng phục, bọn họ thỉnh thoảng lại đến biên thành cướp bóc, thậm chí tàn sát hàng loạt dân trong thành, ngàn vạn dân chúng vô tội, vô luận nam nữ lão ấu đều bị hành hạ đến chết, thủ đoạn cực kỳ hung tàn.

Bởi vì dân chúng phương bắc chịu khổ nhiều, hơn nữa quốc gia phía bắc đều không bình an ổn định, đây mới là nguyên nhân căn bản nhất mà Huyền Dục quyết định dời đô.

Thiên Tử thủ biên giới, Quân Vương chết xã tắc. Huyền Dục thật có can đảm và dứt khoát kiên quyết.

Cũng bởi vì nguyên nhân này, Huyền Uyên mới có tình cảm phức tạp đối với người cha hời này của mình, từ trên việc lớn quốc gia mà nói, hắn cực kỳ kính nể Huyền Dục, nhưng từ chuyện nhỏ gia đình mà nói, hắn chỉ muốn liếc mắt xem thường y.

Hoàng đế muốn ngự giá thân chinh, giao trách nhiệm hậu cần nặng nề cho thái tử, Huyền Uyên lại bắt đầu làm việc lu bù lên, thiếu rất nhiều thời gian làm bạn Nguyên Gia Ninh.

Chỉ là Nguyên Gia Ninh cũng không vì vậy mà oán trách cái gì, nàng hiểu thể giới của nam nhân cuối cùng là ở bên ngoài, mà không phải bị vây trong một trạch viện giới hạn với nữ nhân.

Thời gian trôi qua trong không khí bận rộn, chiến sự ở tiền tuyến đã lọt vào vùng bùn sau khi thắng vài trận nhỏ, bộ lạc dã man đều am hiểu cưỡi ngựa, bọn họ không có chỗ ở cố định, tính di động mạnh, Huyền Dục lại muốn đánh một trận định căn khôn, lần này muốn hung hăng đánh, đánh cho bọn họ sợ tàn phế, thậm chí diệt tộc, khiến cho bọn họ mấy trăm năm sau cũng không dám nhập xâm Trung Nguyên nữa, nhưng cuộc chiến này làm sao dễ đánh vậy?

Trời đông giá rét đến, rất nhiều binh lính và ngựa đều bị tổn thương do giá rét, quân đội không thể không rút lui. Các đại thần đề nghị hồi triều, năm sau tái chiến, nhưng tính khí cố chấp của Huyền Dục phát tác, nói gì cũng không chịu lui binh, hắn thậm chí nghĩ tới dứt khoát chết trận ở chiến trường, dù thế nào đi nữa hắn cũng đã lập thái tử, có người thừa kế.

Làm người đứng đầu thiên hạ hôm nay, có lúc Huyền Dục tùy hứng đến đáng sợ.

Vì vậy, vô luận Kinh Thành Yên kinh mới, hay là cố đô Kim Lăng, xuân năm nay tất cả mọi người đều trôi qua vô cùng khiêm tốn. Hoàng đế còn ở tiền tuyến đánh giặc, ai dám cổ động vui đùa ăn mừng? Trừ phi là không muốn đầu.

Năm sau dương xuân mừng ba tháng ba, Nguyên Gia Ninh sinh ra đứa bé đầu tiên của nàng, một tiểu tử khỏe mạnh trắng mập, tiếng khóc sang sảng, trung khí mười phần.

Cùng một ngày, quân đội của Nguyên Tề Chi nhệ thức của Nguyên Gia Ninh bị Hoàng đế Huyền Dục đặc biệt cho đòi về đã bao vây tiêu diệt một bộ lạc lớn nhất ở trên thảo nguyên, bắt giữ thủ lĩnh của bọn họ, chôn giết mấy vạn kẻ địch. Trận này rốt cuộc thực hiện mục đích trận chiến này của Huyền Dục, đánh cho bộ tộc dã man tàn phế, không đến mấy trăm năm cung đình nghĩ khôi phục nguyên khí, là chân chính đại thắng.

Khi tin tức hoàng tôn sanh ra, và tin tức chiến trường đại thắng đồng thời đưa đến trong tay Huyền Dục thì hẳn không khỏi ngửa mặt lên trời cười to, mà khi hẳn biết hai chuyện này là xảy ra ở cùng một ngày thì không khỏi càng thêm vui sướng, đặc biệt có thêm sủng ái và thương yêu với hoàng trưởng tôn của mình, ban thưởng rất nhiều đồ trân quý, đưa từ Yên Kinh đến Kim Lăng, hơn nữa tự mình đặt nhũ danh may mắn cho hoàng trưởng tôn là Trường Sinh, đại danh Huyền Cảnh.

Tên của tiểu Trường Sinh là Cảnh, giống như quốc hiệu, nhất thời khiến một đám triều thần phản đối, tiểu tử này mặc dù là hoàng trưởng tôn, hơn nữa còn là đích tử, nhưng cũng không cần đặt tên giống quốc hiệu chứ?

Vì vậy tấu chương phản đối không ngừng đưa tới, lại như đá chìm xuống biển, tất cả đều bị Hoàng đế áp xuống.

Cuối cùng Huyền Dục tức giận, phát mệnh tay áo khi lâm triều, cả giận nói: “Cả quyền đặt tên cho tôn tử của mình mà trăm cũng không có sao? Chớ có nhiều lời!”

Hoàng đế vừa phát giận, các đại thần liền sợ rồi.

Không có biện pháp, vị hoàng đế này thật sự quá cường thế, không ai dám làm trái lại với hắn.

Nhưng âm thầm, mọi người vẫn là nhịn không được muốn cau mày, Hoàng đế quá mức sủng ái tiểu oa nhi vừa sinh ra này? Chẳng lẽ thái tử phi thật có cái gì cầu thả với Hoàng đế sao?

Vì vậy ở dưới tình huống Nguyên Gia Ninh mình cũng không biết, dù nàng nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch sự trong sạch của mình.

Lời đồn đãi vụng trộm này, cho đến khi Huyền Uyên lên ngôi đại sát một trận, rồi đến Huyền Cảnh lên ngôi lại giết một phen, mới chìm xuống ở ngoài mặt, nhưng ở dân gian lại càng có nhiều phiên bản truyền kỳ hơn, mấy trăm năm sau, thậm chí biến thành chuyện bị tiên sinh kể chuyện kể lại trước mặt mọi người.

Có ai thèm so đo chân tướng lịch sử? Mọi người chỉ yêu loại chuyện xưa kiểu diễm này thôi.

Tiểu Trường Sinh giáng sinh rồi, hoan hỷ nhất vẫn là cha ruột mẹ ruột của cậu.

Mặc dù hai vợ chồng thái tử không lớn tuổi lắm, nhưng làm cha mẹ cũng thật sự có khuông có dạng, tính tình hai người đều là trầm ổn, cũng sẽ không bởi vì trẻ nít khóc rống mà không bình tĩnh.

Nhất là Huyền Uyên, hôm nay chuyện quan trọng nhất của hắn mỗi ngày chính là ẵm con trai của mình, câu thứ nhất khi vừa dậy chính là hỏi: “Trường Sinh tỉnh chưa?”

Vì vậy các cung nữ vội vàng đến Thiên Điện tìm kiếm tiểu điện hạ, tiểu bảo bảo đang ăn no trong lòng bà vú, bị cung nữ ôm cho phụ thân mình, liền lộ ra nụ cười, hi hi ha ha phát phát tay nhỏ bé. Mỗi lần Huyền Uyên ẵm cậu, nhìn cậu, chỉ có cảm giác tim của mình mềm như nước, cái loại cảm thụ huyết mạch tương liên đó, khiến hắn vô cùng thực tế và thỏa mãn.

Mỗi lần đều là Nguyên Gia Ninh thúc giục hắn: “Được rồi, nên ăn điểm tâm rồi, ăn xong ẵm còn tiến hành chánh sự. Nếu như chàng làm trẻ nãi chánh sự vì Trường Sinh, thì sẽ hại nó đấy.”

Vì vậy Huyền Uyên lại cúi đầu hôn tiểu Trường Sinh, mới lưu luyến ăn cơm, rồi đến Tiền viện làm việc. Mà đợi đến gần tối, hắt lại vội vã chạy về, ôm lấy đứa con nhà mình hôn rồi lại hôn, khiến Nguyên Gia Ninh nhìn cũng không nhịn được có chút ghen đấy.

Nói tóm lại, tiểu tử tập 3000 sủng ái vào một thân, mang đến rất nhiều rất nhiều sung sướng cho phu thê thái tử và thái tử phi.

Cách xa Yên kinh, bọn họ an phận ở một góc trong thành Kim Lăng, cũng liền cách xa tuyến đầu tiên đấu tranh chính trị, bọn họ sống an nhàn ở thành Kim Lăng, cả nhà ba người bọn họ bình tĩnh sống qua ngày, tận mắt chứng tiểu bảo bảo biết xoay người, biết ngồi, biết bò, biết xộc xệch đứng lên, biết đi, biết chạy trốn, biết kêu phụ thân và mẹ, mỗi một ngày đều có niềm vui, mỗi một ngày đều tốt đẹp giống như trong mộng.

Nguyên Gia Ninh cho là ngày tháng bình yên như vậy sẽ kéo dài thật lâu nữa, nhưng ở một ngày lúc Trường Sinh sắp hai tuổi, bé chợt phát sốt cao, hơn nữa không bao lâu liền bắt đầu tiêu chảy ói mửa, trên người cũng bắt đầu nổi sởi.

Sắc mặt thái y chẩn bệnh càng ngày càng nghiêm trọng, hắt thật không dám kết luận, nên gọi mấy thái y khác còn ở lại Kim Lăng đến, lúc này bệnh tình của tiểu Trường Sinh đã rất nghiêm trọng, tiểu bảo bảo khó chịu đến tiếng khóc cũng yếu đi rất nhiều.

Kết luận thái y hội chẩn là: bệnh đậu mùa.

Nguyên Gia Ninh chỉ cảm thấy một hồi trời đất quay cuồng, trước mắt trợn trợn tóc đen, đau lòng đến độ muốn co quắp.

Bệnh đậu mùa? !

Làm sao lại bị bệnh đậu mùa?

Đối với người ngay lúc đó mà nói, bệnh đậu mùa là loại bệnh rất đáng sợ, tỉ lệ tử vong vô cùng cao.

Huyền Uyên sắc mặt tái xanh trực tiếp hạ lệnh: “Dùng hết tất cả biện pháp cứu trị, bất kể như thế nào, chữa khỏi cho ta!”

Bọn thái y không thể làm gì khác hơn là đồng ý, loại bệnh này, tỉ lệ chữa khỏi vô cùng thấp, chỉ cần bị bệnh, làm sao còn quản người là hoàng tử hoàng tôn, hoặc là con em bần hàn?

Huyền Uyên quay đầu lại phân phó: “Ấm Trường Sinh đến thiên viện đi, tìm cung nữ, thái giám đã bị bệnh đậu mùa trong cung đến phục vụ, cho bọn thái y vào ở, sau đó phong tỏa đình viện.”

Đây là các biện pháp cần phải làm để tránh khỏi bệnh đậu mùa lây lan, bọn thái y gật đầu đồng ý.

Nguyên Gia Ninh ôm lấy tiểu Trường Sinh, lại bị Huyền Uyên ra hiệu bà vú đón lấy, Nguyên Gia Ninh nói: “Ta muốn tự mình chăm sóc Trường Sinh.”

Mặc dù nói không biết tại sao Trường Sinh lại bị bệnh đậu mùa, nhưng bản năng mẫu tính không để nàng yên tâm giao bảo bảo cho những người khác chăm sóc.

Huyền Uyên lạnh lùng nói: “Không được, nàng chưa từng bị bệnh đậu mùa.”

Nguyên Gia Ninh lệ nóng doanh tràng, nàng cắn môi nói: “Ta sẽ chú ý, ta nhất định muốn tự chăm sóc con, ta không yên lòng, ta không thể để ột mình con ở đó chịu khổ.”

Đứa bé nhỏ thế, lại bị căn bệnh cực kỳ khổ sở này, còn rời đi lồng ngực của mẹ, nó làm sao chịu được?

Huyền Uyên vẫn bác bỏ: “Không được.”

“Ta muốn đi!” Nguyên Gia Ninh rút cuộc mất đi kiên nhẫn, cao giọng tuyên bố đồng thời đẩy tay ngăn trở của Huyền Uyên ra, theo sát bọn thái y đi ra ngoài.

Huyền Uyên dùng sức giữ nàng lại.

Nguyên Gia Ninh tức giận cố gắng hất tay của hắt ra, hô to: “Buông ta ra! Ta muốn tự mình chăm sóc con, đó là con của ta, ta không chăm sóc con, ai tới chăm sóc?”

“Không được.” sắc mặt của Huyền Uyên mặc dù xanh mét, ánh mắt lại cực kỳ kiên định. “Đã bị bệnh một người, nàng không thể lại xảy ra ngoài ý muốn.”

“Đều là ta không tốt, sao lại lơ là sơ suất như vậy, để cho con bị loại bệnh này, ô. . . Ta muốn đi thăm con, những người khác ta không yên lòng, Trường Sinh của ta. . . . Ô. . . .”

Huyền Uyên đưa tay ôm nàng vào trong ngực, dùng sức ôm ôm, an ủi: “Nàng hãy yên tâm đi, ta đi. Khi ta còn bé đã bị bệnh đậu mùa, sẽ không bị lây bệnh nữa, ta tự mình chăm sóc nhi tử.”

Đứa bé trong Nguyên phủ, Nguyên Lang và con của nhị thúc từng bị bệnh, hơn nữa may mắn còn sống, nhờ có Nguyên phủ trị liệu và cẩn thận chăm sóc kịp thời. Cũng bởi vì duyên cớ này, sau khi biết nhi tử mắc bệnh đậu mùa, Huyền Uyên và Nguyên Gia Ninh mặc dù nóng nảy đau lòng, vẫn không có tuyệt vọng.

Nguyên Gia Ninh ngừng rơi lệ, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hần, hỏi: “Như vậy sao được? Chàng còn có chánh sự phải làm.” Bệnh đậu mùa là bệnh rất nghiêm trọng, tỉ lệ tử vong cao, coi như may mắn có thể chữa trị, cũng cần thời gian rất dài, từ khi phát bệnh đến khỏi hẳn, ước chừng phải nửa tháng đến 1 tháng.

Nếu như Huyền Uyên tự mình chăm sóc đứa bé, tương đương với hần cũng phải bị giam trong thiên viện thời gian dài như vậy, đây đối với thái tử một nước mà nói, căn bản là không thể?

“Chánh sự gì? Cứu nhi tử mới là chánh sự.” Huyền Uyên trầm giọng nói. “Vậy ta cùng đi với chàng, giúp một tay.” Nguyên Gia Ninh cầu xin nhìn hần.

“Không được. Nàng bình tĩnh một chút, tự mình chăm sóc con rất quan trọng, nhưng mà ở bên ngoài an bài áo cơm đồ dùng cũng quan trọng. Ta đi vào, nàng sẽ phải ở bên ngoài tiếp ứng quần áo, cái ăn, đồ dùng và được liệu đều phải bảo đảm đưa vào an toàn mới được.”

Hần mím môi, đáy mắt thoáng qua sát ý, còn nói: “Còn nữa, hoàn toàn thanh tra Đông cung một lần, xem rốt cuộc là ai làm chuyện này.”

Hần và Nguyên Gia Ninh, đều không tin Trường Sinh tự dưng mắc bệnh này.

Nguyên Gia Ninh trầm mặc một hồi, rốt cuộc gật đầu một cái.

Huyền Uyên gọi hai ám vệ hoàng thượng cho hần tới, Yến Tam và Vệ Tứ, nói với Nguyên Gia Ninh: “Yến Tam theo ta vào Thiên viện, để Vệ Tứ theo nàng, về sau thông tin liên lạc giữa nàng và phụ hoàng đều giao Vệ Tứ đi làm, hần có đường ống bí mật, nhanh chóng lại an toàn. Có chuyện gì khó làm khác, đều có thể hỏi thăm hần.”

Nguyên Gia Ninh gật đầu.

Nguyên Gia Ninh lập tức đưa tin cho hoàng thượng, nói tiểu Trường Sinh bệnh đậu mùa, đồng thời yêu cầu các loại dược liệu với hoàng thượng.

Sau đó nàng lại ra lệnh mọi người trong Đông Cung tắm rửa sạch sẽ, dùng nước nóng nấu hết quần áo, tất cả dụng cụ cũng đều được đun sôi trừ độc, sàn nhà thì dùng vải vôi lau, đồng thời nghiêm lệnh thời gian này Đông cung chỉ cho ra không cho vào, tạm thời cách ly với bên ngoài.

Mỗi ngày mỗi đêm, Nguyên Gia Ninh đứng ở cửa Thiên viện, nghe tiếng khóc yếu ớt của Trường Sinh bên trong, nghe tiếng an ủi trầm thấp dịu dàng của Huyền Uyên, lại chỉ có thể yên lặng đứng ở cửa rơi lệ một mình.

Mỗi ngày Huyền Uyên đều phái người báo bệnh trạng của Trường Sinh cho nàng biết qua một cánh cửa ngăn cách.

Đã bớt sốt, mẩn đỏ hết nhiều rồi, nhưng nốt đỏ bắt đầu sinh mủ rồi.

Vẫn nhịn đến ngày thứ mười, nhiệt độ của Trường Sinh mới bắt đầu từ từ giảm xuống, chỗ sinh mủ cũng dần dần co lại.

Cho tới giờ khắc này, trái tim treo lên cả ngày lẫn đêm của Nguyên Gia Ninh mới thoáng thả lại chỗ cũ, đồng thời dược liệu hoàng thượng phái người đưa tới cũng đến, còn phái tới một vị thái y đặc biệt am hiểu trị liệu bệnh đậu mùa.

Tất cả đều chuyển biến tốt, nên Nguyên Gia Ninh đến Phật đường nhỏ trong Thánh Triết điện dâng hương, thành tâm lễ bái, cảm tạ thần Phật phù hộ.

Phật đường nhỏ này mở ra sau khi Nguyên Gia Ninh trở thành thái tử phi, vốn là một gian phòng tối trong Thánh Triết điện, dùng cất giữ đồ dùng trân quý, Nguyên Gia Ninh mở ra gian Phật Đường này, vốn là vì tế mẹ đẻ Diệp di nương của Huyền Uyên, sau đó mỗi lần nàng phiền lòng, đều tới đây yên lặng tụng một lúc.

Diệp di nương là mẹ đẻ Huyền Uyên, hơn nữa cực kỳ yêu thương hắn, Huyền Uyên là một người hiếu thuận, cho nên hắn tự nhiên vô cùng thích cách làm của Nguyên Gia Ninh. Bất kể đáy lòng Nguyên Gia Ninh rốt cuộc nghĩ như thế nào, nàng chịu vì hắn làm những chuyện này, cũng đã vô cùng đáng quý.

Huyền Uyên lựa chọn Nguyên Gia Ninh làm vợ, một phần cũng bởi vì hắn biết mình không cần phải phí tâm suy đoán tâm tư của Nguyên Gia Ninh, hành động việc làm từ nhỏ đến lớn của nàng, đã đầy đủ để cho hắn tin cậy và yêu thích.

Huyền Uyên thật ra là một người có lòng phòng bị rất mạnh, rất khó tin tưởng người khác. Nhưng thứ người như thế một khi tin tưởng ai, thường thường sẽ đặt tình cảm trên người đối phương sâu hơn người thường, xem đối phương nặng hơn mọi thứ.

Thẳng đến lúc này, Nguyên Gia Ninh mới có ý định chân chính điều tra kỹ Đông cung, mà Vệ Tứ vẫn phụng mệnh âm thầm điều tra chuyện này cũng giao tất cả tin tức trong tay hắn cho Nguyên Gia Ninh.

Nguyên Gia Ninh trầm mặt xem tất cả nội dung từ đầu đến cuối nhiều lần, cho đến khi nàng có thể đọc lâu rồi, mới thả cuộn giấy này vào trong chậu than đốt rụi.

Sau đó, nàng phái người gọi bốn đại cung nữ Mẫu Đan, Hải Đường, Thủy Tinh, Hồ Phách tới.

Bốn người quỳ gối dưới chân của thái tử phi, Mẫu Đan, Hải Đường mặt mũi bình tĩnh, Thủy Tinh có chút sợ hãi, Hồ Phách lại cười.

Nguyên Gia Ninh đi tới trước mặt Hồ Phách, tỉ mỉ quan sát nàng một phen, cho đến khi nụ cười trên mặt nàng không duy trì nổi nữa, biến mất từng chút, Nguyên Gia Ninh mới lạnh lùng nói: “Hôm đó, người gặp Cảnh nhi trong vườn hoa, còn nói muốn tặng cho nó một cái yếm, Cảnh nhi cầm cái yếm thêu con cạp đó nhìn một lúc lâu, phải hay không?”

“Vâng” Hồ Phách không chút do dự thừa nhận.

“Cái yếm đó là nô tỳ tự mình làm, vốn là muốn làm quà sinh nhật hai tuổi cho tiểu điện hạ, ngày đó đúng dịp gặp phải tiểu điện hạ ở vườn hoa, tiểu điện hạ nhìn con cạp mới mẻ chơi vui, đã nói muốn xem một chút, cho nên nô tỳ đưa ngài.” Chương 7.3

Mặc dù ngày kế tân hôn Nguyên Gia Ninh liền đuổi bốn đại cung nữ đến thiên viện, đối xử lạnh nhạt, nhưng cũng không phải chân chính nhốt, bốn người vẫn có thể ra ngoài đi lại, chỉ bị tước đoạt quyền lực quản lý, không còn uy phong như trước kia thôi.

“Vậy người biết miếng vải kia có vấn đề không?” Nguyên Gia Ninh càng lạnh giọng chất vấn.

Hồ Phách lắc đầu, nói: “Miếng vải này vốn là hoàng hậu nương nương thưởng cho nô tỳ, luôn không nỡ dùng, lúc này đặc biệt dùng để làm cái yếm cho tiểu điện hạ, trước đã giặt hồ qua nhiều lần, chờ mềm mại sạch sẽ mới dùng, làm sao lại xảy ra vấn đề?”

“Người tự tay giặt hồ hay sao?”

“Là tiểu cung nữ Linh nhi bên cạnh nô tỳ.”

“Linh nhi đó đâu?”

“Đột nhiên mắc bệnh chết rồi.”

“Bệnh gì?”

“Nô tỳ cũng không biết.”

“Là bị người giết người diệt khẩu chứ?”

“Nô tài không dám!” Hồ Phách vẫn không có chút hốt hoảng, nói: “Nô tỳ từng có lòng dựa dẫm vào người có quyền thế, làm sao dám đả thương hoàng tử hoàng tôn?”

Nhưng Hồ Phách cũng biết, khi tiểu cung nữ bên cạnh nàng bị chết khó hiểu thì nàng đã không còn lý do để không rõ, nàng nhất định bị người gài tang vật, phải làm người chết thế.

Hôm nay Hồ Phách mỉm cười mà đến, là bởi vì nàng đã một lòng muốn chết, trước khi đến đã tự nuốt vào độc dược. Giờ phút này bụng nàng đau như xoắn, vẫn còn gượng chống, nàng không muốn gây ra phiền toái cho hoàng hậu nương nương, hoàng hậu từng có đại ân đại đức với người nhà của nàng.

Hồ Phách đã từng nhận được lời nhắn của Tam hoàng tử phi Tiết Băng Doanh, muốn nàng hồi báo rõ ràng sinh hoạt hàng ngày của thái tử và thái tử phi, nhưng sau đó Hồ Phách lại nhận được cảnh cáo của hoàng hậu, muốn nàng ngoan ngoãn ở Đông cung là tốt rồi, thái tử cưng chiều cũng tốt, không cưng chiều cũng tốt, nhưng không được làm chuyện ngu xuẩn, cho nên cuối cùng Hồ Phách cũng không có làm mật thám cho Tiết Băng Doanh.

Nàng lại không ngờ, dù mình đã thật biết điều rồi, vẫn là chạy không khỏi vận mạng định đoạt.

Khi Hồ Phách rốt cuộc chết đi thì Nguyên Gia Ninh nhìn chằm chằm mặt mũi bởi vì đau đớn co quắp mà vận vẹo kinh khủng của nàng, cư nhiên không có nửa phần sợ, chỉ cần nghĩ đến đã từng có nhiều người tâm như rắn rết muốn hại chết nhi tử của nàng, nàng liền hận không thể khiến những người đó chết đi hết.

Là nữ nhân thì yếu, là mẫu thân thì mạnh, mỗi mẫu thân bảo vệ con đều rất đáng sợ.

Dù Nguyên Gia Ninh nắm tin tức phán đoán trong tay, nàng cũng biết Hồ Phách bị người ta lấy làm con cờ, nhưng việc này cũng không thể tiêu trừ oán niệm của nàng đối với Hồ Phách, nếu như không phải nàng ta nhiều chuyện, mượn dịp đến gần Trường Sinh, Trường Sinh làm sao lại gặp chuyện không may?

Lần này Trường Sinh mạng lớn, may mắn xông qua ải chết, nhưng nếu như gặp chuyện không may thì sao? Nguyên Gia Ninh quả thật nghĩ cũng không dám nghĩ!

Mặc dù bên cạnh Trường Sinh luôn có ma ma, cung nữ và thái giám đi theo, nhưng cũng không thể cự tuyệt những người khác tiếp xúc với nó, huống chi tử đại cung nữ trong thiên viện vẫn được đối đãi như nữ nhân của thái tử, mọi người đều không dám khinh thường họ.

Mẫu Đan đột nhiên quỳ gối lên trước hai bước, nhỏ giọng nói: “Thái tử phi, nô tỳ biết một số tin tức, Linh nhi đó có một bà con xa, người nọ là một gia nô ở điền trang nhà mẹ của Điền Chiêu Nghi.”

Điền Chiêu Nghi?

Trừ hoàng hậu, Tam hoàng tử phi, cư nhiên bây giờ luôn cả Điền Chiêu Nghi có vẻ diễm đạm đáng yêu cũng nhô ra sao?

Hoặc là, Điền Chiêu Nghi mới thật sự là chủ sự sau màn? Lợi dụng mâu thuẫn ở giữa Tiết Băng Doanh và nàng, xúi giục thái tử và Tam hoàng tử đấu đá, để cho hai bên tổn hại, cuối cùng ngược lại có lợi cho nhi tử Huyền Liên của Điền Chiêu Nghi?

Nếu sự thật là như vậy, Điền Chiêu Nghi thật đúng là nữ nhân thâm tàng bất lộ đáng sợ, nàng cho tới nay luôn tỏ vẻ khiếp đảm, ôn hòa, vô tội, thật không biết lừa gạt bao nhiêu người.

Lòng của Nguyên Gia Ninh cứng lại, trong nháy mắt ý định xoay chuyển liên tục, đồng thời hơi kinh ngạc quan sát Mẫu Đan, Mẫu Đan hơi cúi thấp đầu, chỉ nhìn thấy lông mi dày rung động như cánh ve của nàng.

Quan hệ kín đáo này của Linh Nhi cả Vệ Tứ cũng không điều tra được, Mẫu Đan cư nhiên rõ ràng như thế, xem ra đúng như hoàng thượng nói, Mẫu Đan này quả nhiên không đơn giản.

Lần này đến chung với thái y và dược liệu, còn có hai ám vệ Chử Thất và Tạ Cửu mà hoàng thượng phái tới, Chử Thất cho hoàng trưởng tôn Huyền Cảnh, còn Tạ Cửu là phụ trách bảo vệ thái tử phi Nguyên Gia Ninh.

Tạ cử chuyển lời nhắn của Huyền Dục cho Nguyên Gia Ninh, nói coi như thái tử không thu Mầu Đan, Hải Đường vào làm thiếp, thái tử phi cũng có thể trọng dụng họ, để đó không dùng không cần thật sự là lãng phí nhân tài.

Cho đến lúc này, Nguyên Gia Ninh mới biết thủ hạ của Huyền Dục không chỉ có mấy nam nhân làm ám vệ, còn có những nữ nhân như Mầu Đan, Hải Đường.

Mầu Đan, Hải Đường bị sai khiến đến bên cạnh thái tử, thân phận tương đối phức tạp, vừa phụ trách bảo vệ thái tử an toàn, đồng thời còn kiêm nhiệm giám thị hành động hằng ngày của thái tử rồi thông báo cho Hoàng đế.

Nếu như thái tử vẫn thật biết điều, không có tạo thành uy hiếp đối với Hoàng đế, như vậy nhiệm vụ bảo vệ thái tử của họ liền có vẻ quan trọng hơn, mà cũng là nguyên nhân Huyền Dục bắt Nguyên Gia Ninh trọng dụng các nàng.

Ngày tiểu Trường Sinh bị bệnh, chính là Mầu Đan chạy tới vườn hoa trước tiên, đoạt lấy cái yếm có vấn đề, lúi đi Hồ Phách, đồng thời lệnh bà vú mang Trường Sinh đi tìm thái tử phi, lập tức xin thái y kiểm tra, lúc này mới không làm trễ nãi bệnh tình của Trường Sinh.

Nguyên Gia Ninh nhìn gương mặt quốc sắc thiên hương giống như hoa mẫu đơn của Mầu Đan, thở dài thật nhẹ, nói: “Về sau người liền làm đại cung nữ bên cạnh Trường Sinh đi, Hải Đường thì đến bên cạnh ta phục vụ.”

Mầu Đan và Hải Đường liếc mắt nhìn nhau, cũng có chút vui sướng, họ rốt cuộc không còn bị lạnh nhạt, không làm nữ nhân của thái tử cũng tốt, về sau làm cô cô quản sự trong hoàng cung, cũng rất vinh quang đấy.

Tất cả nữ tử có vẻ đẹp trong hoàng cung, đều không khỏi có giấc mộng đẹp biến thành phượng hoàng, Mầu Đan và Hải Đường cũng không ngoại lệ. Họ từ bé đã bị chọn vào cung, bởi vì trời sinh thông minh nên bị Huyền Dục chọn trúng, học bổ túc làm ám tử, sau đó lại bị đưa cho thái tử làm cung nữ thị tẩm, họ tự nhiên đã từng muốn lấy được sủng ái của thái tử, lấy được thân phận địa vị cao quý chân chính, thoát khỏi kiếp nô tỳ. Chỉ tiếc thái tử không thích nữ sắc, luôn luôn lạnh nhạt đối với mỹ nữ trong cung, họ chỉ có thể vội vàng.

Sau đó thái tử và thái tử phi thành thân Mầu Đan và Hải Đường nhận được mật lệnh của hoàng thượng Huyền Dục, xem chừng thái tử phi, không cho nàng áp đảo trên đầu thái tử, Huyền Dục dù sao cũng lo lắng thái tử xuất thân từ Nguyên phủ sẽ chịu sự điều khiển của Nguyên phủ, cho nên mới hạ chỉ thị này.

Mà Mầu Đan và Hải Đường có Hoàng đế làm chỗ dựa sau lưng, dĩ nhiên là muốn hạ uy phong của thái tử phi, vừa đúng Thủy Tinh và Hồ Phách mà hoàng hậu phái tới cũng đều có mục đích, bốn đại cung nữ ăn nhập với nhau, cho nên mới diễn ra trò cười đường đường thái tử phi lại không ai phục vụ vào ngày kế tân hôn.

Nhưng bốn người họ đều không ngờ thái tử phi lợi hại như vậy, vài ba lời, dễ dàng liền đánh họ tới lãnh cung. Người ta đường đường thái tử phi căn bản không sợ Hoàng đế và hoàng hậu sau lưng họ, bắt được một lỗi nhỏ của họ, cũng đủ để chen ép họ cả đời trở thân không được.

Khi đó Mầu Đan và Hải Đường mới chính thức ý thức được giữa người với người thật sự tồn tại chênh lệch, có đôi khi vọng tưởng không thiết thực, chỉ mang đến ỉn tai họa lớn lao, từ đó về sau hai người bọn họ liền thay đổi thành thực tế, biết điều rất nhiều.

Lần này thái tử phi chịu trọng dụng họ, có lẽ là Hoàng đế đã chuyển giao tất cả tài sản bối cảnh và bí mật của họ cho thái tử phi rồi? Sau này sống chết vinh nhục của họ đều bị Nguyên Gia Ninh nắm trong tay.

Thật ra thì Hoàng đế đối với thái tử phi tốt chứ? Năm đó muốn họ xem chừng thái tử phi, có phải thật ra thì còn có một mục đích khác không? Hai người cũng không nhận được len lén nghĩ vậy ở đánh lòng, lại đánh chết cũng không dám nói suy nghĩ này ra khỏi miệng, chỉ đặc biệt chú ý về sau phải lấy lòng thái tử phi.

Nguyên Gia Ninh lại nhìn lướt qua Thủy Tinh run run rẩy rẩy, nói: “Người đến thư phòng ở Hưng Long điện, phục vụ văn chương của thái tử đi.”

Thủy Tinh không chỉ không vui mừng, ngược lại càng sợ, nói: “Thái tử phi, nô tỳ chân tay vụng về, lại không biết chữ, sợ rằng phục vụ văn chương không được, không bằng để nô tỳ làm cung nữ bình thường tưới nước quét sân đi.”

Thủy Tinh làm sao không hiểu trong thư phòng thái tử có bao nhiêu tin tức bí mật, nếu như nàng thực đi vào hầu hạ, còn có đường sống sao?

Hôm nay Hồ Phách chết, người có bối cảnh từ chỗ hoàng hậu như nàng và Hồ Phách rõ ràng đã bị Đông cung hoàn toàn bài xích và chán ghét, nhưng bởi vì nàng thật không có tham dự hãm hại tiểu điện hạ, cho nên mới không bị lập tức xử tử?

Nguyên Gia Ninh nhìn nàng mấy lần, cuối cùng nói: “Người là người mẫu hậu cho thái tử, sao có thể để người làm việc ti tiện? Đúng lúc trong hoàng cung thiếu hụt nhân thủ, người đi làm cô cô quản sự đi.”

Hoàng cung ở thành Kim Lăng vẫn còn, chủ nhân đi, hôm nay cũng có chút tiêu điều, nhưng vẫn cần duy trì và quản lý hằng ngày, cho nên mới cần người.

Thủy Tinh vui mừng quá đổi, vội vàng dập đầu tạ ơn, nói: “Dạ, nô tỳ nhất định tận chức tận trách.”

Thủy Tinh nặng nề thở ra một hơi ở đáy lòng, cuối cùng may mắn thoát chết được rồi, thái tử phi bình thường nhìn thân thiết hòa ái, thì ra lại có thể thay đổi thành người có khí thế bức người.

Các chủ tử trong hoàng cung này, thật là mỗi người đều không dễ chọc.

8. Chương 8

Thiên viện Đông cung bị phong tỏa hai mươi ngày, sau khi bọn thái y liên tục bảo đảm tiểu điện hạ đã an toàn không ngại, thái tử Huyền Uyên mới sai người mở cửa tròn Thiên viện ra.

Nguyên Gia Ninh luôn chờ đợi ở cửa ra vào, thấy Huyền Uyên ôm nhi tử đi ra, hai cha con đều gầy đi rất nhiều, hốc mắt Huyền Uyên càng thêm hãm sâu, nước mắt của nàng nhất thời liền im lặng lẫn xuống.

Nàng đã nghe tiểu thái giám bẩm cáo, thái tử ngày đêm cực nhọc chăm sóc tiểu điện hạ, vì phòng ngừa tiểu điện hạ cào da, càng thêm thời thời khắc khắc tự mình cầm tay tiểu điện hạ, ca hát cho ngài, dùng hết các loại phương thức dỗ đi lực chú ý của tiểu điện hạ.

Nguyên Gia Ninh đi lên trước, nhẹ nhàng cầm tay Huyền Uyên.

Huyền Uyên cười một tiếng với nàng, trong tươi cười tràn đầy vui mừng và vui vẻ, nói: “Gia Ninh, con của chúng ta khỏe rồi, hoàn toàn khỏe rồi.”

Trường Sinh đã chịu đựng qua giai đoạn ngứa ngáy khó nhịn khi nổi sởi, hôm nay chỉ cần điều dưỡng thật tốt liền có thể khôi phục, cả người thư thái rất nhiều, lúc này thấy mẫu thân đến gần, không khỏi vui vẻ đưa hai cánh tay ra kêu lên: “Mẹ! Mẹ!”

Nguyên Gia Ninh đưa tay đón bé tới đây, ôm thật chặt vào trong ngực, đồng âm mềm mại non nớt của Trường Sinh vẫn còn vang ở bên tai, nàng đã khóc đến không cách nào ngừng lại.

Nàng thiếu chút nữa liền mất đi hần.

Dù ai cũng không cách nào hiểu rõ nàng trong mấy ngày nay sở thụ nội tâm đau khổ cùng hối hận, Trường Sinh gặp chuyện không may thời điểm, nàng đang xử lý cung vụ, nàng quả thật hận chết mình, tại sao lại để Trường Sinh rời đi tầm mắt của mình? Cung vụ giao cho các cung nữ quản sự là được rồi, có chuyện gì quan trọng hơn tự mình chăm sóc nhi tử của mình?

Huyền Uyên đưa ra hai cánh tay từ phía sau ôm lấy hai mẹ con, nhẹ giọng nói: “Đứa ngọc, còn khóc cái gì? Hiện tại vui vẻ mới đúng, Trường Sinh đại nạn không chết, tất có hậu phúc.”

Nguyên Gia Ninh mạnh mẽ gạt đầu.

Huyền Uyên còn nói: “Nàng yên tâm, ta sẽ xả cơn giận này cho nhi tử.”

Khuôn mặt của hắn bình tĩnh, chỉ có nguyên Gia Ninh hiểu, đó là sự bình tĩnh sau khi hắn tức giận đến cực điểm.

Tiểu điện hạ Huyền Cảnh hoàn toàn khôi phục khỏe mạnh, Đông cung cũng khôi phục cười vui lần nữa.

Đáng tiếc ngày thật tốt không có kéo dài bao lâu, một phong thư của Hoàng đế lại đánh vỡ sự bình tĩnh khó được này. Hoàng đế lập Huyền Cảnh làm Hoàng thái tôn, muốn Huyền Cảnh lên Kinh Thành, Hoàng đế muốn tự nuôi dạy nó.

Nguyên Gia Ninh nhìn phong thư này, im lặng thật lâu, nhưng sắc mặt càng ngày càng tái nhợt, tay nắm giấy viết thư khẽ run.

Huyền Uyên ngồi ở bên cạnh nàng, lúc này cũng đang nhíu chặt mày, trầm mặc không nói.

Qua hồi lâu, Nguyên Gia Ninh mới chậm rãi để thư xuống, ngẩng đầu nhìn Huyền Uyên, ngữ điệu trầm thấp đè nén nói: “Lần đầu tiên ta nghe nói có Hoàng đế trực tiếp lập Hoàng thái tôn.”

Hoàng thái tôn và hoàng tôn, tuy chỉ kém một chữ, dải ngộ lại khác nhau trời vực giống như thái tử và hoàng tử, nói cách khác, Hoàng thái tôn là người thừa kế thứ hai cho ngôi vị hoàng đế sau thái tử, đối với một đứa bé hai tuổi mà nói, thân phận này thật vô cùng quý trọng.

Dĩ nhiên, cũng vô cùng nguy hiểm.

Đầu tiên đả oan tên là Cảnh, giống với quốc hiệu, hiện tại lại sớm lập cậu làm Hoàng thái tôn, đây là ước gì tiểu Trường Sinh sớm trở thành mục tiêu để mọi người ghen tỵ hãm hại sao?

Mặc dù Nguyên Gia Ninh biết Hoàng đế chưa chắc có ý ác với Trường Sinh, nhưng Hoàng đế làm vậy với Trường Sinh, thoát nhìn là yêu sủng, nhưng kết quả lại là đẩy Trường Sinh tới chiến trường sớm hơn, còn nhỏ tuổi đã gặp phải các loại âm mưu quỷ kế rồi.

Nguyên Gia Ninh không thể không ngẫm sinh oán giận và tức giận với Huyền Dục, dù là tùy hứng cũng phải có mức độ chứ?

Ông còn có nhi tử khác, tại sao không để ý bọn họ?

Điền Chiêu Nghi của ông chỉ ước gì ông cưng chiều nhi tử của nàng hơn!

Huyền Uyên cầm thư lên lần nữa, lại xem hai lần, mới thở dài nói: “Có lẽ, đây cũng là khổ tâm của phụ hoàng, ông đang dùng phương thức này tăng cường lợi thế của ta, cùng với biến tướng bảo vệ Trường Sinh thôi.”

Nguyên Gia Ninh không hiểu nhíu mày, hỏi: “Nói thế nào?”

“Thân phận của ta vẫn là mục tiêu công kích của người khác, người muốn thay ta, không phải số ít chứ? Hiện tại Phụ hoàng sớm lập Hoàng thái tôn, đó chính là càng thêm cường thế xác định thân phận thừa kế của hai cha con ta và Trường Sinh, tuyệt đối không cho người khác có ý gì khác nữa.”

“Nhưng, Trường Sinh còn nhỏ như vậy, sớm được tôn đến trên mặt, quá nguy hiểm chứ? Làm sao bảo đảm nó có thể thuận lợi bình an lớn lên?” Nguyên Gia Ninh quan tâm nhất là việc này.

“Cho nên phụ hoàng muốn đón nó đến bên cạnh tự mình chăm sóc và nuôi dạy.”

Nguyên Gia Ninh cười lạnh một tiếng, nói: “Ông ta ngay cả nhi tử của mình cũng không thể chăm sóc thật tốt, sao có thể chăm sóc tốt Trường Sinh của chúng ta? Ban ngày ông ta phải xử lý quốc sự, buổi tối ông ta còn phải ở cùng mỹ nhân, làm sao có thời gian nuôi dạy Trường Sinh?”

Huyền Uyên trầm mặc một hồi, mới nói: “Nàng quá khinh thường hoàng thượng, nếu như ông ta thật muốn bảo vệ Trường Sinh bình an, ở trên đời này không ai có thể làm tốt hơn ông ta cả.”

Nguyên Gia Ninh nói không ra lời phản bác, hồi lâu mới không vui nói: “Không nhìn ra, chàng thật ra tôn sùng phụ hoàng như vậy.”

Huyền Uyên bất đắc dĩ cười khổ, trước kia hắn cũng từng cực kỳ chán ghét Huyền Dục, nhưng theo thời gian trôi qua, cả hai càng ngày càng tiếp xúc nhiều, hắn ngược lại càng ngày càng cảm thấy nam nhân này không tầm thường.

Huyền Dục từ nhỏ đã mất cha, khi đó có hoàng tử khác đều muốn đoạt quyền, còn có Thái hậu muốn cầm quyền, có đại thần cậy già lên mặt muốn lộng quyền, những người này rắp tâm không tốt lại lấy rất nhiều mỹ nữ cho hắn, dưới tình huống này, hắn lại còn có thể một đường gió tanh mưa máu mà đi tới đây, đồng thời lại hoàn thành việc nhất thống thiên hạ mà mấy đời Đế Vương trước đều muốn nhưng thủy chung chưa làm được, tiếp theo lại dời đô đến bắc, từ tổng quát mà nói, thành tựu về văn hoá giáo dục võ công của hắn đã đủ để hắn có vị trí quan trọng trong sách sử rồi.

Một nam nhân như thế, ở việc nhỏ có lẽ hắn có khuyết điểm, nhưng mà ở trên việc lớn thì chưa từng hồ đồ chút nào, nếu như hắn thật lòng xem Trường Sinh là Hoàng thái tôn, vậy hắn nhất định sẽ bảo vệ tốt, nuôi dạy tốt Trường Sinh.

Mà Huyền Dục quyết định lập Huyền Cảnh làm Hoàng thái tôn, thật ra thì hoàn toàn có quan hệ với việc Huyền Cảnh bình an chịu đựng qua bệnh đậu mùa, việc này chứng minh sau này cậu sẽ không bị loại bệnh này hành hạ nữa, ít nhất có bảo đảm sức khỏe hơn.

Tái ông mất ngựa hoạ phúc khôn lường, có lẽ chính là đạo lý này.

Huyền Uyên là nam nhân, là thái tử, phương thức nhìn vấn đề này hoàn toàn khác với nữ nhân gia đình như Nguyên Gia Ninh. Hắn càng lý trí, càng bình tĩnh hơn, cũng càng sẽ cân nhắc hơn thiệt được mất hơn, cho nên hắn nói: “Đưa Trường Sinh đi.”

Nguyên Gia Ninh hung hăng theo dõi hắn, quả quyết cự tuyệt: “Không được!”

“Gia Ninh!”

“Ta nói không được là không được!” Nguyên Gia Ninh chợt đứng lên, không muốn đàm luận đề tài này với hắn nữa.

Huyền Uyên tiến lên kéo nàng, nói: “Gia Ninh, nàng bình tĩnh một chút, chuyện này thật là tốt với Trường Sinh.”

“Tốt? Tốt chỗ nào?” Nguyên Gia Ninh dừng bước lại, lạnh lùng nhìn hắn, nói: “Người muốn đưa con đi, là thật tâm tốt cho nhi tử, hay vì khiến hoàng thượng vui, củng cố vị trí thái tử của người? Trường Sinh đi qua sẽ được bảo vệ nuôi dạy, hay bị xem là con tin? Người vượt lương tâm của người trả lời ta!”

Sắc mặt Huyền Uyên tái xanh, lông mi càng lúc càng cau chặt.

Nguyên Gia Ninh hất tay của hắn ra, nói: “Nguyên Lang, người còn nhớ rõ cái tên này không? Người đã từng dùng thân phận này thề cái gì với ta? Hôm nay đã quên rồi sao? Uh, ngôi vị hoàng đế rất đáng quý, nhưng đáng quý đến mức người vứt bỏ thân tình, bỏ qua nhi tử sao? Nhi tử của chúng ta, nó mới hai tuổi a, nó mới vừa vượt qua một cửa ải sống chết khó khăn! Nguyên Lang, người độc ác vậy sao?”

Huyền Uyên khổ sở vuốt vuốt mi tâm, nói: “Ta chưa bao giờ quên ước nguyện ban đầu của ta, đưa nhi tử đi, ta cũng đau lòng, nhưng cũng bởi vì biết hôm nay nhi tử càng nguy hiểm hơn, mới phải đưa nó đến địa phương an toàn hơn.”

Thái tử, tuy nói là thái tử một nước, là dưới một người trên vạn người, nhưng quyền lực hắn nhận được cũng rất gò bó, cũng là bởi vì biết lực lượng trước mắt của mình có hạn, cho nên hắn mới độc ác đưa con đến chỗ Hoàng đế có lực lượng vô hạn.

Nguyên Gia Ninh cho là chỉ cần ôm nhi tử vào trong ngực cả ngày lẫn đêm là an toàn thì nàng thực sự quá đơn thuần, chỉ cần người khác có lòng, ngay cả ma ma, cung nữ, thái giám, bất cứ ai bên cạnh Nguyên Gia Ninh đều có thể phản bội, muốn mạng của nhi tử.

“Không được! Không được! Không được! Không được! Ta không đồng ý!” Nguyên Gia Ninh cũng hiểu hoàng mệnh khó cãi, nhưng có thiên tính mẹ con, nàng vô luận làm sao cũng không thể tha thứ việc nhi tử của mình bị đoạt đi.

“Gia Ninh, chớ tùy hứng.”

“Ta liền tùy hứng, ta liền tùy hứng, đó là nhi tử của ta, đó là bảo bối ta mang thai mười tháng thật vất vả mới sanh ra được, vì sao ta phải đưa nó cho người khác? Ô.”

“Đó không phải là người khác, là phụ hoàng, là tổ phụ của Trường Sinh.”

“Ta bất kể, ô. Ô ô.”

Huyền Uyên bất đắc dĩ ôm Nguyên Gia Ninh vào trong ngực, khó được nhìn thấy Ninh tỷ tỷ của hần tùy hứng, mà mỗi lần nàng như vậy đều là vì con của bọn họ, điều này làm cho Huyền Uyên không khỏi cảm khái, khó trách người ta nói mẹ nuông chiều thì con hư.

Hơn nữa, hần thường cảm thấy kể từ sau khi nhi tử ra đời, địa vị của hần trong lòng Ninh tỷ tỷ cũng giảm xuống không ít, chẳng lẽ có nhi tử thì không cần cha nhi tử rồi hả? Nói như thế, phụ hoàng đón nhi tử đi, nhìn từ góc độ này, cũng coi là một chuyện tốt.

Vì phong thư này của Huyền Dục, Nguyên Gia Ninh khổ sở không chịu nổi, ngủ không an tĩnh, cơm nuốt không trôi, Huyền Uyên mời thái y chẩn mạch cho nàng, lại không ngờ thái y bắt mạch rồi, vẻ mặt tươi cười nói với Huyền Uyên: “Chúc mừng thái tử điện hạ và thái tử phi, thái tử phi nôn ọe rồi.”

Lần này cả Nguyên Gia Ninh cũng kinh ngạc, tạm thời quên mất bị thương, liên tục hỏi thăm thái y, cho đến xác nhận không có lầm, mới có tâm tình phức tạp, ngăn người ra.

Hôm nay Trường Sinh đã hai tuổi rồi, mang thai lần nữa cũng coi như vừa đúng, nhưng một khi nàng mang thai, dĩ nhiên là có thêm rất nhiều kiêng dè, thể lực cũng sẽ giảm bớt đi nhiều, nàng làm sao toàn tâm toàn ý chăm sóc Trường Sinh?

Nếu như bởi vì thể lực của nàng không đủ mà khiến Trường Sinh có cái gì sơ xuất, nàng không phải hối hận chết sao?

Lúc này, Kinh Thành truyền thư đến lần nữa, rốt cuộc lại khiến Nguyên Gia Ninh ngẫm cho phép hoàng đế đón Trường Sinh đi.

Tin tức này là do phụ thân của Nguyên Gia Ninh - Nguyên Tu Chi truyền tới, nói gần đây trong Yến kinh có một chút thay đổi, tỷ như Tam hoàng tử bị phong Trục quận vương, nhưng lại không cho hần làm gì cả, Tam hoàng tử phi bị hoàng hậu gọi đến khiển trách nửa ngày, bị lệnh trong vòng một năm không cho bước ra phủ hoàng tử nữa bước. Tỷ như Tứ hoàng tử bị giao cho Cảnh Quý Phi nuôi dạy, lý do là Điền Chiêu Nghi bệnh yếu, trông coi hoàng tử bất lực, cùng với nhà mẹ Điền Chiêu Nghi bị lấy lý do xâm chiếm đất dân mà khiển trách một trận, chức quan của phụ thân Điền chiêu nghi bị hạ ba cấp, huynh đệ bị giáng chức thành thứ dân. Mà ở trong triều đình, quan viên qua lại gần Điền gia cũng bị cách chức hết mấy người.

Ai nấy đều thấy được, Hoàng đế đang mạnh mẽ chèn ép các hoàng tử không cùng phe thái tử, cảnh cáo bọn họ phải an phận thủ thường, đừng có tâm tư không nên có.

Nguyên Gia Ninh biết đây là Hoàng đế đang hả giận vì Trường Sinh, trấn an phần oán niệm trong lòng nàng.

Mặc dù vẫn có chút tức giận khó nén, nhưng nàng cũng hiểu, hoàng thượng có thể làm được đến tình trạng này, đã là vô cùng khó được, trong lịch sử cũng không có mấy hoàng đế có thể làm được thế.

Phần lớn các hoàng đế tại vị thường đều giữ thái độ ám muội với tất cả nhi tử của mình, một lát thích người này, một lát lại trọng dụng lại người kia, thoạt nhìn là thương yêu như nhau, kì thực chính vì như vậy mới có thể khiến các con tự giết lẫn nhau không ai nhường ai sau khi ông ta chết, bởi vì thái độ đưng đưa của ông ta đã cổ vũ cho dã tâm của tất cả nhi tử.

Huyền Dục hiển nhiên không muốn phạm sai lầm như vậy, nếu hần đã lập Huyền Uyên làm thái tử, liền tận lực duy trì lợi ích và tôn quý của thái tử, chỉ cần thái tử không muốn sớm bức vua thoái vị lên ngôi, như vậy Huyền Dục sẽ vẫn bảo vệ hần.

Hoàng đế đã lấy lòng như thế, Nguyên Gia Ninh còn có thể như thế nào? Dù đáy lòng vẫn không cam, cũng chỉ có thể rưng rưng đưa Trường Sinh đi Yên kinh.

Trước khi đi, Trường Sinh thật lâu không chịu rời khỏi lồng ngực Nguyên Gia Ninh, cậu dùng tay nhỏ bé ôm Nguyên Gia Ninh thật chặt, giọng điệu trẻ con hỏi: “Mẹ, mẹ sẽ đến thăm con chứ?”

Nguyên Gia Ninh đã không dám mở miệng, nàng sợ chính mình vừa lên tiếng sẽ biến thành gào thét khóc lớn, sẽ dọa đứa bé, nàng cứng rắn nuốt gật gật đầu.

Trường Sinh dùng tay nhỏ bé lau nước mắt cho nàng, nói: “Phụ thân nói, chúng ta sẽ rất mau đoàn tụ, Trường Sinh đến Kinh Thành trước, chờ phụ thân và mẫu thân.”

Nguyên Gia Ninh nặng nề gật đầu, lại gật đầu, sau đó đem hôn lại hôn tiểu tử.

Trường Sinh rời khỏi, khiến tâm tình Nguyên Gia Ninh vô cùng xuống thấp, khiến cho lần thứ hai nàng mang thai vô cùng khổ cực, các loại phản ứng đều mãnh liệt hơn lần đầu, ăn cái gì ới cái đó, rất nhanh liền hành hạ nàng đến gầy gò tiều tụy.

Huyền Uyên gấp ở đáy lòng, mỗi ngày còn phải nén lòng xuống lời ngon tiếng ngọt khuyên lơn nàng, hơn nữa lúc này hoàng thượng đem Giang Nam sự vụ tạm thời cũng giao cho thái tử xử lý, hẳn cũng bận rộn lục đục được không nhưng dàn xếp, hai vợ chồng lại so lần đầu tiên làm cha mẹ lúc còn phải khổ cực gấp trăm lần.

Lúc này, Nguyên Gia Ninh cực kỳ nhớ mẫu thân của mình.

Giờ phút này Nguyên Gia Ninh mới ý thức tới, nàng và thái tử đơn độc cư ngụ ở trong thành Kim Lăng, mặc dù thanh nhàn, nhưng kỳ thật nơi này cũng không phải là chốn đào nguyên gì, ngược lại tiểu vợ chồng không có trưởng bối chăm sóc và chỉ điểm, mặc dù bên cạnh có ma ma lâu năm, nhưng dù sao thân phận địa vị cách xa.

Nhà có một người già, như có một bảo vật. Đến lúc này, Nguyên Gia Ninh mới chính thức hiểu hàm nghĩa những lời này, ở nhà sống qua ngày, không phải đơn giản lãng mạn như thế giới hai người.

Nguyên Gia Ninh nhắc tới sự nhớ nhung và tịch mịch của mình trong thư viết ấu thân, mặc dù nàng rất thích Huyền Uyên, nhưng việc này cũng không thay thế được khát vọng thân tình của nàng.

Sau khi gửi thư không lâu, Đông cung nghênh đón khách lâu ngày không gặp, nhị muội Nguyên Gia Hình của Nguyên Gia Ninh hộ tống vị hôn phu Cảnh Đông Lâm đến Giang Nam nhậm chức, đi ngang qua Kim Lăng, liền tới bái phỏng thân thích.

Cảnh Đông Lâm là cháu của Cảnh Quý Phi, Cảnh Đông Lâm cũng là nam tử thân hình cao lớn mạnh mẽ kiên cường, mặc dù không anh tuấn giống như Huyền Uyên, nhưng nhiều hơn Huyền Uyên mấy phần oai hùng cứng cỏi, dù sao xuất thân từ quân nhân thế gia, hôm nay hẳn cũng tiếp nhận chức phó đốc quân Giang Nam, coi như là thiếu niên anh tài.

Nguyên Gia Ninh không thể tham gia hôn lễ của Nguyên Gia Hình, mặc dù đã gửi quà tặng, vẫn cảm thấy tiếc nuối, lúc này gặp muội muội tự nhiên cực kỳ vui mừng, kéo bàn tay của muội muội quan sát thật kỹ, vừa nhìn lại nhìn ra vấn đề.

Sắc mặt của Nguyên Gia Hình hơi tái nhợt, không có sự ngọt ngào mềm mại của thiếu phụ tân hôn, ngược lại tính tình nguyên bản hơi có vẻ kiêu ngạo chua ngoa của nàng càng lộ ra ở trên mặt, khiến nàng có vẻ khó thân hơn.

Nguyên Gia Ninh dần dần thu lại nụ cười trên mặt, nàng phát tay đuổi cung nữ thái giám phục vụ bên cạnh, chỉ để lại hai đại cung nữ giữ cửa, sau đó lôi kéo muội muội sống vai ngồi xuống trên ghế mỹ nhân với mình, Nguyên Gia Ninh mới nhỏ giọng hỏi: “Muội xem ra không phải rất tốt?”

Nguyên Gia Hình như có điều suy nghĩ, cũng quan sát Nguyên Gia Ninh, thấy vị tỷ tỷ từ trước đến giờ hào phóng thoải mái, chọc người yêu thích của mình hôm nay cũng lộ bộ dáng tiều tụy không chịu nổi, đáy lòng ít nhiều có mấy phần vận vẹo sáng khoái.

Xem đi, tỷ thành thái tử phi thì thế nào? Sống cũng không được như ý mà? Cũng có đáng về mặt hôn lạc phách đó mà?

“Gia Hình, đến tốt cùng thế nào? Là trên đường đi mệt nhọc? Hay là. . .”

Hay là không mấy hài lòng với hôn sự này?

Những lời sau Nguyên Gia Hình không hỏi ra được.

Từ nhỏ nàng đã biết, cô muội muội này chỉ kém mình một tuổi rưỡi, thích nhất tranh đông giành tây với mình, từ trước đến giờ đều muốn làm thứ nhất. Hôm nay mình thành thái tử phi, thân phận địa vị đã xa xa cao hơn muội ấy, sợ là đáy lòng muội ấy ít nhiều cũng không vui?

Nguyên Gia Hình không đáp hỏi ngược lại: “Sao nhìn tỷ tỷ cũng tiêu tụy vậy? Nghe nói tỷ lại mang thai, không chăm sóc thân thể thật tốt thì rất nguy hiểm.”

Nguyên Gia Ninh hơi buồn bực thở dài, nói: “Thời gian trước Trường Sinh xảy ra chút chuyện, sau đó nó bị đưa đến Yên kinh, ta rất không nỡ xa nó, nhưng gần đây đã tốt hơn nhiều.”

Nguyên Gia Hình không chút để ý lên tiếng: “Vậy thì tốt, vậy thì tốt.”

Thái độ của Nguyên Gia Hình làm cho Nguyên Gia Ninh rất là nghi ngờ và mất mát, khiến cho sự vui mừng khi gặp được người thân của nàng cũng nhạt đi.

Nàng hơi bất đắc dĩ nghĩ, đến tốt cùng là thế nào? Những thứ bên ngoài như thân phận địa vị lại hơn cả tình cảm tỷ muội sao?

So sánh với cuộc gặp lạnh nhạt của tỷ muội Nguyên thị, anh em cột chèo thái tử điện hạ tiếp đãi nhau ở trước điện lại thông dong hơn nhiều.

Trước kia con cháu quý tộc hiển hách trong thành Kim Lăng cũng chỉ bao nhiêu người, khi Huyền Uyên còn được gọi là Nguyên Lang, đã quen biết Cảnh Đông Lâm, hai người nói đến sự tiến triển của quốc gia mấy năm nay, cùng với so sánh khác biệt của hai vùng nam bắc, lại có không khí thân thiện, khách và chủ đều vui mừng.

Nhưng đề tài nói đến gia đình thì Cảnh Đông Lâm rõ ràng trầm mặc rất nhiều.

Huyền Uyên hơi không hiểu nhìn hắn, có điều suy nghĩ.

Qua một lúc lâu, Cảnh Đông Lâm mới thở dài, nói: “Không nói gạt ngài, tính khí của Nguyên gia nhị tiểu thư ta thật sự có chút không chịu nổi, khi còn bé chơi chung cũng đã gặp vài lần, cũng không cảm thấy tính tình của tỷ muội các nàng khác biệt lớn như vậy. Năm đó, người vì ta và Nguyên gia đại tiểu thư nghị thân mà đến tìm ta đánh nhau, ta nghĩ người đã là thái tử, thân phận tôn quý, mới nhìn người, nhưng hôm nay, ta rất là hối hận, nếu như ban đầu ta không sợ quyền thế, nếu như mà ta ra tay đánh thắng người, nếu như mà ta cưới nàng ấy. . .”

“Không có nếu như!” Huyền Uyên đột nhiên lên tiếng cắt đứt hắn, ánh mắt đột nhiên bén nhọn. “Đánh nhau cũng chỉ là cái dừng của thất phu, dù người ra tay đánh thắng ta, ta vẫn có các loại biện pháp thắng người, không phải là của người, thì không cần nghĩ nhiều! Đông Lâm, ta thích tính tình thẳng thắn của người, nhưng chuyện này, ta hi vọng người sẽ không bao giờ nhắc tới với bất luận kẻ nào nữa, nhớ, là bất luận kẻ nào.”

Đến giờ phút này, Huyền Uyên cũng đã nhìn ra hôn nhân của Cảnh Đông Lâm và Nguyên Gia Hình cũng không mỹ mãn hài hòa ấy, có lẽ căn nguyên cũng là bởi vì Cảnh Đông Lâm còn nhớ mãi Nguyên Gia Ninh không quên, không lấy được tỷ tỷ liền cưới muội muội, nhưng có muội muội lại chưa đủ, ngược lại thường nhớ nhưng vị tỷ tỷ không có được, theo tính tình kiêu ngạo cay cú của Nguyên Gia Hình, sao có thể dễ dàng tha thứ được?

Nguyên Gia Hình không có hoàn toàn trở mặt với Cảnh Đông Lâm, đã là nàng biết rõ đạo lý, bản khoản đến mọi mặt ảnh hưởng, mới mạnh mẽ nhẫn nại.

Một nam nhân, cầm không nổi bả không được như thế, ở phương diện tình cảm không quả quyết, nên quý trọng thì không quý trọng, nên buông tha hoàn toàn thì không buông tha, làm sao có thể thành đại nghiệp? Nếu quả thật chân chính để cho hắn nắm giữ quân quyền, sẽ trở nên quân cơ cỡ nào?

Đến đây thì ấn tượng của Huyền Uyên đối với Cảnh Đông Lâm đột nhiên trở nên cực kém.

Sau khi Huyền Uyên kế vị, dứt khoát hoàn toàn thu hồi quân quyền của Cảnh Đông Lâm, cho hấn một chức an nhân dưỡng lão, truy cứu nguyên nhân cuối cùng, cũng chỉ là bởi vì mấy câu nói bực tức chưa suy nghĩ sâu xa của Cảnh Đông Lâm mà thôi.

Dĩ nhiên, có phải vì tức giận hấn dòm ngó thế tử nhà mình, hoặc là bởi vì nhỏ mọn phát tác, ghen tỵ thành cuồng hay không, Huyền Uyên mới sẽ không thừa nhận đấy.

9. Chương 9

Nguyên Gia Ninh mang thai đủ tháng rồi, liền bình an thuận lợi sanh ra trưởng nữ của nàng.

Bộ dáng của em bé vừa sinh ra đều na ná, ngũ quan nhiều nếp nhăn giống một bà cụ non, thân thể chỉ lớn chừng bàn tay, Huyền Uyên ước lượng mấy lần, nói giây của mình cũng có thể bỏ bé vào.

Nguyên Gia Ninh thở dài, nói: “Ta vốn hi vọng lần này sinh nhi tử nữa, đáng tiếc là một nữ nhi.”

Huyền Uyên ngược lại hiểu ý của nàng, cũng không phải là trọng nam khinh nữ, mà là suy tính từ nhiều phương diện. Nếu như lần này sinh nhi tử nữa, thì Trường Sinh không còn là nhi tử độc nhất, mặc dù cậu vẫn là Hoàng thái tôn, nhưng không còn là duy nhất, nếu như cậu có gì ngoài ý, thái tử vẫn còn có nhi tử, mà kẻ thù chính trị cũng không thể nhiều lần sử dụng thủ đoạn hèn hạ vô sỉ, ám sát sạch hết nhi tử của thái tử chứ?

Huyền Uyên đưa tay sờ sờ tóc của nàng, nói: “Đừng nói như vậy, mặc dù nàng suy nghĩ cho Trường Sinh, nhưng là dù sao đối với Nữ Nhi cũng không công bằng phải không? Nếu như ngày sau con trưởng thành, biết sự ra đời của mình không được cha mẹ mong đợi, nhất định sẽ rất đau lòng.”

Nguyên Gia Ninh nhẹ nhàng ôm lấy nữ nhi, cúi đầu hôn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng nhún nhún của bé, nói: “Ta làm sao không thương con? Chỉ là thời đời này quá hà khắc với nữ hân, dù là xuất thân hoàng gia, cũng chưa chắc có thể bảo đảm hạnh phúc, nữ nhi khó nuôi hơn nhi tử rất nhiều.”

Huyền Uyên cười lên, nói: “Không biết năm đó lúc nàng sinh ra, nhạc phụ nhạc mẫu có nói lời như vậy không? Mỗi cha mẹ đều thương con mình, nhưng con cái trưởng thành, tự sẽ có cuộc sống riêng của chính, hiện tại đã muốn an bài cả đời chúng, vậy nàng sẽ lo âu chết đó! Hơn nữa, nếu như người người đều bởi vì sợ nữ nhi trưởng thành không hạnh phúc mà không muốn nữ nhi, đều chỉ muốn nhi tử giống nàng, vậy đám nhi tử trưởng thành, đều độc thân sao? Đã sớm tuyệt tử tuyệt tôn rồi.”

Nguyên Gia Ninh nhẹ nhàng lườm hấn một cái, nói: “Chàng cũng biết nữ nhân rất quan trọng.”

Huyền Uyên bật cười, thì ra là nàng lo lắng mình trọng nam khinh nữ, không thương nữ nhi.

Hấn nhẹ nhàng nhận lấy nữ nhi trong ngực Nguyên Gia Ninh, dùng ngón tay nhẹ nhàng phát phát cái mũi nhỏ nhon của nữ nhi, nói: “Vậy nàng vạn vạn không cần lo lắng, nàng không biết phụ thân trong thiên hạ phần nhiều đều thương yêu nữ nhi sao? Những người một lòng muốn nhi tử, hơn nữa cũng chỉ xem nhi tử là người thừa kế mà thôi, đều không dụng tâm như thương yêu nữ nhi.”

Nữ Nhi mặc dù là bé gái, nhưng dù sao cũng là hoàng trưởng tôn nữ, ban thưởng của Huyền Dục vẫn từ Yên kinh đưa đến Kim Lăng như nước chảy, hơn nữa còn khó được ban tên cho Nữ Nhi là: Huyền Tĩnh.

Nữ nhi của Huyền Dục đông đảo, mấy người đầu hấn còn có kiên nhẫn tự mình đặt tên, mấy nữ nhi sau thì không còn mới mẻ, hấn cũng hết kiên nhẫn, dứt khoát để ẹ ẹ của nữ nhi tùy tiện đặt, sau đó ghi vào danh sách của hoàng thất thôi.

So sánh với những tiểu công chúa đáng thương kia, Nữ Nhi vừa sinh ra đã được Huyền Dục chú ý, coi như là rất may mắn. Nguyên Gia Ninh ôm nữ nhi bắt đầu biết cười, nhỏ giọng nói: “Con trưởng thành phải biết phấn đấu, ngàn vạn lần không thể tự nhận là nữ nhi, khắp nơi sẽ bị người khi dễ.”

Huyền Uyên nói: “Nàng không cần quan tâm nữ nhi thế, con bé, trưởng thành nhất định không khiến chúng ta quan tâm.” Cô bé con mặc dù còn chưa tới trăm ngày, nhưng rõ ràng rất thông minh nhiệt tình, con người xoay chuyển, rất linh hoạt, tính khí cũng rất xấu, chỉ cần bé tiểu liền lập tức “hô” người, bà vú phục vụ hơi chậm một chút, lập tức gào thét khóc lớn, dụ dỗ nửa ngày không xong.

Hơn nữa bé đặc biệt thích được Huyền Uyên ôm, mặc kệ bé tức giận cỡ nào, khóc lợi hại ra sao, chỉ cần Huyền Uyên ôm lấy bé, bé sẽ rất nhanh ngừng khóc, trở nên vui mừng bồng bồng, y y a a bắt đầu nói bằng tiếng trẻ con với phụ thân của mình.

Nguyên Gia Ninh chưa xót nói: “Chẳng lẽ tiểu tử này biết ta đã từng nói hi vọng nó là nhi tử, cho nên chỉ tốt với chàng, không tốt với ta? Xem nó trưởng thành ta có thương nó không.”

Huyền Uyên cười ha ha.

Thái tử phi ăn dấm nữ nhi mình, đại khái cũng là một loại hạnh phúc khác thôi.

Nhưng ở hoàng thất, loại hạnh phúc này nhất định sẽ không kéo dài, khi Nữ Nữ tròn tuổi, trong Đông Cung lại sinh gợn sóng. Đầu tiên là đột nhiên có một vị thiếu nữ xinh động chủ động tìm tới Huyền Uyên, tự xưng là cháu gái nhà mẹ Diệp di nương, bởi vì quê quán gặp nạn lụt, cho nên mới đến Kim Lăng tìm nơi nương tựa cô, kết quả trần trọc biết cô mẫu đã qua đời, mà nhi tử của cô mẫu lại thành thái tử, cho nên liền đi tìm thái tử biểu ca của mình, hi vọng được thu giữ.

Vị thiếu nữ này tên Lưu Hương Linh, nghe nói là đi theo thương đội từ thôn An Huy tới Kim Lăng.

Diệp di nương vốn quả thật họ Lưu, khi còn bé bởi vì trong nhà gặp nước lũ, nên mới phiêu lưu bên ngoài với biểu tỷ Chi nhi chơi đùa từ nhỏ, mất đi liên lạc với người nhà, sau đó lại gặp phải bọn buôn người bị buôn bán qua nhiều người, cho đến khi được mẫu thân Nguyên Gia Ninh - Vân Thanh La mua lại, mới xem như sống an ổn. Sau đó Diệp di nương từng mời người hỏi thăm tình hình người thân ở quê mình, nhưng vẫn không được tin tức, cho là người thân mình cũng đã gặp nạn, nên dần dần dứt ý niệm.

Lúc này Lưu Hương Linh đột nhiên nhảy ra, tự xưng là nữ nhi của đệ đệ Diệp di nương, hơn nữa lại có thể liên hệ thân thế của thái tử Huyền Uyên và Diệp di nương, nàng cũng chỉ là một thôn nữ ở nông thôn, lại có thể biết bí mật “Nguyên Lang chính là thái tử” mà ngay cả quan viên cấp thấp cũng không biết, nghĩ thế nào cũng có vấn đề.

Hơn nữa dung mạo của Lưu Hương Linh này ỹ lệ vô cùng, mắt hạnh má đào, mũi đẹp dễ môi xinh xắn, tư thái yếu điệu, mỗi lần nhìn Huyền Uyên đều thâm tình đưa tình, đẹp dễ động lòng người, thay vì nói là tìm biểu ca, không bằng nói là tìm tình ca.

Nguyên Gia Ninh càng nhìn nàng càng ghét, gặp hai lần rồi, liền an bài nàng ở thiên viện lúc trước an bài tứ đại cung nữ, không muốn gặp lại nàng.

Nguyên Gia Ninh nói với Huyền Uyên: “Chàng định làm như thế nào?”

Lại không nói nàng đến cùng có phải cháu gái ruột Diệp di nương không, coi như là thật, đó cũng là vạn vạn không thể quen biết nhau, bởi vì ở trong ghi chép mặt ngoài của hoàng gia, mẹ đẻ Huyền Uyên không có một chút quan hệ với Diệp di nương trong Nguyên phủ, cháu gái của Diệp di nương tự nhiên cũng không dính líu với thái tử điện hạ tôn quý.

Huyền Uyên nói: “Nếu nàng được đưa lên mặt bàn, như vậy vô luận phái bao nhiêu người đi kiểm chứng, sợ rằng thân phận của nàng cũng sẽ không có vấn đề, việc này là do có người lại không an phận rồi, muốn lợi dụng xuất thân của ta để gây chuyện.”

Nguyên Gia Ninh liếc hần hoi: “Nàng là mỹ nhân đấy, chàng thu hay không?”

Huyền Uyên cũng nhìn nàng, không vui nói: “Giữ một mỹ nhân không an phận ở bên cạnh, để cho nàng ta hại ta sao? Nàng đó, về sau ít nhỏ mọn tại mặt này.”

Nguyên Gia Ninh cũng cảm thấy mình nhỏ mọn rồi, tiếp tục như vậy chỉ chọc người ghét, liền ngượng ngùng cười cười, nhưng đáy lòng chung quy không thoải mái, không nhịn được lại ột câu: “Ta còn không phải vì để ý chàng sao! Chàng xem ánh mắt nàng ta nhìn chàng, thật thèm thuồng, chỉ thiếu không nói rõ muốn làm nữ nhân của chàng, đáng ghét chết đi.”

Huyền Uyên bất đắc dĩ cười khổ.

Nguyên Gia Ninh bình thường đoan trang hào phóng, nhưng chỉ cần có nữ tử xinh đẹp hơi thân cận hẳn, nàng sẽ đặc biệt khắt khe, mắt ráo phong độ của trưởng tử năm xưa, biến thành một tiểu nữ nhân thích ăn dấm. Được rồi, thật ra thì trong lòng hắn vẫn rất vui khi thấy nàng thỉnh thoảng tỏ vẻ khó chịu, thật có phong tình khác. Hoặc là nói, căn bản là hắn đang âm thầm dung túng Nguyên Gia Ninh, để cho nàng càng ngày càng không muốn che giấu tâm tình, không bày ra dáng vẻ trưởng tử trước mặt hắn nữa, mà là một tiểu nữ nhân toàn tâm toàn ý thương hắn, yêu hắn, đồng thời cũng muốn độc chiếm hắn.

Thật ra thì sự lo lắng của Nguyên Gia Ninh cũng không phải vô ý, nếu như Lưu Hương Linh thật là biểu muội của Huyền Uyên, y theo tính tình cực kỳ coi trọng thân tình lại rất hiếu thuận Diệp di nương của Huyền Uyên, cũng khó nói hắn sẽ không phân tâm chăm sóc nàng, mà biểu muội xinh đẹp một mình không người dựa vào phải lệ thuộc vào biểu ca để sống, sinh lòng ái một với biểu ca thì đó cũng là chuyện thuận nước đẩy thuyền.

Nhưng Nguyên Gia Ninh không biết, Huyền Uyên làm thái tử đã lâu, lòng phòng bị vốn cực mạnh hiện tại càng thêm đạt tới đỉnh cao, đừng nói biểu muội không rõ lai lịch, dù là muội muội ruột của hắn, hắn cũng chưa chắc chịu đi phân tâm chăm sóc. Trong huyết mạch của hắn, cũng thừa kế một phần tuyệt tình của Huyền Dục.

Nguyên Gia Ninh nói nửa ngày, cũng không nói rõ ràng rốt cuộc làm sao xử trí Lưu Hương Linh, nếu nữ nhân này biết thân thế thái tử, dĩ nhiên là không thể để nàng đến dân gian nữa, ai biết nếu như nàng mang oán niệm trong lòng sẽ nói hươu nói vượn thế nào?

Dân chúng từ trước đến giờ đều thích nghe các tin tức bí mật có liên quan đến hoàng gia quan viên quý tộc, càng ly kỳ quanh co, càng khúc khuỷa kỳ lạ càng tốt.

Theo lý thuyết, bí mật xử tử nàng là phương thức đơn giản nhất.

Nhưng, như vậy thật sự được sao? Một tiểu nữ nhân như nàng ta thật ra thì không có đáng gì, nhân vật sau màn tìm ra nàng, lại trăm phương ngàn kế đưa đến đông cung, mới càng làm cho người ta lo lắng chứ?

Huyền Uyên suy nghĩ mình nên an bài chuyện này thế nào, rồi làm sao tra rõ chân tướng, thậm chí chủ động phản kích. Nguyên Gia Ninh chợt nói: “Ai nha, ta thật sự nhìn nàng phiền chết rồi, nàng ở trong Đông Cung ở lâu một ngày, ta liền không thoải mái một ngày, không bằng dứt khoát đưa nàng đến Yên kinh đi, phụ hoàng không phải rất vạn năng sao? Để cho ông ta xử lý, dù sao cũng là phiền toái ông ta quấy ra năm đó.”

Ánh mắt Huyền Uyên sáng lên, đôi tay đột nhiên vỗ vỗ, nói: “Hay! Diệu kế! Cứ làm như thế!”

Sau lưng Lưu Hương Linh rõ ràng có người thao tác, mà kẻ thao tác lại rõ ràng không có ý tốt đối với Đông cung, để phụ hoàng vận dụng lực lượng quốc gia điều tra chuyện này, chẳng phải dễ dàng hơn hẳn tự mình làm nhiều sao? Hơn nữa còn có thể miễn lòng nghi kỵ của phụ hoàng.

Lưu Hương Linh mới vừa bị bí mật mang đến Yên kinh, phiền toái mới lại tới, khoảng thời gian này thật sự là ngày tháng không tốt đẹp của Nguyên Gia Ninh.

Hoàng đế Huyền Dục rốt cuộc đưa tới một nhóm nữ nhân cho thái tử, không sai, là một nhóm, tổng cộng mười người.

Mười người này là nữ tử từ các dân tộc thiểu số, trong đó có hai người thậm chí có trông mắt màu phỉ thúy, da lại cực kỳ trắng trẻo, giống như yêu tinh trong lời đồn. Những nữ tử này là chiến lợi phẩm, mỹ nữ cực phẩm từ các bộ lạc mà Huyền Dục lấy được sau khi ngự giá thân chinh.

Những ma ma phụ trách hộ tống mấy nữ tử này tới thuật lại lời nhắn của hoàng thượng cho Nguyên Gia Ninh: “Hoàng thượng nói, Đông cung thật sự quá thanh tĩnh, nhiều người náo nhiệt hơn, những nữ tử ngoại tộc này đã không thể sinh con, để làm đồ chơi là được.”

Ý ở ngoài lời của Huyền Dục rất rõ ràng, hoàn toàn nhắm vào Nguyên Gia Ninh: chính người độc chiếm thái tử thật là nhiều năm, kỳ tân hôn đã sớm qua, nhi tử và nữ nhi người cũng đã có đủ, nên cho thái tử thêm mấy phụ nhân nữa để trang trí đại điện, nếu không đường đường thái tử một nước, chỉ coi chừng một

nữ nhân sống qua ngày, còn ra thể thống gì nữa? Người biết sẽ nói phu thê thái tử và thái tử phi chim cá tình thâm, người không biết, đại khái sẽ suy đoán thái tử điện hạ bị Nguyên phủ thao túng, cho nên mới không dám cưới trắc phi, cưới vợ bé. Đường đường thái tử cũng bị thê tử quản nghiêm ngặt, sau này làm sao lên ngôi? Làm sao quản lý quần thần? Làm sao thống trị thiên hạ?

Đối với nam nhân mà nói, đỉnh cao của cuộc sống là cái gì? Không phải là quyền thế, tiền tài, và nữ nhân sao? Nếu như thái tử biểu hiện quá mức thanh tâm quả dục ở phương diện nữ nhân, người ta sẽ không khen hắn có khí tiết, không chừng còn sẽ có người ác ý suy đoán hắn là “Quả nhân có bệnh” đấy.

Mặc dù đưa nữ nhân tới cho con mình, nhưng Huyền Dục vẫn bận tâm đến con dâu, đưa tới những nữ tử ngoại tộc không được phép sinh con cho hoàng tộc, những người này tuyệt đối sẽ không uy hiếp được thân phận địa vị của Nguyên Gia Ninh và các con nàng, tiết kiệm rất nhiều việc cho nàng.

Dĩ nhiên, đây là Huyền Dục tự sắp sọc theo ý riêng, Nguyên Gia Ninh có cảm kích hay không là một chuyện khác.

Tối thiểu hiện tại, Nguyên Gia Ninh nhìn chằm chằm mười nữ đệ tộc xinh đẹp yêu mị này, đáy lòng thật phiền não buồn bực vô cùng.

Không thể không nói, mấy năm này nàng bị Huyền Uyên làm hư rồi, tính khí còn thẳng thắn hơn lúc còn là đại tiểu thư ở Nguyên phủ, gặp phải chuyện nên tức giận liền tức giận, tuyệt không dè dặt.

Cho nên nàng quay đầu lại thở phào nói với Huyền Uyên: “Phụ hoàng của chúng ta biết đoán trước sao? Chúng ta mới vừa đưa một tiểu mỹ nhân đến cho ông ta, ông ta còn chưa nhận được, đã ban thưởng cho chúng ta mười đại mỹ nữ trước, một đổi mười, tính thế nào cũng là chúng ta có lời, chẳng nói đúng không?”

Huyền Uyên không nhịn được cười lên, nhìn nàng tức giận đến mắt cũng đỏ, nói chuyện cũng không nhịn được cắn răng nghiến lợi, nếu như hắn còn dám nhìn lâu mười mỹ nhân mới mẻ này mấy lần, chỉ sợ nàng sẽ nhảy dựng lên cắn hắn mấy cái.

Lúc này Huyền Uyên lại không tức giận la lối Huyền Dục, hắn từ từ nói: “Đúng vậy, phụ hoàng rất thương chúng ta, biết trong Đông Cung chúng ta thiếu hụt người ca múa trong mấy bữa tiệc đãi khách, liền tự mình tiến cử mười người tới đây, lòng tốt của phụ hoàng thật là làm cho ta cảm động.”

Nguyên Gia Ninh đem vòng vo lời hắn nói ở đáy lòng vài vòng, cuối cùng mới hiểu ý tứ của hắn.

Huyền Uyên muốn cho những nữ nhân này làm người ca múa trong tiệc đãi khách, không thu nạp họ vào phòng.

Vì thời đại cho phép, nên một số gia đình quyền thế, thường thường đặc biệt có một nhóm gia kỹ đãi khách, những gia kỹ này bình thường đa tài đa nghệ, trẻ tuổi tướng mạo đẹp, nếu khiến khách quý vui vẻ, ở hai bên đều tình nguyện, cũng có thể tiếp khách ngủ một giấc, nếu như khách nguyện ý lấy họ, chủ nhà căn cứ quan hệ xa gần và thân phận cao thấp, hoặc đưa hoặc đổi hoặc bán đều có thể.

So sánh gia kỹ với kỹ nữ ở thanh lâu bình thường, mặc dù đều là phục vụ nam nhân, nhưng cuộc sống của các nàng tương đối thoải mái hơn ưu nhân hơn, vì chỉ phục vụ những người chủ giàu có hoặc quyền thế, những người bình thường hỗn tạp không thể đụng họ. Nếu như gặp phải chủ nhà thiện tâm, khi họ lớn tuổi rồi sẽ nghĩ đến hôn nhân của họ, gả họ đi ra ngoài, nửa đời sau cũng sẽ không quá thê lương.

Hoàng gia có giáo phường ti đặc biệt dạy người ca múa ngự dụng cho hoàng gia, biểu diễn ca múa trong những bữa tiệc của hoàng gia, nếu như Hoàng đế cần, cũng có thể theo yêu cầu riêng của hoàng đế, lên lút hiến vũ.

Nữ tử trong giáo phường ti đều là gia quyến của tội thần, vốn đều là thiên kim tiểu thư thân phận cao quý, nhưng gia tộc tiêu vong, họ cũng xuống dốc, hơn nữa họ còn không thể chuộc thân, trừ phi Hoàng đế đặc xá, nếu không con cháu họ cũng nhất định phải làm nô làm kỹ.

Huyền Uyên cũng ngoan độc, hời hợt liền đánh rớt những nữ tử đệ tộc xinh đẹp khát vọng làm nữ nhân của thái tử trở thành người có địa vị gần như gia kỹ.

Nếu như có thể trở thành nữ nhân của thái tử, đừng nói là có danh phận có cấp bậc, cho dù là nha hoàn thị tẩm, cũng tốt hơn trở thành gia kỹ.

Trong mười mỹ nữ dị tộc có mấy người tinh thông ngôn ngữ Cảnh quốc, nghe rõ ý tứ trong lời nói của Huyền Uyên, sắc mặt lập tức tái nhợt, còn người không hiểu lời của Huyền Uyên, thấy sắc mặt những người khác không đúng, cũng biết tình huống không đúng, tâm thần cũng thấp thỏm.

Nguyên Gia Ninh nhìn bộ dáng của họ, cũng cảm thấy rất đáng thương, nhưng nàng càng rõ ràng nhân từ đối với kẻ địch chính là tàn nhẫn đối với mình, cho nên nàng tuyệt đối không thể lòng dạ đàn bà. Mà ở trong mắt của nàng, phạm là nữ tử mơ ước Huyền Uyên, đều là kẻ địch.

Cho nên nàng trầm mặc một hồi, quay đầu lại nói với Huyền Uyên: “Vậy thì làm như vậy đi. Nhưng họ rốt cuộc là phụ hoàng ban thưởng, nên làm phiền thái tử điện hạ tự mình đi an bài, ta đi trông Nữ Nữ.”

Nếu như nói, những người này đều là người ngoài, Nguyên Gia Ninh còn có thể dễ dàng tha thứ, nhưng khi Vân Thanh La cũng đặc biệt đưa tới một mỹ nữ thì Nguyên Gia Ninh rốt cuộc hỏng mất.

Người mỹ nữ này ở tuổi mười sáu tốt đẹp nhất, xinh đẹp hiếm thấy, ngay cả nữ nhân như Nguyên Gia Ninh nhìn thấy lần đầu cũng không nhịn được hơi bị mất hồn, đối với nam nhân còn có lực hút hơn nhiều.

Vừa bắt đầu Nguyên Gia Ninh còn không chịu tin tưởng, mẫu thân mình sẽ tặng nữ nhân cho con rể mình? Kết quả nàng liên tục hỏi thăm người tới từ Nguyên phủ, lại xem thư Vân Thanh La tự viết, lúc này mới rốt cuộc chết tâm.

Ý tứ của Vân Thanh La rất rõ ràng, thái tử độc sủng thái tử phi, đã chọc nhiều người tức giận, hiện tại quý phụ danh viện trong Yên Kinh đều âm thầm theo dõi các loại tiếng xấu về thái tử phi và Nguyên phủ, cứ tiếp như thế, thì cực kỳ bất lợi với Nguyên Gia Ninh. Nếu như hoàng thượng và thái tử chịu bảo vệ nàng thì thôi, nhưng nếu hai phụ tử này vì củng cố ngôi vị hoàng đế, không chịu đắc tội đồng đảng quan lại, nhất là Huyền Dục, am hiểu nhất trở mặt vô tình, có lẽ đảo mắt Nguyên Gia Ninh sẽ biến thành vật hy sinh.

Vân Thanh La hiểu, những nữ nhân này chưa chắc thật để ý thái tử có phải độc sủng thái tử phi hay không, có lẽ họ chỉ ghen tỵ vận may của thái tử phi, vẫn sẽ không trăm phương ngàn kế đối phó Nguyên Gia Ninh, chân chính điều khiển họ còn là nam nhân sau lưng họ, những người này muốn lợi dụng thái tử phi để đả kích thái tử, đả kích Nguyên phủ sau lưng thái tử, muốn diệt trừ núi dựa lớn sau lưng thái tử.

Chính vì hiểu rõ được điều này, Vân Thanh La mới biết nữ nhi của mình đích xác đang ở hiểm cảnh.

Vân Thanh La xác thực cực kỳ để ý khí tiết của nam nhân, nhưng bà cũng đang lo lắng cho an nguy của nữ nhi mình.

So với tánh mạng của nữ nhi mình, khí tiết của thái tử coi là cái gì?

Hoàng đế Huyền Dục vẫn buông tay mặc kệ phụ thê thái tử, đột nhiên ra tay tặng thái tử mười mỹ nữ dị tộc, thật ra thì cũng có quan hệ rất lớn với sự công kích hung hăng của dư luận.

Cho nên, Vân Thanh La cũng quả quyết ra tay, tự mình chọn một mỹ nữ tuyệt sắc xuất thân trong sạch, dạy dỗ đơn giản rồi đưa tới đây cho Nguyên Gia Ninh, hơn nữa nói cho nàng biết, nữ tử này thân thể nhấp nhô, so với bị bán vào thanh lâu, nàng lựa chọn bán mình cho Vân Thanh La, hơn nữa cũng tự nguyện tuyệt dục rồi, cho nên ít nhiều có thể tin tưởng, cho dù làm cái bình hoa, Nguyên Gia Ninh cũng phải tạm thời bày nàng lên.

Không có ai có thể sống thập toàn thập mỹ, vừa lòng đẹp ý, cho dù là đế vương cũng có phiền não riêng.

Nguyên Gia Ninh hiểu đạo lý này, nhưng nàng vẫn không cách nào tiếp nhận mẫu thân cư nhiên đưa nữ tử thị tẩm đến cho trượng phu mình.

Nàng ngơ ngác ngồi, mặc cho giai nhân tuyệt sắc tên Thích Ngọc Dao kia quỳ gối trước mặt nàng, Thích Ngọc Dao cũng không sợ hãi, ngược lại rất có mấy phần khí chất凛冽 lạnh như băng sương.

Nguyên Gia Ninh chợt rất muốn hỏi mẫu thân, năm đó phát hiện chuyện của Diệp Di nương thì mẫu thân nghĩ thế nào? Mà nếu như Diệp Di nương không có quỷ thần khiến xui gặp phải Hoàng đế, ngược lại thật bò lên giường phụ thân thì mẫu thân sẽ làm thế nào?

Tại sao mỗi một thời đại nữ nhân luôn sẽ gặp phải chuyện làm cho người ta không cách nào thừa nhận thế này?

Mỗi lần Nguyên Gia Ninh gặp phải chuyện có liên quan đến Huyền Uyên thì luôn dễ dàng rơi nước mắt, nhưng lần này nàng vẫn ngồi yên nửa ngày, cho đến ánh sáng trong phòng cũng ảm đạm xuống, nàng cũng không có rơi một giọt lệ.

Khi chính thức đối diện cửa ải khó, nước mắt không có chút giá trị nào.

Mà có loại khổ sở, căn bản làm người ta chảy không ra nước mắt.

10. Chương 10

Tâm trạng của Nguyên Gia Ninh vô cùng ủ dột, khiến cả Đông cung đều cẩn thận.

Mọi người đều biết, không cẩn thận đắc tội thái tử, chỉ cần không phải vấn đề lớn, có lẽ thái tử còn có thể tha thứ. Nhưng nếu như không cẩn thận đắc tội thái tử phi, chọc thái tử phi không vui, vậy thì cứ chờ bị thái tử điện hạ xử trị sống không bằng chết đi.

Thái tử phi là tâm can bảo bối của thái tử điện hạ, đây là sự thực mà mọi người ở Đông cung khắc sâu trong lòng mấy năm nay.

Nhưng, nếu như chọc thái tử phi không vui chính là thái tử, thì mọi người cũng chỉ có thể bó tay hết cách, bị khinh bỉ theo.

Trong Đông Cung đột nhiên thêm mười nữ tử xinh đẹp như hoa, mọi người ở Đông cung làm sao không biết những nữ tử này dùng để làm gì? Khó trách thái tử phi mất hứng, chuyện này xảy ra ở trên người của nữ tử nào thì họ cũng đều không vui.

Nhưng thái tử phi có thân phận đặc biệt, cũng giống như hoàng hậu, có chức trách quản lý tất cả nữ nhân của thái tử, nếu nàng đã gả cho thái tử, thì nên hiểu đạo lý này từ sớm, bây giờ còn khổ sở muốn chết muốn sống như thế, thật sự mất tư cách và giáo dục của thái tử phi.

Về sau thái tử phi phải làm hoàng hậu, mà hoàng hậu thì phải mẫu nghi thiên hạ, tại sao có thể ghen tỵ như thế? Phụ đức đi đâu rồi?

Đừng nói bên ngoài nói bóng nói gió, ngay cả đông đảo cung nữ thái giám trong Đông Cung, cũng âm thầm không ủng hộ thái tử phi, không tránh được bí mật bàn luận xôn xao mấy câu.

Nhưng thái tử phi đã làm chuyện ác độc không thể tha gì sao?

Nàng cũng chỉ muốn trông chừng nam nhân của mình, an phận sống qua ngày, muốn cả đời bình an vui sướng mà thôi.

Nguyên Gia Ninh mất hồn mất vía liên tiếp mấy ngày, lần này Huyền Uyên cũng trầm mặc khác thường, không có khuyên lơn nàng, dĩ nhiên giữa hai người cũng không có ân ái triền miên gì, mặc dù vẫn cùng giường chung gối, nhưng Nguyên Gia Ninh luôn đưa lưng về phía Huyền Uyên.

Nàng biết nàng không nên giận hờn, nhưng nàng lại đột nhiên cảm thấy chán nản.

Bọn họ thành thân mới hơn năm năm, hai người còn chưa đủ hai mươi mốt tuổi, sau này vẫn còn có cuộc sống khá dài cần nắm tay cùng đi, về vấn đề nữ nhân của Huyền Uyên, hôm nay là thái tử đã như vậy, về sau hắn lên ngôi làm Hoàng đế, vậy thì sẽ như thế nào?

Nàng nghĩ cũng không dám nghĩ.

Nguyên Gia Ninh mất ngủ liên tiếp mấy ngày, sáng sớm tỉnh lại rất không có tinh thần, có lúc nàng dứt khoát nằm lì trên giường không dậy, cả người lười biếng, cái gì cũng không muốn làm.

Nàng biết mình như vậy không đúng, Nữ tử vẫn chờ nàng chăm sóc, nhưng cả người nàng giống như bị rút hết hơi sức, không còn hơi sức không có tinh thần.

Nguyên Gia Ninh bị bệnh.

Khi nàng bị bệnh, đại cung nữ Cẩm Bình, Cẩm An đổi phiên chờ đợi ở trước giường nàng cả đêm, Nữ Nữu cũng thường xuyên sang thăm nàng, tuy nhiên đều bị nàng cự tuyệt không cho, nàng sợ bệnh của mình ảnh hưởng đến nữ nhi, cũng sợ bộ dáng tiêu tụy của mình làm nữ nhi sợ.

Nguyên Gia Ninh nghe đại cung nữ Gấm Hỉ nói, trước đây không lâu thái tử diện hạ đặc biệt triệu kiến mỹ nữ Thích Ngọc Dao mẫu thân đưa tới, hai người ở trong thư phòng thật lâu.

Nguyên Gia Ninh không muốn suy nghĩ gì cả, nàng cảm thấy nếu như mình hoài nghi Huyền Uyên, đó chính là phản bội tình cảm giữa hai người họ.

Nàng nghĩ, nữ nhân rốt cuộc phải yêu mình như thế nào, chân chính kiên cường như thế nào? Có lẽ sau lưng mỗi nữ nhân kiên cường đều có rất nhiều bất đắc dĩ và chua xót?

Bởi vì tình cảm đơn thuần rất khó được, cho nên các nữ nhân chỉ có thể làm bộ mình căn bản không để ý, ngược lại đi quan tâm con cái của mình, quan tâm danh phận địa vị, quan tâm vinh hoa phú quý, sau đó “Cố giả kiên cường” để trang bị vẻ ngoài im trong cuộc sống không có tình cảm, dần dần biến thành phụ nhân mặt mũi nguội lạnh.

Nguyên Gia Ninh không nhận được đưa tay hung hăng đâm đâm gối, động tác này khiến cho nàng nhớ tới đêm tân hôn, động tác đánh giường ngáy thơ sau khi mất thể diện của Huyền Uyên, khi đó, bọn họ hạnh phúc vui vẻ đường nào?

Mới mấy năm, thời gian đã tàn phá nàng thành oán phụ ủ rũ thâm cung?

Nguyên Gia Ninh đột nhiên ý thức được điều này, mở trừng hai mắt, chợt khóe miệng nhếch lên, nở một nụ cười sáng rỡ, đưa tay nắm thành quả đâm trên không trung, hươ hai cái, sau đó la lớn: “Người đâu, phục vụ Bốn cung rửa mặt trang điểm.”

Nàng thật là đồ ngốc, cần gì hành hạ mình như thế?

Tại sao nàng có thể nhận thua như vậy?

Nếu như có một ngày, Huyền Uyên thật muốn buông tay thề non hẹn biển ban đầu của bọn họ, nàng lại không chút lưu tình vứt bỏ hẳn cũng không muộn. Nhưng lúc này, nàng muốn cố hết sức, cố gắng vì hạnh phúc của mình.

Khi Huyền Uyên ở trong thư phòng Hưng Long điện, nghe nói thái tử phi cầu kiến thì không khỏi giật mình, ngay sau đó mừng rỡ.

Hắn biết gần đây liên tiếp xảy ra chuyện, khiến Nguyên Gia Ninh rất bị đả kích, trở nên buồn bã, lần này khác với lúc nàng nhỏ mọn làm nũng bình thường, hắn không thể dụ dỗ được, chỉ có thể nhờ vào chính nàng đi ra, mà điều duy nhất hắn có thể làm là yên lặng bồi bạn nàng.

Nàng tốt, hắn muốn nàng.

Nàng không tốt, hắn càng muốn nàng, nếu không ai có thể tỉ mỉ săn sóc nàng giống như hắn?

Nguyên Gia Ninh không dẫn theo bất luận kẻ nào, một mình đi vào thư phòng, nàng mặc trang phục của thái tử phi, bởi vì gần đây ngã bệnh, cho nên tiêu tụy gầy đi không ít, nhưng giờ phút này rốt cuộc khôi phục tinh thần, hai mắt sáng ngời có hồn, nàng càng có vẻ thanh lệ hơn.

Huyền Uyên vui mừng tiến lên đón, đưa tay nắm tay nhỏ bé của nàng, tay của nàng cũng có vẻ gầy rất nhiều, hắn âm thầm thở dài trong lòng.

“Gia Ninh?” Hắn nhẹ nhàng kêu nàng.

Nguyên Gia Ninh mỉm cười với hắn, lôi kéo hắn đến bên sập sống vai ngồi xuống, mới nói: “Hôm nay cảm thấy thư thái hơn nhiều, nên dậy đi một lát, thấy nhớ chàng nên đến thăm.”

Cổ họng Huyền Uyên hơi nghẹn, mặc dù hắn tin chắc Ninh tỷ tỷ của mình là một nữ tử kiên cường, nhưng gần đây nhìn thấy bộ dáng gần như tuyệt vọng của nàng, hắn cũng biết sợ.

Hắn vươn tay kéo nàng vào trong ngực, hai cánh tay càng dùng sức.

Mặc dù bị siết hơi đau, nhưng tâm trạng của Nguyên Gia Ninh lại đột nhiên thực tế, nàng nói: “Nghe nói chàng đưa Thích Ngọc Dao về Yên kinh?”

Huyền Uyên “A” một tiếng, chợt nhớ tới cái gì, lưu luyến buông ra Nguyên Gia Ninh, xoay người đến trên bàn lấy một phong thơ, đưa cho Nguyên Gia Ninh, nói: “Đây là thơ hồi âm nhạc phụ đại nhân cho người ra roi thúc ngựa đưa tới, nàng xem đi.” Đáy mắt hắn thoáng qua nụ cười giảo hoạt.

Nguyên Gia Ninh mở thư ra, giấy viết thư thật mỏng, phía trên lại tràn đầy lời trách cứ cực kỳ tức giận của phụ thân, Nguyên Gia Ninh trợn to hai mắt, không nhìn được lại xem thư mấy lần, quả thật khó mà tin được phụ thân trong ấn tượng của mình luôn luôn ung dung, dù núi Thái Sơn sụp đổ cũng không biến sắc, lại có thể mắng chửi người thô tục như thế đầy cả thư.

Nguyên Gia Ninh quay đầu nghi ngờ nhìn Huyền Uyên, hỏi: “Chàng làm chuyện gì, cứ nhiên chọc cho phụ thân tức giận như vậy?”

Huyền Uyên chợt lộ ra mấy phần tính trẻ con nghịch ngợm, nháy mắt mấy cái với nàng, nói: “Không có gì, chỉ trả lễ lại, tặng lại vị mỹ nhân Thích Ngọc Dao kia cho phụ thân nàng ấm giường mà thôi.”

Nguyên Gia Ninh trợn mắt hốc mồm.

Hắn lại bổ sung: “Nàng nghĩ xem, ta vẫn còn trẻ, dù ngủ một mình cũng không sao, nhưng nhạc phụ lớn tuổi, thiếu sức sống, thêm một người ấm giường cho ông ấy, chia sẻ lo lắng với nhạc mẫu đại nhân, nhạc mẫu đại nhân cũng cảm thấy con rể như ta rất hiếu thuận chứ?”

Nguyên Gia Ninh sững sờ nhìn Huyền Uyên thật lâu.

Huyền Uyên bị ánh mắt lấp lánh của nàng nhìn hơn chợt dạ, hỏi: “Thế nào? Có phải nàng cũng cho rằng ta quá càn quấy hay không?”

“A!” Nguyên Gia Ninh chợt quát to một tiếng nhào vào trong ngực Huyền Uyên, cũng không để ý trang phục thái tử phi nặng nề trên người mình, cọ tới cọ lui trong ngực Huyền Uyên giống một con cún con vui vẻ, luôn miệng nói: “Nguyên Lang! Nguyên Lang! Chàng thật lớn mật, thực có can đảm hồ đồ! Nhưng vậy thì sao? Ta thật là vui mừng! Ta thật là vui mừng! Ha ha ha, thật muốn xem sắc mặt xanh mét của phụ thân và mẫu thân lúc đó, không biết lúc đó ai trong hai người họ tức giận hơn? Ha ha ha, mẫu thân, hừ hừ!”

Nguyên Lang.

Nghe tiếng gọi đã lâu, sợi dây căng thẳng ở đáy lòng Huyền Uyên rốt cuộc nói lỏng.

Huyền Uyên đưa tay vuốt ve tóc của nàng, đã lâu rồi hắn chưa từng cười nhẹ nhàng như thế, nói: “Mặc dù hơi hồ đồ, có lẽ sẽ bị nhạc phụ nói bất hiếu, nhưng, nàng vui vẻ là được rồi.”

Nguyên Gia Ninh từ từ ngừng cười, nàng ngẩng đầu nhìn Huyền Uyên, đưa tay nhẹ nhàng vuốt râu ở khóe miệng hắn, nói: “Thật xin lỗi, thời gian qua ta quá để tâm vào chuyện vụn vặt mà sơ sót chàng. Có lẽ mỗi thái tử phi đều sẽ gặp phải cửa ải khó như ta, nhưng ta nhất định là thái tử phi may mắn nhất, hạnh phúc nhất! Nguyên Lang. . .”

Nàng muốn nói, cảm ơn chàng.

Nàng muốn nói, ta yêu chàng.

Nhưng nàng đột nhiên cảm thấy nói không ra miệng, dù nói ra khỏi miệng cũng không cách nào biểu đạt một phần vạn tâm tình của nàng.

Sống qua ngày là chuyện nặng hơn phức tạp hơn việc ta yêu người người yêu ta gấp trăm lần nghìn lần, nếu muốn hạnh phúc, chỉ có yêu nhau thôi vẫn không đủ, còn cần rất nhiều rất nhiều sự cố gắng, tin tưởng.

Cũng may, cùng nhau đi tới, nàng và hắn thủy chung sóng vai nắm tay, mặc dù không thiếu trắc trở, nhưng lời thề lúc đầu vẫn chưa có ai quên, tay của nhau cũng chưa ai buông ra.

Cuối cùng nàng thoải mái cười, cười không ngừng ở trong lòng hân, lúc này nàng cảm thấy mình cực kỳ vui vẻ, có thể làm cho cha mẹ mình phần nộ, Nguyên Lang quả thật quá vô địch, cha mẹ vô địch của mình rốt cuộc cũng đập phải đinh sắt.

Bởi vì đã từng đồng ý với Huyền Uyên mình sẽ không nhúng tay chánh sự, cho nên trước mắt Nguyên Gia Ninh vẫn chưa hiểu rõ thế cục ở Yến kinh lắm, nàng biết mẫu thân mình làm ra chuyện như vậy, nhất định cũng là bị bức đến không còn cách nào, so sánh hai bên, Vân Thanh La lựa chọn bảo vệ danh dự và sinh mạng nữ nhi của mình, bỏ qua khí tiết của con rể mình, cũng là do tình cảm mẫu thân lớn lao của bà.

Nhưng Nguyên Gia Ninh rất muốn nói với mẫu thân, cho nàng và Nguyên Lang thêm chút thời gian và tin tưởng, là con cái do Nguyên Tu Chi và Vân Thanh La một tay nuôi dưỡng lớn lên, bọn họ làm sao dễ dàng cúi đầu với quy tắc thế cục?

Uh, trong lịch sử cho tới bây giờ chưa từng xuất hiện hoàng đế hay thái tử trung trinh không đổi, nhưng vậy cũng không có nghĩa là Huyền Uyên không làm được.

Lịch sử, cho tới bây giờ đều cần người đến đánh vỡ.

Với lại nàng cũng may mắn, đã sinh con rồi, hôm nay nàng nam nữ song toàn, hiện tại nàng vẫn khỏe mạnh, về sau còn có thể có nhiều con hơn, điều “không con” trong thất xuất không hề dính dáng đến nàng, người ngoài đến tốt cùng còn muốn dùng danh nghĩa gì thù ghét tội của nàng?

Hừ!

Chờ Nguyên Gia Ninh ngừng cười, tâm tình hơi bình tĩnh lại, Huyền Uyên cũng thu hồi vẻ cười đùa, ngược lại trịnh trọng nhìn nàng, nói: “Ta đã thỉnh cầu phụ hoàng cho hồi kinh, có lẽ qua không lâu lắm, chúng ta cũng có thể đến Yến kinh.”

Nguyên Gia Ninh càng thêm kinh ngạc, không hiểu nhìn hân.

Huyền Uyên giải thích: “Thái tử cách xa triều đình, thời gian lâu có lẽ thực sự thành người ngoài cuộc, nếu như triều đình xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, cách xa cự ly ngàn dặm, chỉ sợ cũng là có lòng nhưng vô lực.”

Tỷ như Hoàng đế đột nhiên băng hà, thái tử ở Kim Lăng xa xôi không thể nhận được tin tức kịp lúc, có lẽ những hoàng tử khác ở Yến kinh sẽ lợi dụng cơ hội này bức vua thoái vị tạo chánh biến, vượt lên ngôi trước, vậy sẽ phiền toái.

Huyền Uyên tiếp tục giải thích: “Theo lệ trước mà xem, thật ra thì Hoàng đế cũng không quá yên tâm để thái tử ở nơi xa lâu dài, rồi đi sự giám thị của ông ta.”

Ban đầu Huyền Dục để Huyền Uyên ở lại Kim Lăng, là bởi vì chuyện đời đô vô cùng phiền toái, lễ mà lễ mà thật lâu, hơn nữa để dần xếp tất cả ở Yến kinh xong, cũng cần hồi lâu, dần xếp rồi lại thích ứng, ngự giá thân chinh lại tốn hao không ít thời gian, lúc này mới khiến cho thái tử không có ở bên cạnh hoàng đế mà phải ở lại cố đô cũ trông giữ nhiều năm.

Nhưng hai năm qua những âm mưu nhằm vào đông cung lại không ngừng ra, cũng biết những người kia rục rịch chọn rộ, nếu như Huyền Uyên còn ở lại Kim Lăng, thật sự không phải là chuyện tốt.

“Hơn nữa, quan trọng nhất là” Huyền Uyên nắm chặt tay Nguyên Gia Ninh. “Ta muốn dẫn nàng vào kinh thành, ta muốn tự tay chặt đứt những đôi tay đen đưa về phía nàng và các con, ta sẽ bắt rõ chuyện này với phụ hoàng, ta hận đủ lâu rồi, nhịn nữa thì quá uất ức.”

Nguyên Gia Ninh cầm ngược tay của hân, khẽ gạt đầu một cái, nói: “Chàng đi đâu, ta liền đi theo chàng đến đó.”

Mấy ngày sau, thánh chỉ của Huyền Dục tới kim lăng, tuyên triệu cả nhà thái tử và thái tử phi dời đến Yến kinh.

Mặc dù nghi thức của thái tử không hơn Hoàng đế, nhưng tính cả chuyện nhỏ, bọn họ muốn dời chỗ, thì phải an bày tốt mọi chuyện ở thành Kim Lăng và Giang Nam, rồi rít hỗn loạn bận rộn lục đục nửa tháng mới bắt đầu lên đường.

Đầu tiên là đường thủy, sau đó đổi đi xe ngựa, hành trình ngày đi đêm nghỉ, trừ ở trên thuyền hoặc là ở trong xe hơi nhằm chán, thái tử và thái tử phi thật không có chịu bao nhiêu khổ sở, dù sao bọn họ eòn trẻ, hơn nữa cũng rất khỏe mạnh, còn chịu được sự mệt nhọc khi đi tàu xe.

Nguyên Gia Ninh nghĩ đến rất nhanh là có thể nhìn thấy con lớn nhất Trường Sinh của mình, nên tâm tình cực kỳ hưng phấn và vui vẻ.

Cách kinh thành trăm dặm thì bọn họ gặp được đội đón tiếp danh dự của hoàng gia và các quan viên ở Lễ bộ, nhưng chân chính khiến Huyền Uyên và Nguyên Gia Ninh vui vẻ, là phu thê Dư vương cư nhiên cũng tới nghênh đón bọn họ.

Người hai nhà thân thiện làm lễ ra mắt nhau.

Dư vương phi đưa tay lôi kéo tay Nguyên Gia Ninh, nhìn lên nhìn xuống đánh giá nàng một phen, thấy nàng tuy có vẻ hơi mệt mỏi vì đi đường, nhưng tinh thần rất không tệ, trong ánh mắt cũng không có uất ức vẻ, liền hơi an tâm nói: “Có lẽ bây giờ con cũng biết, gần đây trong kinh thành có nhiều mưa gió, nhưng con không cần phải sợ, chỉ cần trong lòng con nghĩ thoáng, lời đồn đại không giết người được, mà nếu như bọn họ thực có can đảm mạnh bạo, hoàng thất ta sẽ mặc giáp ra trận bảo vệ con!”

Nguyên Gia Ninh hơi kinh ngạc, tròn to mắt nhìn vị vương phi xuất thân tướng môn này, đáy lòng cực kỳ cảm động, đây là trợ lực đầu tiên nàng có được sau khi đến kinh thành, khiến hốc mắt nàng hơi nóng lên, nàng nói: “Hoàng thất, cảm tạ người.”

“Tạ gì?” Dư vương phi là một nữ nhân sắc sảo, không thích đối trá khách sáo, nói thẳng: “Ta giúp con, thật ra thì cũng có lòng riêng của ta, trước kia bao nhiêu người châm chọc ta không có cách nào sinh con, châm chọc Vương Gia không thể giao hợp, ta khinh! Họ cũng chỉ là ghen tỵ ta và Vương Gia ân ái chung thủy, chính họ không chiếm được, trải qua cuộc sống sống không bằng chết, nên đi bịa đặt người khác không tốt, thật ra thì buổi tối ai gối đầu khó ngủ một mình, tự mình cũng rõ ràng, nữ nhân đều thích làm khó nữ nhân, một đám ích kỷ lại nhỏ mọn, ta sớm nhìn họ không vừa mắt.”

Nguyên Gia Ninh đỏ mặt hơi lạnh trong lòng, vị vương phi này thật rất cay cú.

Dư vương phi còn nói: “Trước kia Vương Gia từng nói với ta, thái tử điện hạ là một người tốt, lúc đầu ta còn không chấp nhận, bây giờ nhìn hắn là thái tử lại có thể chỉ lấy mình cob, tốt! Thật rất tốt! Bởi vì chuyện này, nên ta muốn Vương Gia về sau giúp đỡ hắn nhiều hơn.”

Lần này Nguyên Gia Ninh không chỉ đỏ mặt hơi lạnh, dứt khoát muốn than thở rồi, vương phi điện hạ, chuyện như vậy mọi người chỉ cần hiểu ý là tốt rồi, tuyên bố rõ ràng ra như ngài, không tốt lắm đâu!

“Còn nữa, Dư vương phủ chúng ta đã có người thừa kế, đã được hoàng thượng phong làm Thế tử, ta và Vương Gia sau trăm tuổi cũng có người cung phụng rồi.” Dư vương phi đột nhiên vui vẻ chuyển đề tài.

Nguyên Gia Ninh càng thêm kinh ngạc, nàng chưa từng nghe nói Dư vương phi mang thai mà?

Thấy nàng nghi ngờ không hiểu, Dư vương phi cười giải thích: “Ta chắc chắn không thể sinh, Vương Gia cũng không muốn nạp thiếp, cho nên hoàng thượng liền để nhị hoàng tử Huyền Tiềm làm con thừa tự cho chúng ta, mặc dù tiểu tử kia hào hoa phong nhã, không quá hợp tánh khí của ta, nhưng coi như là một đứa bé ngoan khéo léo biết rõ đạo lý, Vương Gia rất thương hắn. Đây là chuyện vừa mới tuyên bố, cho nên con không biết cũng rất bình thường.”

Nguyên Gia Ninh như có điều suy nghĩ gật đầu một cái.

Hoàng thượng để Huyền Tiềm làm con thừa tự cho Dư vương gia, hoàn toàn cắt đứt cơ hội thừa kế ngôi vị hoàng đế của Huyền Tiềm, nhưng việc này đối với người sức khỏe yếu đuối như Huyền Tiềm thì lại là chuyện tốt, từ nay thoát khỏi tranh quyền đoạt vị gió tanh mưa máu, về sau làm vương gia giàu có nhàn rồi, không phải hạnh phúc sao?

Nhị hoàng tử cho làm con thừa tự rồi, Tam hoàng tử thì phong Quận Vương nhưng không giao quyền, từ từ cũng có thể dưỡng thành một vương gia nhàn rồi, dù hắn muốn đưa tay đoạt quyền, cũng không kéo được bao nhiêu người; tứ hoàng tử còn nhỏ, lại bị chuyển giao cho Cảnh Quý Phi nuôi dưỡng, Cảnh Quý Phi không phải mẹ đẻ của hắn, sẽ không toàn tâm toàn ý tính toán cho hắn, hơn nữa Cảnh Quý Phi lại chỉ

muốn được an ổn khi về già, tìm nhà chồng tốt cho công chúa ruột của mình, cho nên cũng sẽ không giết giấy Tứ hoàng tử tranh quyền đoạt vị khi trưởng thành.

Xem ra, Hoàng đế Huyền Dục đã rất cố gắng lót tốt đường cho thái tử Huyền Uyên kế vị, trước khi Huyền Dục băng hà, chỉ cần Huyền Uyên làm một thái tử khéo léo nghe lời, thì có thể thuận nước đẩy thuyền kế nhiệm Hoàng đế rồi.

Vừa nghĩ như thế, Nguyên Gia Ninh chợt hơi cảm khái, mặc kệ là vì giữ vững chính quyền quốc gia, hay vì giúp con cái mình sau này ít tự giết nhau, Huyền Dục từ trình độ nào mà nói, cũng coi là hao tổn tâm cơ, coi như là một vị hoàng đế tốt, người cha tốt rồi.

Có lẽ, trong quá trình trị vì của một hoàng đế thế này, làm một vị thái tử phi ngoan ngoãn nghe lời là có thể vui vẻ không lo lắng, thật ra cũng xem là may mắn của Nguyên Gia Ninh.

Nghi thức của Thái tử vào kinh từ cửa nam, tới Chính Dương môn liền có tiểu thái giám đến trước mặt Nguyên Gia Ninh truyền lời, thái tử mời thái tử phi lên xe ngựa của ngài.

Mặc dù Nguyên Gia Ninh hơi nghi ngờ, nhưng vẫn tạm biệt Du vương phi đang ngồi chung với nàng, chuyển lên xe ngựa của Huyền Uyên.

Trong xe, Huyền Uyên ngồi nghiêm chỉnh một mình, thấy nàng tới đây, đưa tay tự mình đỡ nàng đi lên, sau đó để cho nàng sóng vai mà ngồi với mình.

Nguyên Gia Ninh không hiểu nhìn hắn, hỏi: “Sắp vào thành rồi, chàng còn vội vàng muốn ta chạy tới, có chuyện gì?”

Huyền Uyên khẽ mỉm cười, cầm tay của nàng, nói: “Không có việc gì, chỉ cảm thấy đây là bước đầu tiên chính thức bước vào kinh thành mới của chúng ta, nên sóng vai nắm tay mà thôi.”

Nguyên Gia Ninh quay đầu nhìn hắn, hắn cũng dùng vẻ mặt bình tĩnh ngắm nhìn nàng.

Nàng liền nở nụ cười với hắn.

11. Chương 11

Huyền Dục là một Hoàng đế trường thọ, mặc dù trước kia ông ta sống hoang đường vô cùng, nhưng đến gần tuổi già, lại cực kỳ chú trọng tu thân dưỡng tính, cho nên khi ông ta băng hà, thái tử Huyền Uyên đã hơn 40 tuổi.

Từ mười lăm tuổi được lập làm thái tử, đến hơn 40 tuổi mới đăng cơ kế vị, Huyền Uyên an toàn làm thái tử hai mươi mấy ba mươi năm, thời gian làm thái tử thậm chí còn dài hơn làm hoàng đế.

Hai đời đế vương luân chuyển trên căn bản cũng vững vàng, bọn đệ đệ của thái tử sớm mất sức gây sóng gió. Mặc dù hoàng tử không muốn làm hoàng đế không phải là hoàng tử tốt, nhưng cũng phải xem có thực lực đó hay không, tam hoàng tử bị nuôi nhốt, và tứ hoàng tử bị nuôi thành tay ăn chơi, đã không có năng lực đánh bại thái tử những năm gần đây khiêm tốn nhưng không mềm yếu, cho nên chỉ có thể ngoan ngoãn ở trong vương phủ của mình làm vương gia nhàn rồi.

So sánh với Huyền Dục tài trí mưu lược kiệt xuất nhưng thường thường tùy hứng cường thế, thì cuộc sống riêng của hoàng đế mới Huyền Uyên nghiêm cẩn đến mức độ nhất thiên hạ, trong hậu cung chỉ có một nữ nhân thuộc về hắn, đó chính là hoàng hậu Nguyên thị Gia Ninh của hắn.

Cá tính của Huyền Uyên hoàn toàn khác biệt với phụ thân của hắn, các đại thần đều âm thầm nói đây là vật cực tất phản (sự vật phát triển đến cực điểm thì sẽ chuyển hoá theo hướng ngược lại).

Nhưng, năng lực của Huyền Uyên được thừa kế từ Huyền Dục, làm hoàng đế thời thịnh thế, trong đời hắn đã làm ra mấy chính sách quan trọng, đều là chính sách lợi quốc lợi dân.

Mà sau khi Huyền Cảnh con hắc kế vị, Cảnh quốc càng thêm đạt tới đỉnh cao phồn hoa, khai sáng thái bình thịnh thế dài đến trăm năm.

Cho nên, sau này các nhà sử học vẫn đánh giá khá cao đối với Huyền Uyên - vị hoàng đế có xuất thân kỳ lạ này, bởi vì hắc kế thừa trước, Cảnh quốc mới có trong lịch sử sáng lạng phồn hoa.

Lúc hắc làm thái tử thì kính cẩn nghe theo hoàng thượng, mà sau khi hắc làm hoàng đế, lại giỏi nuôi dạy thái tử của mình, hơn nữa từ đầu đến cuối, bên cạnh hắc cũng chỉ có một nữ nhân là Nguyên thị Gia Ninh.

Nguyên Gia Ninh sinh ra nhi tử cuối cùng thì đã hơn 40 tuổi, thân thể hơi bị thương, mặc dù sau đó Huyền Uyên tỉ mỉ điều dưỡng cho nàng, nhưng khi nàng năm mươi lăm tuổi vẫn buồng tay nhân gian.

Hoàng hậu tấn Thiên Hậu, thái tử lo lắng phụ hoàng thương tâm quá độ, liền thời khắc bồi bạn với hắc, tuy Huyền Uyên có lúc ngăn người, nhưng cũng không có biểu hiện đau thương quá mức, thái tử cũng dần dần an tâm.

Như vậy qua thêm ba năm, Huyền Uyên đột nhiên té xỉu ở trên long tọa lúc tảo triều, sau đó sức khỏe của hắc cũng kịch liệt suy yếu đi.

Lúc hấp hối sắp chết, hắc nói với thái tử: “Mẫu hậu của con nói trăm là một hoàng đế tốt, muốn trăm ở trên ngôi vị hoàng đế thêm mấy năm, không chịu cho trăm theo nàng đi, trăm từ trước đến giờ tôn trọng ý kiến của nàng, cho nên cố gắng sống tiếp. Nhưng ba năm qua còn dài và khó chịu hơn ba mươi năm trước, trăm không thể chịu đựng được nữa, để trăm đi đi, chắc là nàng cũng không trách trăm đâu?”

Huyền Cảnh luôn luôn cảm thấy phụ hoàng của mình quá mức coi trọng tình cảm, lúc này đã sớm lệ rơi đầy mặt, khóc không thành tiếng.

Sau khi Huyền Cảnh kế vị, mặc dù trong chính trị luôn chăm lo việc nước, nhưng ở cuộc sống riêng lại càng lúc càng giống tổ phụ mình, cả đời có vô số nữ nhân, hắc tựa hồ yêu tất cả mỹ nữ, nhưng lại thủy chung không dùng tình sâu bao nhiêu.

Thật ra thì ở đáy lòng, Huyền Cảnh cảm thấy rất sợ loại tình cảm sống chết có nhau, đến tốt cùng yêu nhau cỡ nào, mới có thể làm ột người chết rồi, một người khác dù giùng giởng liều chết cũng sống không nổi?

Từ Huyền Dục đến Huyền Uyên, lại từ Huyền Uyên đến Huyền Cảnh, có lẽ, đây cũng là một vật cực tất phản khác.

Đôi phu thê hoàng đế trung trinh như Huyền Uyên và Nguyên Gia Ninh cũng trở nên thất truyền.

HẾT

12. Chương 12: Ngoại Truyện

Hoàng thái tôn Huyền Cảnh được hoàng tổ phụ Huyền Dục của hắc tự mình nuôi dạy lớn khôn.

Bình thường, Huyền Cảnh đều ở thiên điện trong cung điện của Huyền Dục, sớm tối đều được Huyền Dục tự mình dạy dỗ.

Thật ra thì ngay cả các hoàng tử, cũng không được Huyền Dục tỉ mỉ nuôi dạy như vậy.

Chỉ có thể nói hai ông cháu này hợp tính khí, yêu thích nhau, cho nên mới ngày đêm chung đụng cũng không chán ghét, chủ yếu nhất là Huyền Dục thật lòng yêu thích Huyền Cảnh.

Nhưng chung đụng lâu ngày với tổ phụ, lại chung đụng ít với phụ mẫu của mình, mặc dù mỗi mùng một mười lăm Huyền Cảnh đều đặc biệt đến Đông cung thỉnh an phụ mẫu của mình, nhưng cảm tình giữa nhau dù sao không thân mật bằng những đệ muội.

Thật ra thì Huyền Cảnh cũng hơi buồn, nhưng suy nghĩ một chút cá và tay gấu không thể có hết, hắc liền dứt khoát từ bỏ sự buồn bã của mình, tiếp tục tích cực hướng lên, nghiêm túc học tập làm hoàng thái tôn.

Lúc Huyền Cảnh tám tuổi, chơi đùa ở Ngự Hoa Viên, đang chạy theo quả cầu hăng say thì, không biết làm sao lại chạy tới một góc vắng vẻ, sau đó ngoài ý muốn nghe được một bí mật lớn kinh người ——

Hoàng thái tôn không phải con ruột của thái tử phi, mà là đứa bé của một đại cung nữ do thái tử phi nuôi giùm, thái tử phi vì tranh sủng mới tuyên bố với bên ngoài đó là nhi tử của nàng, thái tử độc sủng thái tử phi, cho nên đã giúp nàng gạt mọi người, bao gồm hoàng thượng, mà thái tử phi vì sợ bí mật bị tiết lộ nên đã giết cung nữ kia, cung nữ kia còn là do đương kim hoàng hậu ban cho thái tử, hình như tên là Hồ Phách . . .

Hai tiểu cung nữ bàn luận xôn xao thỉnh thoảng nhìn đông nhìn tây, bộ dạng e sợ bí mật lớn bị tiết lộ, hoàn toàn không biết Hoàng thái tôn núp ở dưới giàn hoa đã sớm sắc mặt tái xanh, cả người lạnh lẽo

Đứa bé tám tuổi có bao nhiêu khả năng đây? Dù Huyền Cảnh tương đối thông minh, tương đối thành thực, nhưng hẳn vẫn bị bí mật như sấm sét giữa trời quang này dọa sợ.

Hoàng thái tôn bị bệnh.

Hắn bị sự sợ hãi khổng lồ và tức giận cuốn lấy, nhưng hắn không dám nói gì cả, chỉ có thể nhịn, vì vậy bắt đầu gặp ác mộng, bệnh tình càng lúc càng nghiêm trọng.

Thái tử và thái tử phi tự mình đến chăm sóc hắn, lại bị hắn chặn ngoài cửa.

Vì vậy đổi do Huyền Dục tự mình chăm sóc hắn, hắn lại cảm thấy mình không còn là trưởng tôn của hoàng tổ phụ, có lẽ về sau Hoàng tổ phụ cũng sẽ không thích hắn, hắn sẽ trở thành đứa bé bị người ta vứt bỏ và khinh bỉ

Cho nên hắn quyết định giấu bí mật này ở đáy lòng, không hỏi không nói với ai, đồng thời, hắn âm thầm quyết định giết người diệt khẩu – diệt trừ hai tiểu cung nữ này.

Vì vậy Huyền Cảnh từ từ khôi phục khỏe mạnh, một tháng sau, tìm được một cái cơ, đánh chết hai tiểu cung nữ này.

Tay của hắn, từ lúc còn nhỏ đã dính máu tanh, tâm cơ càng thâm trầm hơn.

Có lẽ Huyền Dục nhìn rất chính xác, Huyền Cảnh là người quyền mưu, thừa kế hoàng vị do trời sanh.

Khi Huyền Uyên và Nguyên Gia Ninh còn sống, Huyền Cảnh cũng biểu hiện rất tôn kính hiếu thuận, nhưng thủy chung thiếu hụt sự thân thiết mà nhi tử nên có, Huyền Uyên và Nguyên Gia Ninh từng nghĩ mãi không thông, nhưng thủy chung không tìm được lý do, cũng chỉ có thể đưa ra kết quả là đi theo tổ phụ, sống xa cách nên tình cảm không thân.

Cho đến sau khi Nguyên Gia Ninh qua đời, đến lúc Huyền Uyên bệnh nặng thì Huyền Cảnh mới nói ra đoạn bí mật này.

Hắn nói với Huyền Uyên: “Sau đó con lại phái người điều tra kỹ chuyện trong Đông Cung ở Kim Lăng, tất cả mọi người kiểm chứng lần nữa, xác nhận mình là con ruột của phụ hoàng và mẫu hậu, con đã trúng bẫy của kẻ thù, trúng kế ly gián, hai tiểu cung nữ đó cố ý nói cho con nghe chuyện này. Đáng tiếc vì thói quen, về sau, con muốn thân cận với phụ hoàng và mẫu hậu, cũng không biết nên làm như thế nào nữa.”

Huyền Uyên nhìn hắn thật lâu, cuối cùng khe khẽ thở dài, nói: “Con quả nhiên trời sanh chính là con cháu hoàng gia.”

Một bí mật lớn động trời như thế, mà hắn lúc tám tuổi đã biết cân nhắc thiệt hơn, biết giết người diệt khẩu, biết giấu giếm lừa dối, biết kiểm chứng sau đó, mà quan trọng nhất là, chuyện này hắn lại có thể lừa gạt nhiều năm như vậy, thật là thiên tài.

Nhưng thiên phú này lại làm cho người ta rất không thích.

Huyền Uyên nói: “Năm đó, lúc còn bé mẫu hậu con từng nghe lời đồn, cho rằng mình không phải nữ nhi ruột thịt của ngoại tổ phụ con, cho rằng mình còn có cha đẻ khác, con biết nàng làm sao không? Nàng trực tiếp chạy đi tìm ngoại tổ phụ của con, hỏi mình rốt cuộc là con của ai.”

Nói xong, Huyền Uyên không nhịn được cười lên, còn nói: “Con nói nàng ngốc không, khờ không, khiến cho ngoại tổ phụ con dù được nuôi dạy rất tốt cũng giận đến luống cuống, tát nàng một cái tại chỗ, mặc dù lúc ấy nàng khóc rất uất ức, nhưng đáy lòng lại sáng ra, không còn một chút lo lắng.”

Nhìn nhi tử đã có mấy phần khí chất đế vương, hấn nhắm hai mắt lại, nói: “Con luôn thấy lạ, vì sao nhiều năm như vậy trẫm chỉ có mình nàng phải không? Là bởi vì nàng từ nhỏ đến già đều thủy chung như một, đáy lòng của nàng không có nửa phần lo lắng, ở chung với nàng, tâm tình luôn sạch sẽ sáng sủa Thôi, con đi ra ngoài đi, nói con cũng chưa chắc nguyện ý hiểu.”

Huyền Uyên than thở lần nữa, nhi tử rất có năng lực, ngoài dự liệu của bọn họ, nhưng, hấn thật hoài niệm Ninh tỷ tỷ của hấn.

Cả đời này, nàng sanh con dưỡng cái chịu nhiều đau khổ vì hấn, hấn đã ước định với nàng trước khi nàng đi, nếu như có kiếp sau, hấn nguyện ý làm nữ tử, trông mong nàng làm thân nam nhi tự nhiên tự tại tại một lần, hấn và nàng vẫn là phu thê.

Hi vọng có kiếp sau, có đời sau, hi vọng đời đời kiếp kiếp ở chung với nàng, mặc kệ là nam, hay là nữ.

Ứng thuận nguyện vọng cuối cùng, Huyền Uyên bình thản nhắm hai mắt lại.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thai-tu-phi>